

Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

Το κοριτσάκι με τα σπέρτα

&
άλλα παραμύθια

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, Το κοριτσάκι με τα σπύρτα & άλλα παραμύθια

© για την παρούσα έκδοση,
Εφημερίδα ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ
Αιγιάλειας 54, 151 25 Παράδεισος Αμαρουσίου
τηλ.: 2106180055
www.apokalypseis.gr

ISBN 978-960-99469-9-5

Στο εξώφυλλο, ξυλογραφία (XI) της Φωτεινής Στεφανίδη ©, πρωτοδημοσιευμένη στο
βιβλίο Εννιά χριστουγεννιάτικες ιστορίες (1η έκδοση 1996), εκδόσεις του Φοίνικα

❧ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ❧

Το κοριτσάκι με τα σπίρτα.....	7
Ο Χιονάνθρωπος.....	13
Η Βοσκοπούλα και ο καπνοδοχοκαθαριστής.....	23
Το μολυβένιο στρατιωτάκι.....	33
Η Βασίλισσα του Χιονιού	
1η ιστορία. Που μιλάει για ένα καθρέφτη και για τα θρύψαλά του	42
2η ιστορία. Ένα μικρό αγόρι κι ένα μικρό κορίτσι	45
3η ιστορία. Ο μαγεμένος κήπος της γυναίκας που ήξερε να κάνει μάγια.....	54
4η ιστορία. Ο πρίγκιπας και η πριγκίπισσα.....	65
5η ιστορία. Η μικρή λησταρχίνα	76
6η ιστορία. Η γυναίκα της Λαπωνίας και η γυναίκα της Φινλανδίας.....	83
7η ιστορία. Το παλάτι της Βασίλισσας του Χιονιού και τι συναίβει αργότερα εκεί.....	88
Το έλατο.....	95

~~~~~

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Ήταν η τελευταία μέρα του χρόνου κι έκανε φοβερό κρύο. Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει και το χιόνι έπεφτε πυκνό. Μέσα στην παγωνιά και το σκοτάδι, ένα φτωχό κοριτσάκι, ξεσκούφωτο και ξυπόλυτο, τριγύριζε στους δρόμους. Η αλήθεια είναι πως όταν έφυγε από το σπίτι του φορούσε ένα ζευγάρι παντόφλες, αλλά και τι μ' αυτό; Ήταν πολύ μεγάλες για τα ποδαράκια της, ήταν οι παντόφλες που φορούσε η μητέρα της, και τις έχασε τρέχοντας για να αποφύγει δύο άμαξες που έρχονταν καταπάνω του με τρομερή ταχύτητα. Η μια παντόφλα χάθηκε κι ένα αγόρι άρπαξε την άλλη και το έσκασε, λέγοντας ότι ήθελε να τη χρησιμοποιήσει για κούνια, όταν κάποια μέρα θα αποκτούσε παιδιά. Έτσι, το κοριτσάκι περιπλανιόταν στους δρόμους με τα πόδια του γυμνά, μελανιασμένα από το κρύο. Σε μια παλιά ποδίτσα κουβαλούσε κάμποσα δεματάκια σπίρτα, και μερικά απ' αυτά τα κρατούσε στο χέρι. Δεν είχε πουλήσει ούτε ένα σπίρτο ολόκληρη την ημέρα, κι ούτε κανείς της είχε δώσει έστω και μια δεκάρα. Τρέμοντας από το κρύο και την πείνα, προχωρούσε σκυφτά: το κακόμοιρο το κοριτσάκι ήταν η δυστυχία προσωποποιημένη. Οι νιφάδες του χιονιού σκέπαζαν τα μακριά, κατάξανθα μαλλιά της, που έπεφταν στους ώμους της σχηματίζοντας όμορφες μπούκλες, μα δεν ήταν αυτό που την απασχολούσε τούτη την ώρα.

Σε όλα τα παράθυρα τα φώτα αστραποβολούσαν και στον αέρα πλανιόταν η λαχταριστή μυρωδιά της ψητής χήνας. Ήταν, βλέπετε, Παραμονή Πρωτοχρονιάς και αυτό ήταν το μόνο που σκεφτόταν το μικρό κορί-

τσι. Σε μια γωνία που σχημάτιζαν δύο σπίτια, καθώς το ένα προεξείχε στο δρόμο περισσότερο από το άλλο, το κοριτσάκι κάθισε κατάχαμα και κουλουριάστηκε. Μάζεψε τα μικρά του πόδια σαν κουβάρι, αλλά δεν κατάφερε να διώξει το κρύο. Όμως δεν τολμούσε να γυρίσει στο σπίτι του, γιατί δεν είχε πουλήσει ούτε ένα σπίρτο, κι όλη μέρα δεν είχε κερδίσει ούτε μία δεκάρα. Ήταν σίγουρο πως θα έτρωγε ξύλο από τον πατέρα του, κι έπειτα, το κρύο στο σπίτι ήταν σχεδόν τόσο τσουχτερό όσο κι εκεί έξω. Το μόνο που είχαν να τους προστατεύει από την παγωνιά ήταν η στέγη, όμως ο άνεμος σφύριζε καθώς περνούσε από τις χαραματιές ανάμεσα στα κεραμίδια· βλέπετε, τα κουρέλια και τα άχυρα που είχαν χρησιμοποιήσει για να τις κλείσουν, δεν έκαναν τίποτα. Τα χερράκια του ήταν σχεδόν ξυλιασμένα από το κρύο. Αχ, αν άναβε ένα σπίρτο, σίγουρα κάτι θα γινόταν. Έτσι και κατάφερε να βγάλει ένα από το μάτσο και να το τρίψει στον τοίχο, θα μπορούσε να ζεστάνει τα δάχτυλά του με αυτό. Τράβηξε λοιπόν ένα. Χρατς! Πώς άστραψε το σπίρτο καθώς άναβε! Ήταν μια ζεστή, ζωηρή φλόγα σαν κεράκι, μόλις έβαλε τριγύρω το χερράκι του. Ήταν στ' αλήθεια υπέροχο φως! Έκανε το μικρό κορίτσι να πιστέψει ότι καθόταν δίπλα σε μια μεγάλη μαντεμένια σόμπα, με αστραφτερά μπρούντζινα πόδια και μπρούντζινο καπάκι. Πώς έκαιγε η φωτιά! Το κοριτσάκι πήγε να απλώσει τα πόδια του για να τα ζεστάνει κι αυτά, όμως τότε η φλόγα έσβησε και η σόμπα εξαφανίστηκε. Το μόνο που απομένει, ήταν το μισοκαμένο σπίρτο στο χέρι του.

Άναψε δεύτερο σπίρτο, τρίβοντάς το στον τοίχο. Το σπίρτο έβγαλε μια τόσο φωτεινή φλόγα, που, όταν το φως της έπεσε πάνω στον τοίχο, έγινε διάφανος σαν λεπτό πέπλο και το κοριτσάκι μπορούσε να δει τι γινόταν μέσα στο δωμάτιο. Το τραπέζι ήταν στρωμένο μ' ένα χιονόλευκο τραπεζομάντιλο, και πάνω του είχε σερβιρστεί ένα υπέροχο δείπνο. Η ψητή χήνα άχνιζε σκορπίζοντας μια υπέροχη μυρωδιά· ήταν γεμιστή με μήλα και ξερά δαμάσκηνα. Ύστερα, ως εκ θαύματος, η χήνα πήδησε από την πιατέλα και άρχισε να περπατάει κουνιστή και λυγιστή στο πάτωμα, με το μεγάλο μαχαίρι και την πιρούνα καρφωμένα στο στήθος της, και ολοένα πλησίαζε το κοριτσάκι. Όμως, εκείνη τη στιγμή το σπίρτο έσβησε, και το μόνο που απόμεινε ήταν ο υγρός τοίχος να ορδώνεται μπροστά της.

Άναψε ένα ακόμη σπίρτο, και τότε βρέθηκε κάτω από το ωραιότερο χριστουγεννιάτικο δέντρο του κόσμου. Ήταν πιο μεγάλο και είχε πιο πολλά στολίδια από εκείνο που είχε δει πίσω από το τζάμι στο σπίτι του πλούσιου εμπόρου. Χιλιάδες κεράκια έκαιγαν πάνω στα πράσινα κλαδιά του και πολύχρωμες εικόνες, όπως εκείνες που κρέμονταν στις βιτρίνες των μαγαζιών, κοιτούσαν από ψηλά το κοριτσάκι. Εκείνο τότε άπλωσε τα χεράκια του προς το μέρος τους και τότε το σπίρτο έσβησε.

Τα χριστουγεννιάτικα φωτάκια άρχισαν να ανεβαίνουν όλο και πιο ψηλά, διαγράφοντας μια φλεγόμενη τροχιά. «Κάποιος πεθαίνει αυτή την ώρα» σκέφτηκε το κοριτσάκι, γιατί η γιαγιά του, ο μόνος άνθρωπος που το είχε αγαπήσει και που δεν ζούσε πια, είχε πει πως όταν

ένα αστέρι πέφτει στη γη, μια ψυχή ανεβαίνει στον Θεό.

Έτριψε άλλο ένα σπίρτο στον τοίχο. Η φλόγα του σκόρπισε τριγύρω ένα λαμπερό φως, και στη μέση στεκόταν η γιαγιά της, λαμπερή κι ευγενική, κοιτάζοντάς την με αγάπη. «Γιαγιάκα» φώναξε η μικρούλα, «πάρε με μαζί σου, σε παρακαλώ! Το ξέρω πως θα χαθείς κι εσύ μόλις σβήσει το σπίρτο, όπως χάθηκε και η σόμπα, η ψητή χήνα και το λαμπερό χριστουγεννιάτικο δέντρο». Και άναψε βιαστικά και τα υπόλοιπα σπίρτα, τόσο πολύ επιθυμούσε να κρατήσει κοντά τη γιαγιά της. Και τα σπίρτα έλαμψαν τόσο πολύ, που η νύχτα έγινε πιο φωτεινή κι από την πιο ηλιόλουστη μέρα, και η γιαγιά ποτέ πιο πριν δεν ήταν τόσο ψηλή και τόσο όμορφη. Πήρε το κοριτσάκι στην αγκαλιά της και μαζί πέταξαν ψηλά πάνω από τη γη, εκεί όπου δεν υπήρχε ούτε πείνα, ούτε φόβος, γιατί ήταν τώρα μαζί με τον Θεό.

Το πρωί, μόλις ξημέρωσε, κουβαριασμένο ακόμα εκεί, με ροδαλά μάγουλα κι ένα χαμόγελο στα χείλη, καθόταν το κοριτσάκι ανάμεσα στα δύο σπίτια: είχε παγώσει από το κρύο την τελευταία νύχτα του παλιού χρόνου. Ο ήλιος της νέας χρονιάς φώτισε το νεκρό κορμάκι του. Το παιδάκι καθόταν εκεί, ξυλιασμένο και παγωμένο, κρατώντας ένα ολόκληρο μάτσο καμένα σπίρτα στο χέρι. «Προσπαθούσε να ζεσταθεί» είπαν κάποιοι. Κανείς όμως δεν μπορούσε να φανταστεί πόσα ωραία πράγματα είχε δει και μέσα σε ποιο υπέρλαμπρο φως είχε φύγει, πλάι στη γιαγιά του, όταν χάραζε η πρώτη μέρα του νέου χρόνου.

Ο ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

«**Τ**ι υπέροχος κρύος καιρός, κάνει όλο το κορμί μου να τριζοβολά» είπε ο Χιονάνθρωπος. «Οφείλω να ομολογήσω πως αυτός ο άνεμος ξέρει πώς να φυσήξει μέσα σου ζωή. Κι αυτό το κατακόκκινο γουρλωμένο μάτι εκεί πέρα, πώς με κοιτάζει έτσι!» –εννοούσε τον ήλιο, που μόλις είχε αρχίσει να δύει– «όμως δεν θα με κάνει κιόλας να τρέμω, μια χαρά μπορώ να κρατήσω τα κομμάτια μου ανοιχτά».

Τα κομμάτια του –εννοούσε τα μάτια του– ήταν δύο μεγάλες γωνίες από ένα σπασμένο κεραμίδι. Το στόμα του ήταν το κάτω μέρος μιας σπασμένης τσουγκράνας, και γι' αυτό ο χιονάνθρωπός μας είχε και δόντια. Γεννήθηκε μέσα στις χαρούμενες φωνές των αγοριών, και γνώρισε τον κόσμο από τους ήχους των κουδουνιών και τους χτύπους των καμτσικιών. Ο ήλιος έδυσε, και στον ουρανό φάνηκε το ολόγιομο φεγγάρι, πελώριο και διάφανο, λάμποντας στον βαθυγάλαζο ουρανό.

«Νά το πάλι, ήρθε από την άλλη πλευρά τώρα» είπε ο Χιονάνθρωπος, που νόμιζε ότι ο ήλιος είχε εμφανιστεί ξανά. «Κάτι πρέπει να κάνω για να πάψει να με κοιτάζει έτσι. Ας κρέμεται αν θέλει εκεί πάνω και ας με φωτίζει για να μπορώ να βλέπω τον εαυτό μου. Μονάχα να 'ξερα πώς μπορώ να κουνηθώ λιγάκι! Θα μου άρεσε τόσο πολύ να φύγω από δω. Θα έτρεχα και θα έκανα τσουλήθρα στον πάγο, όπως ακριβώς κάνουν αυτά εδώ τα παιδιά. Δεν καταλαβαίνω, όμως, πώς το κάνουν. Καλά-καλά δεν ξέρω ούτε να τρέχω».

«Μακριά κι αλάργα» γάβγισε ο γέρικος σκύλος της αυλής. Ήταν λιγάκι βραχνός και δεν μπορούσε να γα-

βρίσει καλά. Είχε ζήσει κάποτε σε σπίτι και ξάπλωνε δίπλα στη φωτιά. «Ο ήλιος μπορεί να σε μάθει να τρέχεις μια χαρά. Το έχω δει αυτό να συμβαίνει, με τον Χιονάνθρωπο πριν από σένα και με αυτόν της προηγούμενης χρονιάς... μακριά κι αλάργα, όλοι θα φύγουν κάποια μέρα».

«Δεν σε καταλαβαίνω, σύντροφε» είπε ο Χιονάνθρωπος. «Μπορεί αυτό το πλάσμα εκεί πάνω να με μάθει να τρέχω; Πριν από λίγη ώρα έτρεχε τόσο γρήγορα, και τώρα προχωράει αργά, και μάλιστα από την άλλη πλευρά».

«Τίποτα δεν ξέρεις» απάντησε ο σκύλος της αυλής, «αλλά και πάλι πώς να ξέρεις, αφού σε φτιάξανε πριν από λίγο; Αυτό που βλέπεις εκεί πέρα, λέγεται φεγγάρι, και το άλλο που εξαφανίστηκε, ήταν ο ήλιος. Θα ξανάρθει πάλι αύριο, και κάτι μου λέει ότι θα σε μάθει να τρέχεις γραμμή για το νερόλακκο. Σύντομα ο καιρός θ' αλλάξει, το καταλαβαίνω από τα τσιμπήματα και τις σουβλιές στο πίσω αριστερό μου πόδι. Σίγουρα θα 'χουμε αλλαγή του καιρού».

«Δεν μπορώ να τον καταλάβω» μονολόγησε ο Χιονάνθρωπος, «αν κι έχω την αίσθηση ότι μιλάει για κάτι πολύ δυσάρεστο. Αυτός που με κοίταζε πριν από λίγο –και τούτος εδώ τον ονομάζει ήλιο– δεν είναι φίλος μου, είμαι σίγουρος γι' αυτό».

«Μακριά κι αλάργα» γάβγισε ο σκύλος της αυλής και, αφού έκανε τρεις γύρους γύρω από τον εαυτό του, ξάπλωσε στο σπιτάκι του να κοιμηθεί.

Πράγματι, ο καιρός άλλαξε. Νωρίς το πρωί μια πυ-

κνή ομίχλη σκέπασε τη γειτονιά και σηκώθηκε δυνατός αέρας που έκανε τα κόκαλα των ανθρώπων να παγώνουν. Αλλά τι όμορφο θέαμα ήταν αυτό μόλις φάνηκε ο ήλιος! Όλα τα δέντρα και οι θάμνοι είχαν σκεπαστεί με πάχνη, και έμοιαζαν με δάσος από λευκά κοράλλια, ενώ στα κλαδιά λαμπύριζαν παγωμένες δροσοσταλίδες. Χιλιάδες λεπτεπίλεπτα κλαδάκια, που το καλοκαίρι δεν διακρίνονταν κάτω από το πυκνό φύλλωμα, σχημάτιζαν τώρα μια αστραφτερή δαντέλα. Η σημύδα λικνιζόταν με χάρη στον άνεμο. Η ομορφιά σου έκοβε την ανάσα! Κι όπου έπεφτε ο ήλιος όλα λαμποκοπούσαν, σαν να είχαν ραντιστεί με διαμαντόσκονη, ενώ το λευκό χαλί που σκέπαζε τη γη έλαμπε σαν να ήταν σπαρμένο με χιλιάδες διαμάντια, ή σαν να έκαιγαν αμέτρητα μικροσκοπικά κεριά, πιο λευκά κι απ' το χιόνι.

«Είναι πανέμορφα» είπε ένα κορίτσι που περπατούσε στον κήπο παρέα μ' έναν νεαρό, και κοντοστάθηκε δίπλα στον Χιονάνθρωπο θαυμάζοντας τα δέντρα που στραφτάλιζαν. «Ούτε καν το καλοκαίρι δεν μπορείς να δεις πιο όμορφο τόπιο» είπε λάμποντας από χαρά.

«Μα ούτε και τον φιλαράκο μας από δω μπορούμε να έχουμε το καλοκαίρι» πρόσθεσε ο νεαρός άντρας, δείχνοντας τον Χιονάνθρωπο. «Είναι υπέροχος!»

Το κορίτσι γέλασε και χαιρέτησε τον Χιονάνθρωπο, και μετά έφυγε μαζί με τον νεαρό περπατώντας πάνω στο χιόνι, που τριζοβολούσε από τα πόδια τους, λες και πατούσαν σε κολλαριστά ασπρόρουχα.

«Ποιοι ήταν αυτοί;» ρώτησε ο Χιονάνθρωπος το σκύλο της αυλής. «Ζεις σ' αυτό το μέρος περισσότερο καιρό

από μένα. Τους γνωρίζεις;»

«Φυσικά και τους γνωρίζω» αποκρίθηκε ο σκύλος. «Εκείνη μου έχει χαϊδέψει την πλάτη πολλές φορές και εκείνος μου έχει δώσει ένα κόκαλο με κρέας. Γι' αυτό ποτέ δεν πρόκειται να τους δαγκώσω».

«Μα τι κάνουν εδώ πέρα;» ρώτησε ο Χιονάνθρωπος.

«Είναι ζευγάρι» είπε ο σκύλος, «θα φύγουν και θα ζήσουν στο δικό τους σκυλόσπιτο για να ροκανίζουν μαζί κόκαλα. Μακριά κι αλάργα!»

«Και είναι κι αυτοί τόσο σημαντικοί όπως είμαστε εσύ κι εγώ;» ρώτησε ο Χιονάνθρωπος.

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Όλοι έχουμε τον ίδιο αφέντη» αποκρίθηκε ο σκύλος της αυλής. «Είναι αλήθεια ότι δεν μπορεί να ξέρει και πολλά όποιος γεννήθηκε μόλις χθες, όπως συμβαίνει στη δική σου περίπτωση. Εγώ είμαι άλλο πράγμα, έχω γνώση, μεγάλη πείρα και, φυσικά, λόγω ηλικίας γνωρίζω τον πάσα ένα σε αυτό το σπίτι. Παλιότερα δεν ήμουν αναγκασμένος να κοιμάμαι αλυσοδεμένος έξω στο κρύο. Μακριά κι αλάργα!»

«Όμως το κρύο είναι πολύ ευχάριστο» είπε ο Χιονάνθρωπος, «συνέχισε όμως την ιστορία σου, σε παρακαλώ, μόνο μη σέρνεις την αλυσίδα σου, γιατί εκνευρίζομαι κάθε φορά που το κάνεις».

«Μακριά κι αλάργα!» γάβγισε ο σκύλος. «Θα σου πω. Κάποτε ήμουνα κουτάβι, ένα πολύ γλυκό πλασματάκι, όπως λένε. Ξάπλωνα μέσα στο σπίτι του αφέντη, σε μια βελούδινη πολυθρόνα, και συνήθως κουλουριαζόμουν στην ποδιά της κυρίας μου. Με φιλούσαν στη μουσού-

δα και μου σκούπιζαν τις πατούσες μ' ένα δαντελένιο μαντιλάκι. Με φώναζαν “Είμι, αγαπημένο Έιμι, γλυκό τους Έιμι”. Ύστερα από λίγο καιρό, όμως, έγινα πολύ μεγάλος για τα γούστα τους και μ' έστειλαν στο δωμάτιο της παραδουλεύτρας. Κι έτσι βρέθηκα να ζω στο υπόγειο. Μπορείς να το δεις από εκεί που είσαι, να κοιτάξεις μέσα στο δωμάτιο όπου ήμουν κύριος και αφέντης όσο έμενα με την παραδουλεύτρα. Ήταν μικρότερο το δωμάτιο από αυτά του πάνω ορόφου, εγώ όμως ήμουνα πιο άνετα, γιατί δεν με τραβολογούσαν συνεχώς από δω κι από κει τα παιδιά, όπως όταν ήμουν πάνω. Το φαγητό ήταν εξίσου καλό, ή ακόμα καλύτερο. Είχα το δικό μου μαξιλάρι, και επιπλέον υπήρχε μια σόμπα – είναι ό,τι καλύτερο αυτή την εποχή. Μου άρεσε να χώνομαι από κάτω και να κοιμάμαι με τις ώρες. Αχ, ακόμα την ονειρεύομαι εκείνη τη σόμπα. Μακριά κι αλάργα!»

«Είναι στ' αλήθεια τόσο ωραία αυτή η σόμπα;» ρώτησε ο Χιονάνθρωπος «Μου μοιάζει καθόλου;»

«Είναι ακριβώς το αντίθετο από σένα» είπε ο σκύλος. «Είναι μαύρη σαν κοράκι και έχει έναν μακρύ λαιμό με μπρούντζινο κολάρο. Τρέφεται με κουτσοσυρα, και οι φλόγες πετάγονται έξω από το στόμα της. Όταν στέκεσαι στο πλάι της, πάνω από αυτήν ή ακριβώς από κάτω, νιώθεις άνετα και ωραία. Μπορείς να κοιτάξεις από το παράθυρο και να τη δεις».

Όντως, ο Χιονάνθρωπος είδε ένα μαύρο αντικείμενο που έλαμπε, με μπρούντζινο κολάρο και μια φωτιά να ακτινοβολεί στο κάτω μέρος. Ένωσε να τον κατακλύζει ένα παράξενο συναίσθημα. Ήταν κάτι που ένιω-

θε για πρώτη φορά, δεν ήξερε τι σημαίνει, και δεν μπορούσε να το περιγράψει. Αυτό που του συνέβαινε, όμως, καινούργιο και πρωτόγνωρο γι' αυτόν, το ξέρουν όλοι οι άνθρωποι που δεν είναι φτιαγμένοι από χιόνι. «Και γιατί την άφησες;» ρώτησε ο Χιονάνθρωπος, που πέρασε τη σόμπα για γυναίκα. «Πώς μπόρεσες να εγκαταλείψεις τέτοιο μέρος;»

«Η αλήθεια είναι ότι αναγκάστηκα» απάντησε ο σκύλος. «Με έβγαλαν έξω και με αλυσόδεσαν εδώ πέρα. Είχα δαγκώσει στο πόδι το μικρότερο παιδί του αφέντη μου, επειδή κλότσησε μακριά το κόκαλο που ροκάνιζα. Τον πλήρωσα με το ίδιο νόμισμα... Θύμωσαν όμως τόσο πολύ, που από εκείνη τη μέρα είμαι αλυσοδεμένος εδώ, κι έχασα και το κόκαλό μου. Δεν ακούς πόσο βραχνός είμαι; Μακριά κι αλάργα! Δεν μπορώ πια να γαβγίζω όπως τ' άλλα σκυλιά. Μακριά κι αλάργα, αυτό είναι το τέλος της ιστορίας».

Ο Χιονάνθρωπος, όμως, δεν τον άκουγε. Κοίταζε μέσα στο δωμάτιο της παραδουλεύτρας, στο υπόγειο, όπου στεκόταν η σόμπα, πάνω στα τέσσερα πόδια της, κι έμοιαζε να έχει περίπου το ίδιο μπόι με αυτόν. «Νιώθω μιαν αλλόκοτη ταραχή», είπε. «Θα καταφέρω, άραγε, να μπω εκεί μέσα; Είναι μια αθώα ευχή και οι αθώες ευχές πρέπει να πραγματοποιούνται. Πρέπει να μπω εκεί μέσα και να φωλιάσω πάνω της, ακόμη κι αν χρειαστεί να σπάσω το παράθυρο».

«Ποτέ δεν πρέπει να μπεις εκεί μέσα» είπε ο σκύλος, «γιατί έτσι και πλησιάσεις τη σόμπα, θα γίνεις αμέσως λιώμα».

«Εγώ λέω να πάω» είπε ο Χιονάνθρωπος, «γιατί έτσι κι αλλιώς αισθάνομαι να διαλύομαι».

Ο Χιονάνθρωπος πέρασε ολόκληρη τη μέρα του κοιτάζοντας από το παράθυρο, και λίγο πριν από τη δύση του ήλιου το δωμάτιο έγινε ακόμη πιο ελκυστικό, καθώς από τη σόμπα άρχισε να βγαίνει μια απαλή λάμψη. Έλαμπε όπως ακριβώς λάμπει μια ξυλόσομπα που έχει καλοταϊστεί με κούτσουρα. Και μόλις άνοιξε το πορτάκι, οι φλόγες πετάχτηκαν έξω. Το συνηθίζουν αυτό οι ξυλόσομπες. Το φως από τις φλόγες φώτισε το πρόσωπο και το στήθος του Χιονάνθρωπου, που βάφτηκε με μια ροδοκόκκινη λάμψη. «Δεν τ' αντέχω» είπε. «Πόσο όμορφη δείχνει όταν βγάζει τη γλώσσα της!»

Η νύχτα ήταν μακριά, αλλά ο Χιονάνθρωπος ούτε που το κατάλαβε, καθώς έστεκε εκεί σκεφτόμενος ένα σωρό ωραία πράγματα, κροταλίζοντας από το κρύο. Το πρωί τα τζάμια στο παράθυρο της παραδουλεύτρας ήταν σκεπασμένα με πάγο. Είχαν τα πιο όμορφα χιονολούλουδα που θα μπορούσε να επιθυμήσει ένας Χιονάνθρωπος, αλλά του έκρυβαν τη σόμπα. Τα τζάμια δεν ξεπάγωναν και έτσι δεν μπορούσε να δει το πιο όμορφο πλάσμα στον κόσμο. Το χιόνι έτριζε κι ο άνεμος σφύριζε· ήταν ιδανικός καιρός για έναν Χιονάνθρωπο, αλλά εκείνος δεν το ευχαριστιόταν. Και πώς θα μπορούσε, άλλωστε, αφού είχε πάθει «σομπίτιδα».

«Πολύ σοβαρή αρρώστια για έναν Χιονάνθρωπο», είπε ο σκύλος. «Κι εγώ υπέφερα απ' αυτήν, αλλά μου πέρασε. Μακριά κι αλάργα» γάβγισε και μετά πρόσθεσε: «Ο καιρός θ' αλλάξει». Και ο καιρός άλλαξε, οι πάγοι

άρχισαν να λιώνουν. Και όσο η θερμοκρασία ανέβαινε, ο Χιονάνθρωπος όλο και μίκραινε. Όμως δεν έλεγε τίποτα και δεν παραπονιόταν, κι αυτό είναι καλό σημάδι. Κι ένα πρωί εξαφανίστηκε. Εκεί όπου κάποτε στεκόταν, απόμεινε ένα σκουπόξυλο καρφωμένο στο έδαφος. Γύρω από αυτό το σκουπόξυλο τον είχαν φτιάξει τα αγόρια. «Αχ, τώρα καταλαβαίνω γιατί έπαθε “σομπίτιδα” ο καημένος» είπε ο σκύλος. «Γιατί είχε μέσα στο σώμα του μια μασιά για ξυλόσομπες. Γι’ αυτό τον συγκίνησε τόσο πολύ η σόμπα. Όμως όλα τελείωσαν. Μακριά κι αλάργα». Σύντομα τελείωσε και ο χειμώνας. «Μακριά κι αλάργα» γάβγισε ο βραχνός σκύλος, αλλά τα κορίτσια στο σπίτι τραγουδούσαν:

*Το πράσινο θυμάρι σκορπάει τ’ άρωμά του
κι ένα νεαρό δεντράκι απλώνει τα κλαδιά του.
Στον ουρανό ο κορυδαλλός θα κελαηδήσει,
κι άνοιξη θα κάνει όλη την πλάση να ανθίσει.
Καιρός, μοσχοϊτιά μου, να βλαστήσεις,
κι εσύ, τριανταφυλλιά, να λουλουδίσεις.*

Και κανείς δεν σκέφτηκε ποτέ ξανά τον Χιονάνθρωπο.

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

Έχετε δει ποτέ ένα πολύ-πολύ παλιό ντουλάπι, μαυρισμένο από τα χρόνια και γεμάτο σκαλίσματα που παριστάνουν μίσχους και φύλλα από αναρριχώμενα φυτά; Ένα τέτοιο υπήρχε στο δωμάτιο που περνούσε τις περισσότερες ώρες της η οικογένεια, και το είχε κληρονομήσει ο ιδιοκτήτης του σπιτιού από την προπρογιαγιά του. Ήταν σκαλισμένο από πάνω μέχρι κάτω με τριαντάφυλλα και τουλίπες, που περιστοιχίζονταν από κεφάλια ελαφιών με μεγάλα διακλαδωτά κέρατα.

Στην κορυφή του ήταν σκαλισμένη η φιγούρα ενός άντρα. Η αλήθεια είναι ότι ήταν μάλλον αστείος, γιατί είχε πόδια κατσίκας, κερατάκια στο κεφάλι, ένα μακρύ γένι και έκανε έναν παράξενο μορφασμό, που μόνο μετά από πολλή σκέψη θα μπορούσες να τον πεις χαμόγελο. Τα παιδιά του σπιτιού τον φώναζαν Ταξίαρχο-Υποστράτηγο-Λοχαγό-Λοχία-Τραγοπόδαρο, και το όνομα αυτό του ταίριαζε γάντι, έλεγαν, αφού ήταν τόσο δύσκολο να το πεις ολόκληρο. Και, στο κάτω κάτω, μήπως εσείς ξέρετε κανέναν άλλο, ζωντανό ή σκαλιστό, που να του ταιριάζει αυτός ο τίτλος;

Βρισκόταν λοιπόν αυτός πάνω στο ντουλάπι, μα όλη την ώρα κοιτάζε προς το τραπέζι, που ήταν κάτω από τον καθρέφτη, όπου βρισκόταν μια μικρή προσελάνινη βοσκοπούλα. Φορούσε επιχρυσωμένα παπούτσια, και στο φόρεμά της ήταν καρφιτωμένο ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. Φορούσε ακόμη ένα χρυσό καπέλο και στο χέρι κρατούσε μια γκλίτσα. Με λίγα λόγια, ήταν πανέμορφη.

Κοντά της, στο πλάι σχεδόν, στεκόταν ένας μικρός

καπνοδοχοκαθαριστής, μαύρος σαν το κάρβουνο, παρόλο που ήταν κι αυτός καμωμένος από πορσελάνη. Στην ουσία ήταν κι αυτός εξίσου καθαρός και περιποιημένος, αφού δεν ήταν παρά απομίμηση καπνοδοχοκαθαριστή. Ο τεχνίτης που τον είχε κατασκευάσει, θα μπορούσε να τον είχε κάνει ακόμη και πρίγκιπα, αν το ήθελε, το ίδιο εύκολο θα ήταν γι' αυτόν.

Στεκόταν λοιπόν εκεί, κρατώντας τη σκάλα του, με το μικρό στρογγύλο του προσωπάκι ξανθό και ροδαλό όπως και της Βοσκοπούλας, και στα σίγουρα κάποιο λάθος θα είχε γίνει, γιατί θα έπρεπε να είναι κι αυτό μαύρο σαν την πίσσα. Κι επειδή τους είχαν βάλει από την αρχή δίπλα δίπλα, είχαν ορκιστεί ο ένας στον άλλον αιώνια πίστη. Ταίριαζαν πολύ γιατί ήταν νέοι, φτιαγμένοι από το ίδιο υλικό και εξίσου λεπτεπίλεπτοι.

Κοντά τους στεκόταν κάποιος που ήταν πολύ διαφορετικός και τρεις φορές περίπου μεγαλύτερος. Ήταν ένας γέρος Κινέζος, που μπορούσε να κουνάει το κεφάλι του. Ήταν κι αυτός φτιαγμένος από πορσελάνη, και δήλωνε σε όλους ότι ήταν ο παππούς της μικρής βοσκοπούλας, παρόλο που δεν είχε αποδείξεις για κάτι τέτοιο. Επέμενε πως ήταν ο προστάτης της, και όταν ο Ταξίαρχος-Υποστράτηγος-Λοχαγός-Λοχίας-Τραγοπόδαρος του ζήτησε να την παντρευτεί, κούνησε το κεφάλι του και του έγνεψε ότι συμφωνούσε.

«Αυτός είναι ο κατάλληλος σύζυγος για σένα» είπε ο γερο-Κινέζος στη βοσκοπούλα. «Είναι ολόκληρος φτιαγμένος από μαόνι, είμαι σίγουρος γι' αυτό. Θα γίνεις η κυρία Ταξίαρχου-Υποστράτηγου-Λοχαγού-Λοχία-

Τραγοπόδαρου, και θα γίνει δικό σου το σκαλιστό ντουλάπι με τ' ασημικά και ό,τι άλλο κρύβεται μέσα στα συρτάρια του».

«Δεν πρόκειται να μπω μέσα σε αυτό το θεοσκότεινο ντουλάπι» είπε η μικρή βοσκοπούλα. «Άκουσα να λένε ότι εκεί μέσα έχει έντεκα πορσελάνινες γυναίκες!»

«Ε, τότε λοιπόν κι εσύ θα γίνεις η δωδέκατη» είπε ο Κινέζος. «Απόψε, την ώρα που θα τριξεί το ντουλάπι, θα γίνει ο γάμος σας· να μη με λένε μανδαρίνο αν δεν γίνει αυτό που λέω!» Ύστερα κούνησε το κεφάλι του και αποκοιμήθηκε.

Η μικρή βοσκοπούλα άρχισε να κλαίει με λυγμούς και κοίταξε τον αγαπημένο της καπνοδοχοκαθαριστή.

«Σε ικετεύω» του είπε, «πάρε με να φύγουμε μαζί στον απέραντο κόσμο. Δεν μπορούμε να μένουμε άλλο εδώ».

«Θα κάνω ό,τι μου ζητάς» είπε ο μικρός καπνοδοχοκαθαριστής. «Ας μη χάνουμε καιρό. Είμαι σίγουρος ότι μπορώ να κερδίσω αρκετά από τη δουλειά μου για να σε ζήσω».

«Αχ, να γινόταν τουλάχιστον να είμαστε κάτω από το τραπέζι» είπε εκείνη. «Δεν θα ησυχάσω αν δεν βρεθούμε εκεί έξω, ελεύθεροι στον απέραντο κόσμο».

Έτσι λοιπόν, αφού την παρηγόρησε, ο καπνοδοχοκαθαριστής τής έδειξε πώς να βάλει το ποδαράκι της στις προεξοχές που έκαναν τα σκαλίσματα και τα επιχρυσωμένα φύλλα που στόλιζαν τα πόδια του τραπεζιού. Έβαλε ακόμα και τη σκάλα του για να τη βοηθήσει, κι έτσι βρέθηκαν, επιτέλους, στο πάτωμα. Σαν κοι-

ταξαν όμως ψηλά προς το παλιό ντουλάπι, είδαν ότι είχε σημάνει συναγερμός. Όλα τα σκαλιστά ελάφια τέντωναν το λαιμό τους όσο πιο μακριά μπορούσαν, ύψωναν τα κέρατά τους και έστρεφαν το κεφάλι τους πότε αποδώ και πότε αποκεί. Ο Ταξίαρχος-Υποστράτηγος-Λοχαγός-Λοχίας-Τραγοπόδαρος χοροπηδούσε και φώναζε στον γερο-Κινέζο: «Κοίτα εκεί, το σκάνει! Το σκάνει!»

Μόλις το άκουσε αυτό, το ζευγάρι φοβήθηκε τόσο πολύ, που πήδηξε γρήγορα στο συρτάρι του γραφείου που ήταν πλάι στο παράθυρο.

Εκεί βρίσκονταν τέσσερα πακέτα τραπουλόχαρτα, που από το καθένα όλο και κάτι έλειπε, κι ένα μικρό κουκλοθέατρο. Εκεί παιζόταν μια παράσταση, και όλες οι ντάμες –οι καρώ, οι κούπες, τα σπαδιά και τα μπαστούνια– είχαν καθίσει στην πρώτη σειρά και χρησιμοποιούσαν τις τουλίπες τους για βεντάλιες, ενώ πίσω τους είχαν καθίσει όλοι οι βαλέδες, έτοιμοι να υπακούσουν κάθε προσταγή τους. Το έργο που παιζόταν, έλεγε για δυο ερωτευμένους που δεν τους άφηναν να είναι μαζί και να παντρευτούν, όπως οι ίδιοι επιθυμούσαν· μόλις το είδε αυτό η βοσκοπούλα βούρκωσε, γιατί ήταν ακριβώς και η δική της ιστορία.

«Δεν μπορώ να τ' αντέξω άλλο» είπε. «Πρέπει να βγούμε αμέσως από αυτό το συρτάρι».

Όμως μόλις κατέβηκαν στο πάτωμα και έστρεψαν το βλέμμα τους ψηλά, εκεί όπου ήταν το τραπέζι, είδαν πως ο γερο-Κινέζος είχε ξυπνήσει και το κορμί του τραπαλιζόταν πέρα-δώθε.

«Ο γερο-Κινέζος έρχεται!» φώναξε η μικρή βοσκο-

πούλα και έπεσε γονατιστή στα πορσελάνινα γόνατά της, τόσο τρομοκρατημένη ήταν. «Έχω μια ιδέα» είπε ο καπνοδοχοκαθαριστής, «ας χωθούμε στη μεγάλη γυάλα με τα ξερά φύλλα λουλουδιών, που είναι στη γωνία, κι εκεί ίσως μπορέσουμε να κρυφτούμε ανάμεσα στα ροδοπέταλα και τις λεβάντες. Αν κάνει πώς έρχεται ο γερο-Κινέζος, θα του ρίξουμε αλάτι στα μάτια».

«Δεν πρόκειται να μας βοηθήσει αυτό» είπε η μικρή βοσκοπούλα. «Ξέρω καλά ότι ο γερο-Κινέζος και η γυάλα με τα ξερά φύλλα λουλουδιών ήταν κάποτε αρραβωνιασμένοι, και όπως ίσως γνωρίζεις, όλο και κάτι συνδέει αυτούς που κάποτε έζησαν τόσο κοντά ο ένας με τον άλλον. Όχι, η μόνη λύση που μας μένει, είναι να τραβήξουμε για τον απέραντο κόσμο».

«Έχεις στ' αλήθεια το κουράγιο να με ακολουθήσεις στον απέραντο κόσμο;» ρώτησε ο καπνοδοχοκαθαριστής τρυφερά. «Έχεις σκεφτεί πόσο μεγάλος είναι και ότι μπορεί να μην ξαναγυρίσουμε ποτέ πια εδώ;»

«Ναι, όλα τα έχω σκεφτεί» είπε εκείνη. Ο καπνοδοχοκαθαριστής τής έριξε μια διαπεραστική ματιά και είπε: «Εγώ κερδίζω το ψωμί μου καθαρίζοντας καπνοδόχους. Είσαι σίγουρη ότι το λέει η καρδιά σου να με ακολουθήσεις σέ όλη τη διαδρομή, από το εσωτερικό της σόμπας στο σκοτεινό τούνελ του μπουριού; Είναι ο μοναδικός δρόμος για να φτάσουμε στην καμινάδα. Κι όταν βρεθούμε εκεί πάνω, εγώ ξέρω τι πρέπει να κάνω, θα σκαρφαλώσουμε τόσο ψηλά, που κανείς δεν θα μπορεί να μας φτάσει. Στην κορυφή υπάρχει μια τρύπα που οδηγεί στον απέραντο κόσμο».

Και την οδήγησε μέσα από την πόρτα της σόμπας.

«Είναι σκοτάδι πίσσα εδώ μέσα» είπε εκείνη, αλλά τον ακολούθησε στο δαιδαλώδες εσωτερικό και πέρασαν μαζί μέσα από τα πυρότουβλα και το μπουρί. Το σκοτάδι έγινε τώρα μαύρο σαν τη νύχτα.

«Τώρα είμαστε στην καπνοδόχο» της είπε. «Κοίτα ψηλά, στον ουρανό λάμπει το πιο φωτεινό αστέρι!»

Πάνω από τα κεφάλια τους, ένα αληθινό αστέρι τούς έλουζε με το φως του, σαν να ήθελε να τους δείξει το δρόμο, κι εκείνοι σκαρφάλωναν και ανέβαιναν όλο και πιο ψηλά. Ήταν ένα δύσκολο ταξίδι. Όμως ο καπνοδοχοκαθαριστής δεν σταμάτησε να βοηθάει τη βοσκοπούλα του, τη σήκωνε, την κρατούσε και της έδειχνε τα πιο ασφαλή σημεία για να πατάει με τα μικρά πορσελάνινα πόδια της. Και έτσι κατάφεραν να φτάσουν στην κορυφή, και κάθισαν κατάκοποι στην άκρη της καμινάδας, γιατί ούτε λόγος πως πέρασαν μεγάλη ταλαιπωρία μέχρι να φτάσουν εκεί πάνω.

Ψηλά, πάνω από τα κεφάλια τους, εκτεινόταν ο έναστρος ουρανός, και στα πόδια τους, μέχρι εκεί που έφτανε η ματιά τους, απλωνόταν η πόλη. Όμως εκείνοι έβλεπαν μόνο στέγες, τίποτε άλλο. Η καημένη η βοσκοπούλα έμεινε άφωνη, γιατί ο κόσμος αυτός καθόλου δεν έμοιαζε με τον κόσμο που είχε ονειρευτεί. Έγειρε το κεφαλάκι της στον ώμο του καπνοδοχοκαθαριστή και έκλαψε τόσο πικρά, που η χρυσόσκονη από τη ζώνη της ξεδώριασε.

«Ω, αυτό πάει πολύ!» φώναξε. «Δεν θα μπορέσω να το αντέξω. Ο κόσμος είναι απέραντος. Και τι δεν θα 'δι-

να να ήμουν πάλι πάνω στο τραπεζάκι μου, κάτω από τον καθρέφτη! Μόνο όταν ξαναβρεθώ εκεί πάνω, θα νιώσω ευτυχισμένη. Σε ακολουθώ στον απέραντο κόσμο, όμως τώρα, αν μ' αγαπάς, σε ικετεύω να με γυρίσεις πάλι πίσω».

Ο καπνοδοχοκαθαριστής προσπάθησε να τη λογικέψει, της θύμισε τον γερο-Κινέζο και τον Ταξίαρχο-Υποστράτηγο-Λοχαγό-Λοχία-Τραγοπόδαρο. Εκείνη όμως συνέχιζε να κλαίει με λυγμούς και να τον φιλάει γατζωμένη πάνω του, ώσπου αναγκάστηκε να υποχωρήσει, παρόλο που δεν του φαινόταν καθόλου καλή ιδέα.

Πήραν λοιπόν το δρόμο της επιστροφής και άρχισαν να σκαρφαλώνουν και πάλι με μεγάλη δυσκολία, και ύστερα σύρθηκαν από το μπουρί μέσα στη σόμπα. Μόλις βρέθηκαν εκεί, στάθηκαν να αφουγκραστούν πίσω από την πόρτα, για να βεβαιωθούν ότι όλα στο δωμάτιο ήταν ήσυχα. Κανένας θόρυβος δεν ακουγόταν, κι έτσι αποφάσισαν να ξεμυτίσουν. Βγήκαν έξω νυχοπατώντας, και τότε είδαν τον γερο-Κινέζο πεσμένο στο πάτωμα, στη μέση του δωματίου. Στην προσπάθειά του ν' ακολουθήσει τους δύο φυγάδες, είχε πέσει από το τραπέζι και είχε σπάσει σε τρία κομμάτια, πλάτη, μπροστινό μέρος και κεφάλι, που είχε κυλήσει σε μια γωνιά. Ο Ταξίαρχος-Υποστράτηγος-Λοχαγός-Λοχίας-Τραγοπόδαρος στεκόταν ακίνητος στο συνηθισμένο μέρος του, βυθισμένος σε σκέψεις.

«Τρομερό!» φώναξε η μικρή βοσκοπούλα. «Ο γερο-παππούς μου έγινε κομμάτια και φταίμε εμείς γι' αυτό. Δεν θα συγχωρήσω ποτέ τον εαυτό μου» είπε και έσφι-

ξε τα χέρια της με αγωνία.

«Μπορεί να επισκευαστεί» είπε ο καπνοδοχοκαθαριστής, «δεν είναι δύσκολο. Μην αναστατώνεσαι τόσο πολύ. Αν κολλήσουν την πλάτη του και βάλουν μια λάμα στο λαιμό του, θα ξαναγίνει σαν καινούργιος και θα μπορεί και πάλι να μας βρίζει, ως συνήθως».

«Το πιστεύεις αυτό;» είπε εκείνη και σκαρφάλωσαν στο τραπέζι, στο ίδιο σημείο όπου βρισκόταν και πριν.

«Κάναμε τόσο ταξίδι» είπε ο καπνοδοχοκαθαριστής, «και τελικά ξαναβρεθήκαμε στο σημείο απ' όπου ξεκινήσαμε».

«Ας γινόταν τουλάχιστον να επισκευαστεί ο γερο-παππούς μου!» είπε η Βοσκοπούλα. «Πιστεύεις πώς θα κοστίζει πολύ;»

Πράγματι, ο γερο-Κινέζος επισκευάστηκε. Η οικογένεια του κόλλησε την πλάτη, μια λάμα μπήκε στο λαιμό του και έγινε πάλι σαν καινούργιος, μόνο που τώρα δεν μπορούσε να κουνήσει το κεφάλι του.

«Θαρρώ πως έγινες ψηλομύτης από τότε που έσπασες» του είπε ο Ταξίαρχος-Υποστράτηγος-Λοχαγός-Λοχίας-Τραγοπόδαρος. «Όμως πες μου, τι σε κάνει τόσο περήφανο; Θα μου δώσεις τη βοσκοπούλα για γυναίκα μου, ναι ή όχι;»

Ο καπνοδοχοκαθαριστής και η βοσκοπούλα κοίταξαν με αγωνία τον γερο-Κινέζο, γιατί φοβόντουσαν ότι θα κουνούσε το κεφάλι για να γνώψει καταφατικά. Όμως εκείνος ούτε μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, ούτε ήθελε να παραδεχτεί μπροστά σε όλους πως είχε μια λάμα στο λαιμό.

Έτσι, χάρη σε αυτήν τη λάμα στο λαιμό του γερο-Κινέζου, τα πορσελάνινα πλασματάκια έμειναν μαζί και αγαπιόντουσαν και ήταν ευτυχισμένα, έως τη μέρα που έσπασαν.

ΤΟ ΜΟΛΥΒΕΝΙΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΚΙ

Ήταν κάποτε είκοσι πέντε μολυβένια στρατιωτάκια, όλα αδέρφια, γιατί ήταν καμωμένα από το ίδιο μολυβένιο κουτάλι. Είχαν το όπλο επ' ώμου και το βλέμμα στραμμένο μπροστά, και φορούσαν επίσημες στολές, κόκκινες και μπλε. Οι πρώτες λέξεις που άκουσαν, ήταν «Μολυβένια στρατιωτάκια!» Τις πρόφερε ένα μικρό αγόρι χτυπώντας τα χέρια του από χαρά, μόλις έβγαλε το καπάκι από το κουτί που τα είχανβάλει. Ήταν δώρο για τα γενέθλιά του, και το αγόρι κάθισε στο τραπέζι και τα έστησε στη σειρά. Τα στρατιωτάκια ήταν ολόγεια μεταξύ τους, εκτός από ένα που είχε ένα μόνο πόδι. Φτιάχτηκε τελευταίο και δεν υπήρχε αρκετό λιωμένο μολύβι για να το τελειώσουν, ωστόσο στεκόταν στο ένα πόδι το ίδιο σταθερά όπως στέκονταν στα δύο πόδια όλα τ' άλλα, κι αυτό το έκανε πολύ ξεχωριστό.

Μαζί με τα στρατιωτάκια, στο τραπέζι βρίσκονταν ένα σωρό παιχνίδια, ξεχώριζε όμως ένα όμορφο μικρό χάρτινο κάστρο. Από τα μικροσκοπικά του παράθυρα μπορούσες να δεις μέσα στα δωμάτια. Στο μπροστινό μέρος του κάστρου υπήρχαν μερικά μικρούτσικα δέντρα γύρω από ένα κομμάτι καθρέφτη, που παρίστανε μια διάφανη λίμνη, όπου καθρεφτίζονταν, λες και κολυμπούσαν, κύκνοι από κερί. Όλα αυτά ήταν πολύ όμορφα, μα πιο πολύ απ' όλα μια μικροσκοπική κυρία, η οποία στεκόταν στην ορθάνοιχτη πόρτα του κάστρου. Ήταν κι αυτή φτιαγμένη από χαρτί, αλλά φορούσε ένα φόρεμα από ανοιχτόχρωμη μουσελίνα, με μια γαλάζια κορδέλα στους ώμους σαν εσάρπα. Τη μέση της στόλιζε ένα επιχρυσωμένο τριαντάφυλλο, μεγάλο όσο και το

πρόσωπό της. Η μικρή κυρία ήταν χορεύτρια, στεκόταν με τα χέρια της τεντωμένα μπροστά, και το ένα της πόδι σηκωμένο τόσο ψηλά στον αέρα, ώστε το μολυβένιο στρατιωτάκι δεν μπορούσε καθόλου να το δει, και φαντάστηκε πως είχε κι αυτή, όπως και εκείνο, μόνο ένα πόδι. «Να μια γυναίκα για μένα!» συλλογίστηκε, «είναι όμως αριστοκράτισσα και ζει σε κάστρο. Εγώ έχω μονάχα ένα κουτί για σπίτι, που το μοιράζομαι με άλλους είκοσι τέσσερις· δεν είναι μέρος αυτό για εκείνη. Θα έπρεπε, πάντως, να προσπαθήσω να τη γνωρίσω». Ξάπλωσε λοιπόν φαρδύς-πλατύς πίσω από μια ταμπακιέρα που βρισκόταν στο τραπέζι, για να μπορεί να κρυφοκοιτάζει τη μικρή ντελικάτη κυρία, που εξακολουδούσε να στέκεται στο ένα της πόδι χωρίς να χάνει την ισορροπία της.

Όταν έφτασε το βράδυ, τα υπόλοιπα στρατιωτάκια γύρισαν στο κουτί τους και οι άνθρωποι του σπιτιού πήγαν για ύπνο. Τότε, τα παιχνίδια άρχισαν να παίζουν μεταξύ τους, να ανταλλάσσουν επισκέψεις, να δίνουν ψεύτικες μάχες, να χορεύουν. Τα μολυβένια στρατιωτάκια κροτάλιζαν στο κουτί τους. Ήθελαν να βγουν έξω και να πάρουν κι αυτά μέρος στη διασκέδαση, όμως δεν μπορούσαν ν' ανοίξουν το καπάκι. Οι φασουλήδες έπαιζαν μακριά γαϊδούρα και το μολύβι χοροπηδούσε γύρω-γύρω στο τραπέζι. Έκαναν τόση φασαρία, που ξύπνησαν το καναρίνι, και μπήκε κι αυτό στο παιχνίδι τιτιβίζοντας ρυθμικά. Μόνο το μολυβένιο στρατιωτάκι και η χορεύτρια παρέμεναν στις θέσεις τους. Εκείνη στεκόταν στη μύτη του ενός ποδιού, με τα χέρια απλωμένα προς τα εμπρός, κι εκείνος στεκόταν το ίδιο σταθερά

στο ένα του πόδι και δεν την άφηνε ούτε στιγμή από τα μάτια του. Το ρολόι σήμανε δώδεκα και, ξαφνικά, το καπάκι της ταμπακιέρας τινάχτηκε, αλλά αντί για ταμπάκο, πετάχτηκε από μέσα ένας μικρός μαύρος καλικάντζαρος.

«Μολυβένιε στρατιώτη» φώναξε ο καλικάντζαρος, «πάψε να επιδυμείς αυτό που δεν σου ανήκει».

Το μολυβένιο στρατιωτάκι, όμως, έκανε πως δεν άκουσε.

«Πολύ καλά τότε, περίμενε έως αύριο και θα δεις», είπε ο καλικάντζαρος.

Όταν το επόμενο πρωί ήρθαν τα παιδιά να παίξουν, έβαλαν το μολυβένιο στρατιωτάκι στο παράθυρο. Μπορεί να έφταιξε ο καλικάντζαρος, μπορεί το ρεύμα του αέρα που φύσηξε ξαφνικά, δεν ξέρουμε, όμως το παράθυρο άνοιξε διάπλατα και το στρατιωτάκι έπεσε με το κεφάλι από τον τρίτο όροφο στο δρόμο. Η πτώση ήταν τρομερή: όπως έπεσε με το κεφάλι και στάθηκε ανάποδα με το κράνος του στη γη, η ξιφολόγχη του καρφώθηκε στις πλάκες του πεζοδρομίου και το πόδι του έμεινε στον αέρα. Η υπηρέτρια και το μικρό αγόρι κατέβηκαν αμέσως κάτω για να το βρουν, αλλά κανείς τους δεν το είδε, παρόλο που κόντεψαν να το πατήσουν. Αν το μολυβένιο στρατιωτάκι τούς είχε φωνάξει «εδώ είμαι!», θα το είχαν βρει πολύ εύκολα, αλλά ήταν πολύ περήφανο για να ζητήσει βοήθεια φορώντας τη στολή του.

Σε λίγο άρχισε να βρέχει, και η βροχή ολοένα δυνάμωνα, ώσπου έγινε νεροποντή. Όταν σταμάτησε, έτυχε

να περνούν από χει δυο παιδιά του δρόμου: «Για κοί-
τα εδώ!» φώναξε το ένα. «Ένα μολυβένιο στρατιωτάκι!
Θα το κάνουμε ναυτάκι και θα το βάλουμε σ' ένα κα-
ράβι ν' αρμενίζει».

Έφτιαξαν λοιπόν ένα καραβάκι από εφημερίδα, έβα-
λαν μέσα το μολυβένιο στρατιωτάκι και το άφησαν να
κυλήσει στο ρείθρο του πεζοδρομίου, ενώ έτρεχαν δίπλα
του και χτυπούσαν τα χέρια τους από χαρά. Ω Θεέ μου,
τι κύματα ήταν αυτά που σηκώθηκαν και τι ορμητικό
που ήταν το νερό! Το χάρτινο καραβάκι τραμπαλιζό-
ταν, και μερικές φορές στροβιλιζόταν με τέτοια ταχύτη-
τα, που το μολυβένιο στρατιωτάκι έτρεμε. Παρ' όλα αυ-
τά, παρέμενε στη θέση του, ακίνητο, κι η έκφραση του
προσώπου του δεν άλλαξε. Συνέχισε να κοιτάζει ίσια
μπροστά, με το κεφάλι του ψηλά και το όπλο επ' ώμου.
Ξαφνικά το καραβάκι παρασύρθηκε και χώθηκε μέσα σε
έναν υπόνομο, και τότε όλα σκοτείνιασαν, λες και βρέ-
θηκε ξανά μέσα στο κουτί με τα στρατιωτάκια.

«Πού πηγαίνω τώρα;» αναρωτήθηκε το μολυβένιο
στρατιωτάκι. «Παίρνω όρκο πως για όλα αυτά φταίει ο
μαύρος καλικάντζαρος. Αχ, και να 'χα τη μικρή κυρία
μαζί μου! Καθόλου δεν θα μ' ένοιαζε το σκοτάδι».

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε μπροστά του ένας τε-
ράστιος αρουραίος, από αυτούς που ζουν και βασιλεύ-
ουν στους υπονόμους.

«Πού είναι το διαβατήριό σου;» τον ρώτησε ο αρου-
ραίος. «Δείξε μου αμέσως το διαβατήριό σου». Το μολυ-
βένιο στρατιωτάκι, όμως, παρέμεινε σιωπηλό και έσφι-
ξε ακόμη περισσότερο το όπλο του. Το καραβάκι συνέ-

χισε να κυλάει και ο αρουραίος το πήρε από πίσω, κροταλίζοντας τα δόντια του και φωνάζοντας στα κλαδιά και στα άχυρα: «Σταματήστε τον, σταματήστε τον, δεν πλήρωσε διόδια και δεν έδειξε το διαβατήριό του!» Αλλά το ρεύμα γινόταν όλο και πιο ορμητικό. Το μολυβένιο στρατιωτάκι μπορούσε πια να δει το φως της ημέρας και τον ήλιο που έλαμπε στο τέρμα του υπόνομου. Τότε ακούστηκε ένα τρομακτικό βουητό, που θα έκανε και τον πιο γενναίο άντρα να λιποθυμήσει από το φόβο. Εκεί που τελείωνε ο υπόνομος, το νερό χυνόταν σ' ένα μεγάλο κανάλι· ήταν τόσο επικίνδυνο για το μολυβένιο στρατιωτάκι, όσο θα ήταν για μας να κατέβουμε με βάρκα έναν μεγάλο καταρράκτη. Βρισκόταν πια τόσο κοντά, που ήταν αδύνατον να σταματήσει, κι έτσι η βάρκα πετάχτηκε στο κανάλι, και το μόνο που μπορούσε να κάνει το καημένο το μολυβένιο στρατιωτάκι, ήταν να κρατηθεί στη θέση του όσο πιο γερά μπορούσε, χωρίς να κουνήσει ούτε ένα βλέφαρο για να δείξει πόσο πολύ φοβόταν. Η βάρκα στροβιλίστηκε τρεις-τέσσερις φορές, γέμισε νερό και άρχισε να βουλιάζει. Το στρατιωτάκι ήταν βυθισμένο μέχρι το λαιμό, ενώ η βάρκα συνέχισε να βουλιάζει όλο και πιο βαθιά, το χαρτί άρχισε να μαλακώνει και να διαλύεται, ώσπου το νερό το σκέπασε ολόκληρο. Το μολυβένιο στρατιωτάκι σκέφτηκε τότε τη μικρή κομψή χορεύτρια που δεν θα ξανάβλεπε ποτέ πια, κι ένα παλιό τραγούδι αντήχησε στ' αφτιά του:

*Έχε γεια γενναίε πολεμιστή
που τραβάς για εκεί όπου ο θάνατος σε καλεί.*

Τότε το χάρτινο καραβάκι διαλύθηκε εντελώς, και το στρατιωτάκι θα έφτανε στο βυθό αν εκείνη τη στιγμή δεν το κατάπινε ένα μεγάλο ψάρι. Πόσο σκοτεινά ήταν μέσα στην κοιλιά του ψαριού! Χειρότερα κι από τον υπόνομο και πολύ στενάχωρα το μολυβένιο στρατιωτάκι, όμως, παρέμενε ακίνητο, κρατώντας το όπλο του επ' ώμου. Το ψάρι άρχισε να σπαρταράει και να τινάζεται απότομα, στο τέλος όμως έμεινε ακίνητο. Ύστερα από λίγο έλαμψε κάτι σαν φως εκεί μέσα, ήταν το φως του ήλιου, και κάποιος είπε δυνατά: «Ένα μολυβένιο στρατιωτάκι!» Είχαν πιάσει το ψάρι, το είχαν πάει στην αγορά και το είχαν πουλήσει, και τώρα βρισκόταν στην κουζίνα ανοιγμένο στα δύο μ' ένα μεγάλο μαχαίρι. Η μαγείρισσα έπιασε το στρατιωτάκι από τη ζώνη και το κράτησε ανάμεσα στο δείκτη και τον αντίχειρά της, για να το πάει στο καδιστικό. Όλοι ανυπομονούσαν να δουν αυτόν τον γενναίο στρατιώτη που είχε ταξιδέψει παντού μέσα στην κοιλιά ενός ψαριού, εκείνος όμως δεν ένιωθε περηφάνια. Τον έβαλαν πάνω στο τραπέζι, και –τι πράγματα και θάματα συμβαίνουν στον κόσμο!– βρέθηκε ακριβώς στο ίδιο δωμάτιο που ήταν και πριν, πριν πέσει από το παράθυρο, με τα ίδια παιδιά, τα ίδια παιχνίδια στο τραπέζι και το μικρό κάστρο με την κομψή μικρή χορεύτρια στην πόρτα, να ισορροπεί ακόμα στο ένα της πόδι και να κρατάει ψηλά το άλλο, τόσο σταθερή όσο κι εκείνος. Το μολυβένιο στρατιωτάκι συγκινήθηκε τόσο πολύ, που παραλίγο να ξεσπάσει σε κλάματα, όμως κρατήθηκε. Μόνο την κοίταξε και έμειναν και οι δύο σιωπηλοί. Ξαφνικά, ένα από τα μικρά αγόρια άρπαξε το

μολυβένιο στρατιωτάκι και το πέταξε στη σόμπα. Δεν είχε κανέναν λόγο να κάνει κάτι τέτοιο, σίγουρα έφταιγε ο μαύρος καλικάντζαρος της ταμπακιέρας και γι' αυτό! Οι φλόγες τύλιξαν το μολυβένιο στρατιωτάκι, και η ζέστη που ένιωθε ήταν τρομακτική, όμως δεν ήξερε να πει αν έφταιγε η αληθινή φωτιά ή η φωτιά του έρωτα. Τότε είδε ότι τα φωτεινά χρώματα της στολής του άρχισαν να ξεθωριάζουν, αλλά από τι; Από το ταξίδι του ή από τη μεγάλη του λύπη, κανείς δεν μπορούσε να πει. Κοίταξε τη μικρή κυρία, το κοίταξε κι εκείνη, κι ένιωσε να λιώνει, αλλά παρέμεινε ακίνητο με το όπλο του επ' ώμου. Ξαφνικά, η πόρτα του δωματίου άνοιξε, και ένα δυνατό ρεύμα αέρα άρπαξε τη μικρή χορεύτρια που στροβιλίστηκε σαν αερίκο κι έπεσε στη σόμπα, ακριβώς δίπλα στο μολυβένιο στρατιωτάκι, και αμέσως την τύλιξαν οι φλόγες και χάθηκε, και το μολυβένιο στρατιωτάκι έλιωσε. Το άλλο πρωί, όταν η υπηρέτρια πήγε να καθαρίσει τις στάχτες από τη σόμπα, βρήκε έναν σβώλο σε σχήμα μικρής μολυβένιας καρδιάς, ό,τι είχε απομείνει από το στρατιωτάκι, και το τριαντάφυλλο της χορεύτριας, που είχε γίνει μαύρο σαν το κάρβουνο.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

Που μιλάει για έναν καθρέφτη
και για τα θρύψαλά του

Η ιστορία μας αρχίζει, κι αν δώσετε μεγάλη προσοχή, όταν θα φτάσουμε στο τέλος της, θα ξέρουμε περισσότερα απ' όσα έως τώρα γνωρίζουμε. Ήταν κάποτε ένα κακό διαβολάκι – τι διαβολάκι, δαίμονας σωστός, ο ίδιος ο Διάβολος! Μια μέρα που ήταν στα κέφια του, έφτιαξε έναν καθρέφτη με ξεχωριστή δύναμη. Είχε την ιδιότητα καθετί καλό ή όμορφο που καθρεφτιζόταν εκεί μέσα, να ζαρώνει και να εξαφανίζεται, ενώ αυτό που ήταν άσχημο και δεν άξιζε τίποτα, μεγάλωνε και έμοιαζε ακόμη πιο φριχτό απ' ό,τι ήταν στ' αλήθεια. Μέσα σε αυτόν τον καθρέφτη τα πιο όμορφα τοπία έμοιαζαν σαν παραβρασμένο σπανάκι, και οι καλύτεροι άνθρωποι γίνονταν αποκρουστικοί, ή έδειχναν να στέκονται πάνω στα κεφάλια τους ή να μην έχουν καθόλου σώμα. Όσο για το πρόσωπό τους, παραμορφωνόταν τόσο πολύ, ώστε κανείς δεν μπορούσε να τους αναγνωρίσει. Αν είχαν μια μικρή φακίδα, αυτή απλωνόταν και έπιανε ολόκληρη τη μύτη και το στόμα τους. Πόσο χαιρόταν με όλα αυτά ο δαίμονας! Όταν μια καλή ή ευλαβική σκέψη περνούσε από το μυαλό κάποιου, ο καθρέφτης τη διαστρέβλωνε αμέσως, και τότε ο δαίμονας έσκαγε στα γέλια κατευχαριστημένος με την εφεύρεσή του. Όλοι οι μαθητές που φοιτούσαν στο σχολείο του –γιατί είχε φτιάξει κι ένα τέτοιο–, έλεγαν από δω κι από κει για το θαύμα που είχαν αντικρίσει, και ότι για πρώτη φορά ο καθένας θα μπορούσε πλέον να δει πώς

ήταν στην πραγματικότητα ο κόσμος και οι άνθρωποι. Στη συνέχεια, πήραν τον καθρέφτη και τον πήγαν παντού, ώσπου στο τέλος δεν υπήρχε καμία χώρα και κανένας άνθρωπος που να μην είχε καθρεφτιστεί σ' αυτόν τον παραμορφωτικό καθρέφτη. Έστερα απ' όλα αυτά, οι μαθητές του δαίμονα σκέφτηκαν να πετάξουν μέχρι τον ουρανό, για να κοροϊδέψουν τους αγγέλους, όσο ψηλότερα όμως ανέβαιναν, τόσο πολύ γλίστραγε ο καθρέφτης, ώσπου ξέφυγε από τα χέρια τους και έπεσε στη γη και έσπασε σε εκατοντάδες, χιλιάδες, εκατομμύρια κομμάτια. Όμως έτσι τα πράγματα έγιναν ακόμη χειρότερα, γιατί μερικά από τα θρύψαλα δεν ήταν μεγαλύτερα από έναν κόκκο άμμου, και σκόρπισαν σε ολόκληρη τη γη. Κάθε φορά που ένα από αυτά τα μικροσκοπικά κομματάκια έμπαινε στο μάτι ενός ανθρώπου, έμενε εκεί, χωρίς ο ίδιος να το γνωρίζει, και από εκείνη τη στιγμή άρχιζε να βλέπει τα πάντα διαστρεβλωμένα και καθετί καλό το έβλεπε κακό και άσχημο, γιατί ακόμη και το μικρότερο θρυψαλάκι είχε την ίδια δύναμη με ολόκληρο τον καθρέφτη. Κάποια από τα μικροσκοπικά κομματάκια, μάλιστα, κατάφεραν να μπουν και στις καρδιές των ανθρώπων, και αυτό ήταν το πιο τρομερό απ' όλα, γιατί οι καρδιές τους έγιναν κρύες σαν τον πάγο. Άλλα, πάλι, από τα κομμάτια ήταν τόσο μεγάλα, ώστε οι άνθρωποι τα χρησιμοποίησαν σαν τζάμια για τα παράθυρά τους· φανταστείτε, όμως, πόσο θλιβερό ήταν να κοιτάξεις μέσα από αυτά! Κάποια άλλα θρύψαλα χρησιμοποιήθηκαν για να κατασκευαστούν γυαλιά για διάβασμα, και αυτό ήταν τρομερό για όσους

τα φορούσαν, γιατί δεν μπορούσαν ούτε να δουν καλά, ούτε να κρίνουν δίκαια. Ο μοχθηρός δαίμονας, που τα έβλεπε όλα αυτά, γελούσε τόσο πολύ, που στο τέλος τον πόνεσε η κοιλιά του, τόσο χαρούμενος ήταν με το κατόρθωμά του! Ακόμα και τώρα υπάρχουν κάποια τέτοια θρύψαλα στον αέρα. Ας δούμε, όμως, τι συνέβη με μερικά από αυτά.

Ένα μικρό αγόρι κι ένα μικρό κορίτσι

Σε μια μεγάλη πολιτεία, από αυτές που έχουν πολλά σπίτια και πολλούς κατοίκους, είναι αδύνατον ο καθένας απ' αυτούς να έχει τον δικό του κήπο, κι έτσι οι περισσότεροι αρκούνται σε μερικές γλάστρες. Σε μια τέτοια πολιτεία, λοιπόν, ζούσαν δύο φτωχά παιδιά που είχαν τον δικό τους κήπο, αν και λίγο μεγαλύτερος από μια γλάστρα. Δεν ήταν αδερφός και αδερφή, αλλά αγαπιόντουσαν σαν να ήταν πραγματικά αδέρφια. Τα σπίτια των γονιών τους ήταν χτισμένα δίπλα δίπλα, και στις σοφίτες των δύο σπιτιών ήταν τα δωμάτια των παιδιών. Από την πλευρά που οι στέγες των δύο σπιτιών πλησίαζαν η μία την άλλη, υπήρχε μια υδρορροή που τις ένωνε, και για να πας από το ένα σπίτι στο άλλο δεν είχες παρά να πατήσεις πάνω σε αυτήν. Οι γονείς των παιδιών είχαν βάλει μπροστά σε κάθε παράθυρο από ένα ξύλινο κασόνι, όπου καλλιεργούσαν λαχανικά και βότανα. Είχαν, επίσης, φυτέψει από μία τριαντάφυλλιά σε κάθε κουτί και έκαναν τα ωραιότερα τριαντάφυλλα. Κι ακόμα, υπήρχαν μοσχομπίζελα με μακριά κλωνάρια, που πλέκονταν γύρω από τα παράθυρα ή γέρνανε προς την πλευρά του απέναντι σπιτιού. Μιας και τα κασόνια ήταν πολύ ψηλά, τα παιδιά έπαιρναν συχνά την άδεια να βγαίνουν από τα παράθυρα και να κάθονται κοντά στα τριαντάφυλλα, κουβεντιάζοντας ή παίζοντας. Το χειμώνα, βέβαια, το παιχνίδι σταματούσε. Συχνά τα παράθυρα σκεπάζονταν από ένα παχύ

στρώμα πάγου, και τότε τα παιδιά ζέσταιναν στη σόμπα μπρούντζινα νομίσματα και μετά τα πίεζαν στο παγωμένο τζάμι. Έτσι σχηματιζόταν μια στρογγυλή τρύπα που από μέσα από αυτήν μπορούσαν να κοιτάζουν. Πίσω λοιπόν από κάθε τρύπα υπήρχε το απαλό καστανό βλέμμα του αγοριού και του κοριτσιού και ήταν σαν να κοιτάζονται. Το αγόρι το έλεγαν Κέι και το κορίτσι Γκέρντα. Το καλοκαίρι δεν χρειαζόταν παρά να περάσουν την υδρορροή και βρίσκονταν κοντά το ένα στο άλλο· το χειμώνα, όμως, που το χιόνι έπεφτε πυκνό, έπρεπε να ανεβοκατεβαίνουν τη μεγάλη σκάλα για να καταφέρουν να συναντηθούν.

«Οι νιφάδες του χιονιού είναι σαν σμάρι από λευκές μέλισσες» είπε η γιαγιά στον Κέι μια μέρα που χιονίζε.

«Άραγε να 'χουν κι αυτές βασίλισσα;» ρώτησε το μικρό αγόρι, γιατί ήξερε πως οι αληθινές μέλισσες έχουν πάντα μια βασίλισσα.

«Και βέβαια έχουν!» είπε η γιαγιά. «Πετάει εκεί όπου το σμήνος είναι συγκεντρωμένο. Είναι η πιο μεγάλη και ποτέ δεν μένει ακίνητη πάνω στη γη· πετάει πάντα μέσα στο μαύρο σύννεφο. Κάποιες χειμωνιάτικες νύχτες τριγυρνάει στους δρόμους της πόλης και κοιτάζει μέσα από τα παράθυρα, και τότε τα τζάμια παγώνουν και πάνω τους ζωγραφίζονται τα πιο όμορφα σχέδια, άστρα και λουλούδια».

«Ναι, έτσι είναι! Τα έχουμε δει κι εμείς» είπαν με μια φωνή τα παιδιά και ήξεραν ότι η γιαγιά έλεγε την αλήθεια.

«Μπορεί η βασίλισσα του χιονιού να μπει εδώ μέσα;» ρώτησε το μικρό κορίτσι.

«Ας κάνει πως έρχεται» είπε το αγόρι, «κι εγώ θα τη βάλω πάνω στην αναμμένη σόμπα και θα λιώσει».

Μα η γιαγιά τού χάιδεψε απαλά τα μαλλιά και άρχισε να λέει άλλες ιστορίες. Το βράδυ, όταν ο μικρός Κέι γύρισε στο σπίτι, αφού μισογδύθηκε, σκαρφάλωσε πάνω στην καρέκλα που ήταν πλάι στο παράθυρο και κοίταξε έξω, μέσα από τη μικρή τρυπούλα. Έξω το χιόνι έπεφτε αργά, ξαφνικά όμως μία από τις νιφάδες, η πιο μεγάλη, κάθισε στην άκρη του κασονιού και αμέσως άρχισε να μεγαλώνει, ώσπου πήρε τη μορφή μιας λευκοντυμένης γυναίκας. Το φόρεμά της έμοιαζε να είναι από τούλι, όμως ήταν φτιαγμένο από μικροσκοπικές λαμπιερές χιονονιφάδες. Ήταν ξανθή και όμορφη, και το κορμί της ήταν από αστραφτερό πάγο. Ήταν ολοζώντανη. Τα μάτια της έλαμπαν σαν φωτεινά αστέρια, αλλά το βλέμμα της ήταν θυμωμένο. Κοίταξε προς το παράθυρο και κούνησε το χέρι της. Το μικρό αγόρι τρόμαξε και πήδησε από την καρέκλα, και τότε του φάνηκε σαν να είδε να πετάει έξω από το παράθυρο ένα μεγάλο πουλί. Η επόμενη μέρα ήταν φωτεινή και παγωμένη, κι αυτές που ακολούθησαν ήταν ακόμη πιο φωτεινές. Και μετά ήρθε η άνοιξη. Ο ήλιος έλαμπε. Ο τόπος άρχισε να πρασινίζει. Τα χελιδόνια έχτιζαν τις φωλιές τους. Τα παράθυρα ήταν ορθάνοιχτα, και για μία ακόμη φορά τα δύο παιδιά κάθισαν στον μικρό τους κήπο, πάνω στη στέγη. Εκείνο το καλοκαίρι τα τριαντάφυλλα ήταν πιο όμορφα από ποτέ. Το μικρό κορίτσι θυμήθηκε έναν ύμνο για τα τριαντάφυλλα, και τότε σκέφτηκε τα δικά της τριαντάφυλλα και άρχισε να τραγουδάει

τον ύμνο στο μικρό αγόρι, ώσπου τον έμαθε και τον τραγουδούσε κι εκείνο:

*Τα τριαντάφυλλα θ' ανθίσουν και μετά θα μααραθούν,
κι όλα τα αγνά παιδάκια τον μικρό Χριστό θα δουν.*

Κρατιόντουσαν χέρι χέρι, μύριζαν τα τριαντάφυλλα και απολάμβαναν τη λιακάδα. Πόσο όμορφο ήταν το καλοκαίρι! Όμως ήταν ποτέ δυνατόν να σταματήσουν κάποια μέρα τα τριαντάφυλλα ν' ανθίζουν; Ένα τέτοιο καλοκαιρινό απόγευμα, ο Κέι και η Γκέρντα κάθονταν και κοίταζαν ένα βιβλίο με ζωγραφιές ζώων και πουλιών, όταν ξαφνικά, μόλις το ρολόι της εκκλησίας χτύπησε πέντε, ο Κέι είπε: «Αχ, κάτι τρύπησε την καρδιά μου!» και αμέσως μετά: «Τώρα κάτι μπήκε στο μάτι μου!»

Το μικρό κορίτσι πέρασε το χέρι γύρω από τους ώμους του και κοίταξε προσεκτικά, αλλά δεν είδε τίποτα.

«Ό,τι κι αν ήταν, μάλλον θα έφυγε» είπε το αγόρι. Όμως δεν είχε φύγει. Ήταν ένα από τα κομματάκια από τον μαγικό καθρέφτη του δαίμονα, που έκανε κάθετι καλό και σημαντικό να μοιάζει κακό και ασήμαντο, ενώ έκανε και το παραμικρό ψεγάδι να φαίνεται τεράστιο. Ο καημένος ο Κέι! Ένας μικροσκοπικός κόκκος από γυαλί είχε μπει μέσα την καρδιά του, που σε λίγο θα γινότανε ένα κομματάκι πάγος. Δεν ένιωθε πια πόνο, αλλά το γυαλί ήταν εκεί και έκανε τη δουλειά του. «Γιατί κλαις;» ρώτησε ξαφνικά την Γκέρντα. «Είσαι πολύ άσχημη όταν κλαις. Δεν έχω τίποτα! Ω, κοίτα!» φώναξε.

«Εκείνο το τριαντάφυλλο έχει ένα σκουλήκι, κι αυτό εδώ είναι στραβό. Αχ, κατά βάθος είναι πολύ άσχημα τα τριαντάφυλλα, το ίδιο και τα κασόνια όπου είναι φυτεμένα». Λέγοντας αυτά τα λόγια, κλότσησε τα ξύλινα κασόνια και ξερίζωσε τις τριανταφυλλιές.

«Κέι, τι κάνεις εκεί;» του φώναξε το κοριτσάκι. Μα αυτός, μόλις είδε πόσο φοβισμένη ήταν, ξερίζωσε ένα ακόμη λουλούδι και πηδώντας από το παράθυρο μπήκε στο σπίτι του, αφήνοντας μόνη τη μικρή Γκέρντα.

Αργότερα, όταν η Γκέρντα πήγε να του επιστρέψει το βιβλίο με τις ζωγραφιές, εκείνος το έσπρωξε μακριά και είπε: «Αυτά είναι για μικρά παιδιά». Αργότερα δήλωσε ότι δεν του άρεσαν πια ούτε οι ιστορίες της γιαγιάς, και όποτε έβρισκε ευκαιρία την κορόιδευε, μιμούμενος τον τρόπο που μιλούσε και περπατούσε. Μερικές από τις μιμήσεις του ήταν τόσο πετυχημένες, που έκαναν τους άλλους να γελάνε. Σιγά σιγά άρχισε να μιμείται τη φωνή και το περπάτημα των ανθρώπων στο δρόμο, ιδιαίτερα, όσους είχαν κάποιο ιδιαίτερο ελάττωμα. Ο κόσμος έλεγε: «Μα τι έξυπνο που είναι αυτό το αγόρι!» Δεν ήταν όμως η εξυπνάδα που τα έκανε όλα αυτά, ήταν τα κομμάτια από τον καθρέφτη που είχαν μπει στο μάτι του και στην καρδιά του. Αυτά ήταν που τον έκαναν να πειράζει ακόμα και τη μικρή Γκέρντα, παρόλο που εκείνη τον αγαπούσε με όλη της τη δύναμη. Ακόμα και τα παιχνίδια του είχαν αλλάξει, δεν ήταν πια τόσο παιδικά και αυθόρμητα. Μια χειμωνιάτικη μέρα, που έπεφτε πυκνό χιόνι, έφερε ένα μεγεθυντικό φακό και άπλωσε την άκρη της μπλε ζακέτας του για να

πιάσει μερικές από τις νιφάδες που έπεφταν. «Δες τες μέσα από το φακό, Γκέρντα» είπε. Κι εκείνη κοίταξε και διαπίστωσε ότι η κάθε χιονονιφάδα, έτσι όπως μεγάλωνε, έμοιαζε σαν ένα πανέμορφο λουλούδι ή ένα λαμπερό αστέρι. «Δεν νομίζεις ότι είναι χίλιες φορές πιο όμορφες και πιο ενδιαφέρουσες από τα πραγματικά λουλούδια; Δεν έχουν ούτε ένα τόσο δα ψεγάδι· είναι τέλειες! Φτάνει μονάχα να μη λιώνανε!»

Λίγο αργότερα, ο Κέι εμφανίστηκε μ' ένα ζευγάρι χοντρά γάντια και το έλκηθρό του στην πλάτη. Έσκυψε στο αφτί της Γκέρντα και της είπε: «Πάω στη μεγάλη πλατεία να παίξω με τα άλλα αγόρια». Και έφυγε.

Στη μεγάλη πλατεία τα πιο τολμηρά αγόρια έδεναν τα έλκηθρά τους από τα κάρρα των χωρικών και άφηναν να συρδούν από αυτά σε μεγάλη απόσταση. Ήταν, μα την αλήθεια, πολύ διασκεδαστικό. Αυτήν τη φορά όμως, και ενώ το παιχνίδι είχε για τα καλά ανάψει, έφτασε στην πλατεία ένα πολύ μεγάλο έλκηθρο. Ήταν βαμμένο λευκό και μέσα καθόταν μια μορφή τυλιγμένη σε ολόλευκη γούνα με μια λευκή κουκούλα στο κεφάλι. Το έλκηθρο έκανε δύο φορές το γύρο της πλατείας, αλλά ο Κέι πρόλαβε και έδεσε το δικό του από πίσω, και τώρα το μεγάλο έλκηθρο τον έσερνε. Άρχισε να πηγαίνει ολοένα και πιο γρήγορα, και μόλις έστριψε στον πρώτο δρόμο, ο οδηγός γύρισε και έγνεψε φιλικά στον Κέι, λες και τον γνώριζε από παλιά. Κάθε φορά που ο Κέι φοβόταν και ήταν έτοιμος να λύσει το έλκηθρό του, ο οδηγός του άλλου τού έγνεφε ξανά και ο Κέι ηρεμούσε. Πέρασαν έτσι από τις πύλες της πολιτείας, και τότε το χιόνι

άρχισε να πέφτει τόσο πυκνό, που το μικρό αγόρι δεν μπορούσε να δει ούτε τη μύτη του. Η άγνωστη μορφή συνέχιζε να οδηγεί το έλκηθρο με μεγάλη ταχύτητα. Ο Κέι προσπάθησε για μία ακόμη φορά να λύσει το σκοινί, όμως ήταν μάταιο! Το μικρό του έλκηθρο ήταν γερά δεμένο, και το μεγάλο συνέχιζε να τρέχει σαν τον άνεμο. Άρχισε τότε να φωνάζει δυνατά, αλλά κανείς δεν τον άκουγε. Τώρα, το χιόνι μαστίγωνε το πρόσωπό του και τα δύο έλκηθρα έτρεχαν ασυγκράτητα. Κάθε τόσο αναπηδούσαν, λες και περνούσαν πάνω από φράχτες και χαντάκια. Το αγόρι είχε τρομοκρατηθεί και προσπάθησε να πει μια προσευχή, αλλά όσο κι αν πάσχιζε να θυμηθεί κάποια, στο νου του ερχόταν μόνο η προπαίδεια.

Οι χιονονιφάδες διαρκώς μεγάλωναν, ώσπου στο τέλος έμοιαζαν με λευκά πουλιά. Ξαφνικά, τα έλκηθρα έγειραν προς τη μια μεριά και σταμάτησαν. Η μορφή που οδηγούσε το πρώτο έλκηθρο σηκώθηκε και πλησίωσε τον Κέι. Τράβηξε προς τα πίσω την κουκούλα, που ήταν φτιαγμένη από χιόνι, και τότε ο Κέι αντίκρισε μια όμορφη γυναίκα, ψηλή και λευκή. Ήταν η Βασίλισσα του Χιονιού.

«Ωραίο ταξίδι κάναμε μέχρι εδώ» είπε. «Μα εσύ τρέμεις! Έλα, χώσου κάτω από τη ζεστή γούνα μου». Τον έβαλε να καθίσει δίπλα της στο έλκηθρο και, καθώς τον τύλιγε με τη γούνα της, ο Κέι ένιωσε να βουλιάζει μέσα σε μια χιονοστιβάδα.

«Κρυώνεις ακόμη;» τον ρώτησε και του έδωσε ένα φιλί στο μέτωπο. Το φιλί της ήταν πιο κρύο κι απ' τον πάγο. Το ένιωσε να φτάνει μέχρι τα βάρδη της καρδιάς

του, που είχε αρχίσει να γίνεται ένα κομμάτι πάγος. Νόμισε ότι θα πέθαινε, αλλά αυτό κράτησε μονάχα μια στιγμή. Αμέσως μετά συνήλθε, και από εκείνη τη στιγμή σταμάτησε να δίνει σημασία στο κρύο.

«Το έλκηθρό μου! Μην ξεχάσουμε το έλκηθρό μου» ήταν η πρώτη του σκέψη. Έδεσαν λοιπόν το μικρό έλκηθρο στην πλάτη ενός από τα μεγάλα λευκά πουλιά, που τους ακολουθούσε πετώντας. Η Βασίλισσα του Χιονιού φίλησε για μία ακόμη φορά τον Κέι, και τότε εκείνος ξέχασε τη μικρή Γκέρντα, τη γιαγιά και όσους ζούσαν στο σπίτι του.

«Από δω και στο εξής δεν θα σε ξαναφιλήσω» είπε η Βασίλισσα του Χιονιού, «γιατί τα φιλιά μου φέρνουν το θάνατο».

Ο Κέι την κοίταξε και διαπίστωσε ότι ήταν τόσο όμορφη, που του ήταν αδύνατον να φανταστεί άλλο πρόσωπο πιο όμορφο, πιο σοφό. Δεν του φαινόταν πια να είναι καμωμένη από πάγο, όπως τότε που του είχε γνέψει πίσω από το τζάμι του παραθύρου του. Στα μάτια του φάνταζε τέλεια και πια δεν τη φοβόταν. Άρχισε να της μιλάει, και της είπε ότι μπορούσε να κάνει προσθέσεις, πολλαπλασιασμούς και διαιρέσεις χωρίς μολύβι και χαρτί, κι ακόμα πως ήξερε πόση ακριβώς έκταση και πόσους κατοίκους είχαν οι πιο σημαντικές χώρες του κόσμου. Καθώς μιλούσε, εκείνη τον κοίταζε και χαμογελούσε. Ο Κέι άρχισε να σκέφτεται ότι όσα ήξερε ήταν λίγα μπροστά στα μυστήρια του απέραντου κόσμου, του κόσμου που τον έβλεπε να απλώνεται μπροστά τους καθώς πετούσε με τη Βασίλισσα του Χιονιού

όλο και πιο ψηλά στον ουρανό και διέσχιζαν τα γκρίζα σύννεφα, ενώ η καταιγίδα λυσσομανούσε και του έφερνε στο νου κάποια παλιά τραγούδια που είχε κάποτε ακούσει. Πέταξαν πάνω από δάση και λίμνες, πάνω από τη θάλασσα και τη στεριά, και από κάτω ο άνεμος βρυχιόταν, οι λύκοι ούρλιαζαν και το χιόνι τριζοβολούσε. Τα μαύρα κοράκια πετούσαν κρώζοντας πάνω από τις πεδιάδες, ενώ ψηλά έλαμπε το φεγγάρι, ασημένιο και πάμφωτο και ο Κέι δεν έπαψε στιγμή να το κοιτάει όσο κράτησε αυτή η μακριά χειμωνιάτικη νύχτα. Το ξημέρωμα τον βρήκε να κοιμάται στα πόδια της Βασίλισσας του Χιονιού.

Ο μαγεμένος κήπος της γυναίκας
που ήξερε να κάνει μάγια

Μα τι να 'κανε τάχα η Γκέρντα όταν είδε ότι ο Κέι δεν γύριζε στο σπίτι; Αναρωτιόταν πού να είχε πάει, μα κανείς δεν ήξερε να της πει τι είχε απογίνει, ούτε μπορούσε να της δώσει την παραμικρή πληροφορία. Μόνο τα αγόρια που ήταν μαζί του στην πλατεία τής είπαν ότι είχε δέσει το έλκηθρό του πίσω από ένα άλλο μεγαλύτερο, και πως είχαν δει τα δύο έλκηθρα να τρέχουν, να περνάνε τις πύλες της πόλης και να χάνονται. Τι είχε συμβεί μετά, όμως, κανείς δεν ήξερε να πει. Όλη η πόλη βυθίστηκε στη θλίψη, και η μικρή Γκέρντα έκλαψε πολύ και πικρά. Κι έπειτα ο κόσμος άρχισε να λέει πως πρέπει να 'ταν πεθαμένος, ότι είχε, μάλλον, πνιγεί στο ποτάμι που κυλούσε δίπλα από το σχολείο. Ω, στ' αλήθεια ήταν θλιβερός κι ατέλειωτος εκείνος ο χειμώνας. Μα κάποτε έφτασε, επιτέλους, η άνοιξη και οι ακτίνες του ήλιου ζεσταίνουν την πλάση. «Ο Κέι έφυγε για πάντα. Είναι νεκρός» είπε η μικρή Γκέρντα.

«Δεν το πιστεύω» είπε η Λιακάδα.

«Έφυγε για πάντα. Είναι νεκρός» είπε στα χελιδόνια.

«Δεν το πιστεύουμε» αποκρίθηκαν αυτά. Στο τέλος, η μικρή Γκέρντα άρχισε κι εκείνη να έχει αμφιβολίες. «Θα φορέσω τα καινούργια κόκκινα παπούτσια μου, αυτά που ποτέ δεν τα 'χει δει ο Κέι, και θα κατέβω στο ποτάμι να το ρωτήσω» είπε ένα πρωί. Ήταν πολύ νωρίς όταν φίλησε τη γιαγιά της, που ακόμα κοιμόταν, και φόρεσε τα κόκκινα παπούτσια της. Ξεκίνησε ολομόνα-

χη, πέρασε τις πύλες της πόλης και κατηφόρισε για το ποτάμι. «Είναι αλήθεια πως εσύ μου πήρες τον μικρό μου σύντροφο;» το ρώτησε μόλις έφτασε. «Θα σου δώσω τα κόκκινα παπούτσια μου, αν μου τον φέρεις πίσω». Και τότε φάνηκε ότι τα κύματα της έγνεψαν και έβγαλε τα κόκκινα παπούτσια της –που ήταν το πιο πολύτιμο πράγμα που είχε– και τα πέταξε και τα δύο στο νερό. Αυτά, όμως, έπεσαν κοντά στην όχθη, και τα κύματα τα έβγαλαν στη στεριά, λες και το ποτάμι δεν ήθελε να της πάρει αυτό που αγαπούσε τόσο πολύ, γιατί δεν θα μπορούσε να της φέρει πίσω τον μικρό Κέι. Το κοριτσάκι όμως σκέφτηκε ότι ίσως να έφταιγε το ότι δεν είχε πετάξει τα παπούτσια αρκετά μακριά. Σκαρφάλωσε, λοιπόν, σε μια βάρκα που ήταν αραγμένη ανάμεσα στις καλαμιές, στάθηκε στην άκρη και πέταξε ξανά τα παπούτσια μέσα στο νερό. Όμως η βάρκα δεν ήτανε καλά δεμένη, κι έτσι, με την απότομη κίνηση που έκανε η Γκέρντα, ξεκόλλησε από την όχθη και παρασύρθηκε από το ρεύμα του ποταμού. Όταν κατάλαβε τι συμβαίνει, το κοριτσάκι έτρεξε στην άλλη άκρη της βάρκας, όμως ήταν αργά, είχε ήδη απομακρυνθεί αρκετά μέτρα από την όχθη και παρασυρόταν ολοένα και πιο μακριά. Τότε η μικρή Γκέρντα φοβήθηκε πάρα πολύ και άρχισε να κλαίει, αλλά δεν υπήρχε κανείς εκεί γύρω να την ακούσει, παρά μόνο τα σπουργίτια. Εκείνα, όμως, δεν μπορούσαν να τη γυρίσουν πίσω στη στεριά: πετούσαν κατά μήκος της ακτής τιτιβίζοντας, σαν να προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν. «Εδώ είμαστε κι εμείς! Εδώ είμαστε κι εμείς!» Και η βάρκα συνέχιζε να πλέει και

μέσα της καθόταν ακίνητη η μικρή Γκέρντα φορώντας μονάχα τις κάλτσες της στα πόδια. Τα κόκκινα παπούτσια έπλεαν πιο πίσω, αλλά δεν μπορούσε να τα φτάσει γιατί η βάρκα απομακρυνόταν πολύ γρήγορα. Και οι δύο όχθες του ποταμού ήταν πολύ όμορφες, καθώς ήταν γεμάτες λουλούδια, μεγάλα δέντρα και καταπράσινα λιβάδια όπου έβοσκαν αγελάδες και πρόβατα, όμως πουθενά δεν φαινόταν ούτε ένας άνθρωπος. «Ίσως το ποτάμι να με πηγαίνει στον μικρό Κέι» σκέφτηκε η Γκέρντα και αναδάρρησε. Σηκώθηκε και άρχισε να παρατηρεί το καταπράσινο τοπίο, ενώ η βάρκα συνέχισε να πλέει για πολλές ώρες. Κάποτε έφτασε μπροστά σ' έναν μεγάλο κήπο με κεραιές, όπου βρισκόταν ένα μικρό κόκκινο σπίτι με παράξενα κόκκινα και μπλε παράθυρα και αχυρένια στέγη. Μπροστά του στέκονταν δύο ξύλινοι στρατιώτες που παρουσιάζαν όπλα κάθε φορά που κάποιος περνούσε από εκεί. Η Γκέρντα τούς φώναξε, γιατί νόμισε ότι ήταν ζωντανοί, αλλά φυσικά δεν πήρε καμία απάντηση. Το ρεύμα του ποταμού λες και οδηγούσε τη βάρκα προς την όχθη, και καθώς πλησίαζε η Γκέρντα, είδε ότι ήταν φτιαγμένοι από ξύλο. Τότε φώναξε ξανά, ακόμα πιο δυνατά, και μια πολύ γριά γυναίκα, που στηριζόταν σ' ένα δεκανίκι, το οποίο έμοιαζε με ραβδί, βγήκε από το σπίτι. Φορούσε ένα μεγάλο καπέλο για να την προστατεύει από τον ήλιο, στο οποίο πάνω ήταν ζωγραφισμένα κάθε λογής λουλούδια. «Καημένο μου παιδί» είπε η γριά γυναίκα, «πώς βρέθηκες στο ορμητικό ποτάμι ολομόναχο και τόσο μακριά από τους δικούς σου;» Και λέγοντας αυτά, η γριά γυναίκα μπήκε

στο νερό μέχρι τα γόνατα, έπιασε τη βάρκα με το δεκανίκι της, την τράβηξε στην όχθη και βοήθησε την Γκέρντα να βγει έξω. Η Γκέρντα χάρηκε πολύ που βρέθηκε και πάλι στη στεριά, παρόλο που φοβόταν λιγάκι εκείνη την παράξενη γριά γυναίκα. «Για πες μου πώς σε λένε και πώς τα κατάφερες να φτάσεις μέχρι εδώ;» τη ρώτησε τότε εκείνη.

Η Γκέρντα τής τα διηγήθηκε όλα, κι όσο την άκουγε, η γριά γυναίκα κουνούσε το κεφάλι της μουρμουρίζοντας «Χμ, χμ». Μόλις τελείωσε, η Γκέρντα τη ρώτησε αν είχε δει τον μικρό Κέι. Εκείνη της απάντησε ότι δεν είχε περάσει ακόμη από κει, αλλά ότι σίγουρα κάποια στιγμή θα περνούσε. «Μην κλαις! Δοκίμασε τα κεράσια μου και πήγαινε να θαυμάσεις τα υπέροχα λουλούδια μου!» συνέχισε. «Είναι καλύτερα από κάθε βιβλίο με ζωγραφιές, και το καθένα από αυτά έχει να διηγηθεί τη δική του ιστορία». Εν συνεχεία, πήρε την Γκέρντα από το χέρι, την οδήγησε μέσα στο σπιτάκι και κλείδωσε την πόρτα του. Τα παράθυρα ήταν πολύ ψηλά και τα τζάμια ήταν κόκκινα, μπλε και κίτρινα. Καθώς περνούσε μέσα από όλα αυτά τα χρώματα το φως της ημέρας, φώτιζε το δωμάτιο με ένα σωρό μοναδικά χρώματα. Πάνω στο τραπέζι ήταν ένα καλάδι με λαχταριστά κεράσια, και η Γκέρντα είχε το ελεύθερο να φάει όσα λαχταρούσε η καρδιά της. Καθώς έτρωγε, η γριά γυναίκα άρχισε να χτενίζει τις ανοιχτόξανθες μπούκλες του κοριτσιού με μια χρυσή χτένα. Γύρω από το ολοστρόγγυλο τριανταφυλλένιο πρόσωπό του, τα ξανθά μαλλιά έλαμπαν σαν χρυσάφι. «Πάντοτε ήθελα να έχω μια μικρή όμορφη κορού-

λα σαν κι εσένα» είπε η γριά. «Τώρα που θα μείνεις μαζί μου, να δεις πόσο όμορφα θα περάσουμε!» και συνέχιζε να χτενίζει τα μαλλιά της Γκέρντα, κι όσο τη χτενίζει, τόσο περισσότερο το κοριτσάκι ξεχνούσε τον μικρό Κέι. Η γριά αυτή, βλέπετε, αν και δεν ήταν κακιά, ήξερε να κάνει μερικά μάγια. Βέβαια, αυτές τις γνώσεις της τις χρησιμοποιούσε μόνο όταν ήθελε να διασκεδάσει. Ήθελε μόνο να πάρει από την Γκέρντα τις αναμνήσεις της και να την κρατήσει κοντά της. Και για να είναι σίγουρη ότι τα μάγια της έπιασαν, βγήκε μετά στον κήπο και έστρεψε το δεκανίκι της, που ήταν σαν ραβδί, πάνω στις τριανταφυλλίες, κι αυτές ευθύς αμέσως, όσο όμορφες κι αν ήταν, βυθίζονταν μέσα στη μαύρη γη και κανένα ίχνος τους δεν έμενε, λες και δεν είχαν υπάρξει ποτέ. Η γριά γυναίκα, βλέπετε, φοβόταν ότι αν η Γκέρντα έβλεπε τις τριανταφυλλίες, θα τα θυμόταν και πάλι όλα, και φυσικά θα θυμόταν και τον μικρούλη Κέι και θα έφευγε μακριά. Αφού λοιπόν εξαφάνισε τις τριανταφυλλίες, πήρε την Γκέρντα και βγήκαν στον κήπο. Πώς μοσχομύριζε και τι ωραίος που ήταν! Ήταν η εποχή που όλα τα λουλούδια άνθιζαν. Καμία ζωγραφιά δεν μπορούσε να παραβγεί με αυτό τον κήπο. Η Γκέρντα άρχισε να χοροπηδάει από χαρά, και έπαιξε έως ότου ο ήλιος έδυσε πίσω από τις ψηλές κερασιές. Μετά, η γριά τής έστρωσε να κοιμηθεί σ' ένα όμορφο κρεβατάκι με κόκκινα μεταξωτά μαξιλάρια, κεντημένα με πολύχρωμες βιολέτες. Και τη νύχτα είδε τόσο ευχάριστα όνειρα όσο μια βασίλισσα την ημέρα του γάμου της. Την επόμενη μέρα, και για πολλές ακόμη μέρες, η Γκέρντα έβγαине στη λιακά-

δα και έπαιζε ανάμεσα στα λουλούδια. Πριν περάσει πολύς καιρός, είχε μάθει το όνομα κάθε λουλουδιού· όμως, παρόλο που ήταν τόσα πολλά, της φαινόταν ότι κάποιος έλειπε, αλλά δεν μπορούσε να πει ποιο ήταν. Ώσπου μια μέρα, εκεί που καθόταν στο δωμάτιο, τα μάτια της έπεσαν στο καπέλο της γριάς με τα κεντημένα λουλούδια. Το πιο όμορφο από αυτά ήταν το τριαντάφυλλο. Η γριά μπορεί να είχε παραχώσει τις τριανταφυλλιές στη γη, αυτό όμως το είχε ξεχάσει. Αυτά παθαίνει κανείς όταν είναι αφηρημένος!

«Γιατί δεν έχω δει στον κήπο κανένα τριαντάφυλλο;» αναρωτήθηκε η Γκέρντα, κι έτρεξε να ψάξει τα παρτέρια. Έψαχνε από δω, έψαχνε από κει, αλλά δεν κατάφερε να βρει ούτε ένα. Τότε κάθισε κάτω και άρχισε να κλαίει. Τα ζεστά της δάκρυα έπεσαν ακριβώς εκεί όπου ήταν θαμμένη μία από τις τριανταφυλλιές και αμέσως άρχισε να ξαναφυτρώνει. Ήταν ολάνθιστη, ακριβώς όπως τότε που είχε βυθιστεί στο χώμα. Η Γκέρντα την αγάλιασε και άρχισε να φιλάει τα τριαντάφυλλα, και τότε θυμήθηκε τη δική της τριανταφυλλιά και, μαζί με αυτήν, τον μικρούλη Κέι.

«Ω, μα γιατί χασομερώ!» είπε το κοριτσάκι, «αφού εγώ ήθελα να βρω τον Κέι. Μήπως ξέρετε πού είναι; Μήπως έχει πεθάνει;» ρώτησε τα τριαντάφυλλα.

Και τα τριαντάφυλλα αποκρίθηκαν: «Όχι, δεν έχει πεθάνει. Ήμασταν μέσα στο χώμα, εκεί όπου βρίσκονται οι νεκροί, όμως ο Κέι δεν ήταν ανάμεσά τους».

«Αχ, σας ευχαριστώ!» είπε η μικρή Γκέρντα, και μετά πήγε και στ' άλλα λουλούδια και τα ρώτησε: «Μήπως

ξέρετε εσείς πού είναι ο μικρός Κέι;» Μα τα λουλούδια λιάζονταν και το καθένα σκεφτόταν μόνο τη δική του ιστορία. Η Γκέρντα άκουσε όλες τις ιστορίες, μα κανένα δεν της είπε μήτε λέξη για τον Κέι.

Θέλετε να μάθετε τι της είπε η περικοκλάδα; «Εκεί που καταλήγει το στενό μονοπάτι που οδηγεί στο βουνό, υψώνεται το κάστρο ενός ιππότη. Πυκνός κισσός σκαρφαλώνει πάνω στα κατεστραμμένα τείχη και φύλλο το φύλλο φτάνει μέχρι το μπαλκόνι όπου στέκει μια πανέμορφη κόρη. Σκύβει πάνω από τα κάγκελα και κοιτάζει το δρόμο που περνάει από κάτω. Κανένα τριαντάφυλλο δεν είναι πιο δροσερό από εκείνη και κανένα άνθος της μηλιάς, που το άρωμά του μεταφέρεται με την πνοή του ανέμου, δεν κουνιέται πάνω στα κλαδιά εξίσου χαριτωμένα. Το μεταξένιο φόρεμά της θροΐζει καθώς σκύβει από το μπαλκόνι και μουρμουρίζει: «Πότε θα έρθει εκείνος;»

«Τον Κέι εννοεί;» ρώτησε η μικρή Γκέρντα.

«Σου λέω την ιστορία που είδα στ' όνειρό μου» της αποκρίθηκε η περικοκλάδα.

Και θέλετε να μάθετε τι είπε η μικρή χιονονιφάδα; «Ανάμεσα σε δύο δέντρα μία σανίδα είναι κρεμασμένη από δύο σκοινιά. Είναι μία κούνια. Δύο μικρά κορίτσια, με χιονόλευκα φουστάνια και καπέλα με μακριές πράσινες κορδέλες που ανεμίζουν, κάθονται πάνω της και κουνιούνται. Ο μεγάλος τους αδερφός στέκεται όρθιος πάνω στην κούνια και έχει το μπράτσο του περασμένο γύρω από το σκοινί για να ισορροπεί. Στο ένα του χέρι κρατάει μια μικρή κανάτα και στο άλλο μια πήλινη πί-

πα και φτιάχνει σαπουνόφουσκες. Καθώς η κούνια ανεβοκατεβαίνει, οι σαπουνόφουσκες πολύχρωμες σαν το ουράνιο τόξο αστραποβολάνε στον αέρα. Η τελευταία ταλαντεύεται ακόμα στην άκρη της πίπας. Η κούνια πάντοτε ανεβοκατεβαίνει. Φτάνει τότε τρέχοντας ένα μικρό μαύρο σκυλάκι, ελαφρύ σαν σαπουνόφουσκα, και σηκώνεται στα πισινά του πόδια. Θέλει κι αυτό ν' ανέβει στην κούνια. Όμως η κούνια δεν σταματάει και περνάει πάνω από το κεφάλι του. Ο σκύλος πέφτει κάτω και αρχίζει να γαβγίζει. Τα παιδιά γελάνε, η σαπουνόφουσκα σκάει... Μια κούνια που πάει πέρα-δώδε, μια λευκή αστραπή αφρού, αυτή είναι η ιστορία μου!»

«Είναι πολύ ωραία όλα αυτά που μου λες» είπε η μικρή Γκέρντα, «όμως τα έκανες ν' ακούγονται τόσο πολύ θλιμμένα και δεν είπες κουβέντα για τον μικρό μου Κέι. Εσύ, υάκινθε, τι έχεις να πεις;».

«Ήταν τρεις όμορφες αδελφές, ξανθές και λεπτοκαμωμένες. Η πρώτη φορούσε ένα κόκκινο φόρεμα, η δεύτερη μπλε και η τρίτη ολόλευκο. Χόρευαν πιασμένες χέρι χέρι κάτω από το λαμπρό φως του φεγγαριού, δίπλα στη λίμνη. Δεν ήταν νεράιδες και ξωτικά, παιδιά ανδρών ήταν. Ένα γλυκό άρωμα γέμισε τον αέρα και τα κορίτσια χάθηκαν στο δάσος. Εκεί το άρωμα έγινε ακόμη πιο έντονο. Τρία φέρετρα, που μέσα τους ήταν ξαπλωμένα τρία όμορφα κορίτσια, πέρασαν από το πυκνό δάσος και έφτασαν μέχρι τη λίμνη. Οι πυγολαμπίδες πέταξαν απαλά πάνω τους, σαν ιπτάμενοι πυρσοί. Είναι, άραγε, τα κορίτσια που χόρευαν κοιμισμένα ή πεθαμένα; Ίσως να πέθαναν από το βαρύ άρωμα των λουλου-

διών. Ίσως γι' αυτές να χτυπούν πένθιμα οι καμπάνες».

«Οι ιστορίες σου είναι πολύ θλιβερές» είπε η μικρή Γκέρντα, «και το άρωμά σου είναι τόσο δυνατό, που δεν μπορώ να σταματήσω να σκέφτομαι εκείνα τα κοιμισμένα κορίτσια. Αχ, να είναι άραγε κι ο μικρούλης Κέι νεκρός; Τα τριαντάφυλλα που ήταν μέσα τη γη λένε πως όχι».

«Ντιν-νταν!» ήχησαν τα καμπανάκια των υάκινθων. «Δεν χτυπάμε για τον μικρό Κέι, δεν τον γνωρίζουμε. Τραγουδάμε το τραγούδι μας, το μοναδικό τραγούδι που ξέρουμε».

Έτσι η Γκέρντα πήγε και στις νεραγκούλες που έλαμπαν ανάμεσα στα ανοιχτοπράσινα φύλλα.

«Είστε μικροί φωτεινοί ήλιοι που φυτρώνετε στη γη», είπε η Γκέρντα, «πείτε μου λοιπόν αν ξέρετε πού να βρω τον σύντροφο των παιχνιδιών μου».

Οι νεραγκούλες άστραψαν χαρούμενες και κοίταξαν την Γκέρντα. Θα έλεγαν κι αυτές το τραγούδι τους, όμως το κορίτσι δεν θα μάθαινε τίποτα καινούργιο για τον μικρό Κέι.

«Ήταν η πρώτη μέρα της άνοιξης, και ο φωτεινός ήλιος ζέσταινε τη μικρή αυλή ενός σπιτιού. Οι αχτίδες του χάιδευαν τον λευκό τοίχο του γείτονα. Εκεί δίπλα άνθιζαν τα πρώτα κίτρινα ανοιξιάτικα λουλούδια, λάμποντας σαν χρυσάφι όταν έπεφταν πάνω τους οι αχτίδες του ήλιου. Στην πόρτα του σπιτιού, μια ηλιχιωμένη γυναίκα καθόταν σε μια κουνιστή πολυθρόνα, και η εγγονή της, μια φτωχή και όμορφη υπηρέτρια, είχε έρθει για λίγο να τη δει. Της έδωσε ένα φιλί και από την καρδιά της ξεχύθηκε χρυσάφι. Ήταν ένα χρυσαφένιο

πρωινό. Υπήρχε χρυσάφι στις ακτίνες του ήλιου, χρυσάφι στα πέταλα του ταπεινού λουλουδιού και στα χείλη του κοριτσιού. Να, αυτή είναι η ιστορία μου» είπε η νεραγκούλα.

«Αχ, η καημένη η γιαγιάκα μου!» αναστέναξε η Γκέρντα. «Θα μ' έχει πεθυμήσει και θα θρηνεί για μένα όπως έκανα κι εγώ για τον μικρούλη Κέι. Όμως σύντομα θα ξαναγυρίσω στο σπίτι και θα έχω μαζί μου τον Κέι. Δεν τον βρίσκω ρωτώντας τα λουλούδια. Τα τραγούδια τους είναι το μόνο πράγμα που ξέρουν και σ' εμένα είναι εντελώς άχρηστα».

Μάζεψε λοιπόν τις άκρες από το φουστάνι της, για να μπορεί να τρέχει γρήγορα, αλλά ο νάρκισσος την άρπαξε από το πόδι καθώς πεδούσε από πάνω του. Σταμάτησε και κοίταξε το κίτρινο λουλούδι. «Ίσως εσύ να έχεις κάτι να μου πεις» είπε και, σκύβοντας περισσότερο, πλησίασε το λουλούδι και άκουσε την ιστορία του:

«Βλέπω τον εαυτό μου, βλέπω τον εαυτό μου!» είπε ο νάρκισσος. «Ω, πόσο γλυκό είναι το άρωμά μου! Ψηλά σε μια σοφίτα με μεγάλα παράθυρα μένει μια μικρή μπαλαρίνα. Μερικές φορές στέκεται στις μύτες, μια στο ένα πόδι και μια στο άλλο, κι έχει ένα ύφος λες και μπορεί να περπατήσει ολόκληρο τον κόσμο με τα πόδια της. Τώρα χύνει νερό από μια χύτρα. Πλένεται. Η καθαριότητα είναι μισή αρχοντιά, καθώς λένε. Το λευκό της φόρεμα κρέμεται παραδίπλα σε μια κρεμάστρα. Το έχει πλύνει κι αυτό με νερό από τη χύτρα, και το κρέμασε ψηλά για να στεγνώσει. Το φοράει και γύρω από το λαιμό της δένει ένα κίτρινο μαντίλι, που κάνει το δέρμα της να φαί-

νεται ακόμη πιο λευκό. Δείτε την τι κομψή που είναι καθώς σηκώνει ψηλά το ένα της πόδι! Ίδια με λουλούδι στο μίσχο του. Βλέπω τον εαυτό μου! Βλέπω τον εαυτό μου!»

«Τι με νοιάζουν εμένα όλα αυτά» είπε η Γκέρντα, «αυτή είναι η δική σου ιστορία, όχι η δική μου». Κι άρχισε να τρέχει μέχρι την άκρη του κήπου. Η πόρτα ήταν μανταλωμένη, αλλά εκείνη έσπρωξε με δύναμη τον σκουριασμένο σύρτη και κατάφερε να την ανοίξει. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα και η μικρή Γκέρντα έτρεξε έξω ξυπόλυτη, στον απέραντο κόσμο που απλωνόταν μπροστά της. Κοίταξε πίσω της τρεις φορές, αλλά κανείς δεν φαινόταν να την ακολουθεί. Στο τέλος δεν άντεχε να τρέχει άλλο και κάθισε σε μια μεγάλη πέτρα να ξαποστάσει. Κοίταξε γύρω της και κατάλαβε ότι το καλοκαίρι είχε περάσει και ότι το φθινόπωρο είχε μπει για τα καλά. Μέσα στον μαγεμένο κήπο ο ήλιος έλαμπε συνέχεια, και τα λουλούδια ήταν ανδισμένα όλο το χρόνο.

«Ω, πώς έχασα έτσι τον καιρό μου;» αναρωτήθηκε η μικρή Γκέρντα. Φθινοπώριασε. Δεν πρέπει να καθυστερήσω άλλο» και σηκώθηκε για να συνεχίσει το δρόμο της. Όμως τα μικρά της πόδια ήταν πληγωμένα και την πονούσαν, και όλα γύρω της έμοιαζαν τόσο κρύα και έρημα. Τα βούρλα είχαν κιτρινίσει και μουσκέψει από την καταχνιά, και έπεφταν το ένα μετά το άλλο. Μονάχα οι άγριες χορομηλιές κράταγαν ακόμα τους καρπούς τους, όμως ήταν στυφοί. Ω, πόση θλίψη και ερημιά υπήρχε στον απέραντο κόσμο!

Ο πριγκίπας και η πριγκίπισσα

Σύντομα, η Γκέρντα αναγκάστηκε να ξεκουραστεί ξανά. Εκεί που κάθισε, ακριβώς μπροστά της, είδε ένα μεγάλο κοράκι που ερχόταν προς το μέρος της χοροπηδώντας στο χιόνι. Στάθηκε και την κοίταζε για αρκετή ώρα και μετά κούνησε το κεφάλι του και είπε: «Κρα, κρα, καλημέρα, καλημέρα». Ήταν ένας πολύ φιλικός χαιρετισμός, γιατί ήθελε να είναι ευγενικό με το μικρό κορίτσι. Μετά τη ρώτησε για πού το είχε βάλει ολόμοναχη μέσα στον απέραντο κόσμο. Τότε κι αυτή είπε στο κοράκι όλη την ιστορία της και, στο τέλος, το ρώτησε αν είχε δει τον μικρό Κέι.

Το κοράκι κούνησε πέρα-δώδε το κεφάλι του και της είπε: «Ίσως και να τον έχω δει».

«Στ' αλήθεια πιστεύεις ότι τον είδες;» φώναξε η μικρή Γκέρντα και άρχισε να φιλάει το κοράκι και το έσφιξε στην αγκαλιά της τόσο δυνατά, που παραλίγο να το πνίξει.

«Σιγά, σιγά» είπε το κοράκι. «Νομίζω ότι θα πρέπει να ήταν ο μικρός Κέι. Όμως φαντάζομαι πως τώρα που μιλάμε θα σε έχει ξεχάσει για χάρη της πριγκίπισσας».

«Ζει με μια πριγκίπισσα;» ρώτησε η Γκέρντα.

«Ναι, κάτσε να σ' τα πω» αποκρίθηκε το κοράκι, «όμως δυσκολεύομαι να μιλάω στη γλώσσα σου. Αν καταλάβαινες κορακίστικα, θα μπορούσα να σου τα εξηγήσω καλύτερα. Μήπως κατά τύχη τα καταλαβαίνεις;»

«Αχ όχι, δεν τα έμαθα ποτέ» είπε η Γκέρντα, «αλ-

λά η γιαγιά μου τα καταλαβαίνει και, όταν ήμουν μικρή, μου μιλούσε καμιά φορά. Μακάρι να τα είχα μάθει κι εγώ».

«Καλά, δεν πειράζει» είπε το κοράκι. «Θα σου τα εξηγήσω όλα όσο καλύτερα μπορώ, αλλά κι εσύ μη ζητάς πολλές λεπτομέρειες». Και της είπε όλα όσα είχε ακούσει. «Στο βασίλειο αυτό που βρισκόμαστε τώρα» είπε, «ζει μια πριγκίπισσα που είναι φοβερά έξυπνη. Έχει διαβάσει όλες τις εφημερίδες του κόσμου, αλλά δεν θυμάται τίποτα, αυτό ακριβώς δείχνει πόσο έξυπνη είναι. Πριν από λίγο καιρό, καθώς καθόταν στο θρόνο της, που έχω ακούσει ότι δεν είναι και τόσο άνετος όσο λένε, θυμήθηκε ένα τραγουδάκι που ξεκινάει με τα παρακάτω λόγια:

Γιατί να μην παντρευτώ κι εγώ;

Γιατί; Γιατί; Γιατί;

“Πράγματι, γιατί όχι;” σκέφτηκε και αποφάσισε να παντρευτεί αν κατάφερνε να βρει έναν σύζυγο που θα ήξερε να απαντάει όταν τον ρωτούσαν. Κάποιον δηλαδή που να μη στεκόταν βουβός για να δείχνει πόσο σπουδαίος είναι, γιατί αυτό είναι αφάνταστα πληκτικό. Έβαλε λοιπόν να χτυπήσουν τα τύμπανα και κάλεσε όλες τις κυρίες των τιμών. Μόλις αυτές άκουσαν το σχέδιό της, ενθουσιάστηκαν. “Χαιρόμαστε τόσο πολύ που το ακούμε αυτό” είπαν. “Το συζητούσαμε κι εμείς μεταξύ μας τις προάλλες”. Κάθε λέξη που σου είπα, είναι αλήθεια, πιστέψέ με. Έχω μια φιλενάδα που μπαινοβγαίνει ελεύθε-

ρα στο παλάτι, κι εκείνη μου τα είπε όλα αυτά».

Βέβαια δεν χρειάζεται να σας πούμε ότι η φιλεναδούλα του ήταν κι αυτή κοράκι, γιατί τα πουλιά είναι πουλιά, κι ένα κοράκι επιλέγει πάντοτε για σύντροφό του ένα άλλο κοράκι.

«Αμέσως κυκλοφόρησαν εφημερίδες με πλαίσιο από καρδούλες και το μονόγραμμα της πριγκίπισσας. Ανήγγειλαν ότι κάθε όμορφος νέος άντρας ήταν ελεύθερος να επισκεφθεί το κάστρο και να μιλήσει με την πριγκίπισσα. Αυτός που θα αισθανόταν στο παλάτι σαν στο σπίτι του, και θα της κρατούσε ευχάριστη συντροφιά, αυτός θα γινόταν σύζυγός της. Μπορείς να με πιστέψεις, όλα αυτά που σου λέω είναι απολύτως αληθή, όπως και το ότι κάθομαι εδώ μπροστά σου» είπε το κοράκι. «Άρχισε να καταφθάνει μέγα πλήθος. Οι επίδοξοι μνηστήρες έρχονταν ο ένας μετά τον άλλον στο παλάτι, αλλά κανείς δεν τα κατάφερε, ούτε την πρώτη, ούτε τη δεύτερη μέρα. Όλοι ήταν λαλίστατοι όταν βρισκόνταν έξω στο δρόμο, μόλις όμως περνούσαν την πύλη του παλατιού και έβλεπαν τους φρουρούς με τις ασημένιες στολές και τους υπηρέτες με τις χρυσές λιβρέες παραταγμένους στις σκάλες και τις τεράστιες ολόφωτες αίθουσες, έχαναν τη μιλιά τους. Και μόλις στέκονταν μπροστά στο θρόνο της πριγκίπισσας, ίσα που κατόρθωναν να ψελλίσουν την τελευταία λέξη που είχε πει εκείνη και που, ασφαλώς, δεν είχε καμία διάθεση να την ξανακούσει. Μόλις όμως ξαναβρισκόνταν στο δρόμο, έβρισκαν και πάλι τη μιλιά τους. Ύπήρχε μια τεράστια ουρά, που απλωνόταν από την πύλη της πόλης μέχρι το

παλάτι. Πέρασα κι εγώ να ρίξω μια ματιά» είπε το κοράκι. «Ήταν πεινασμένοι και διψασμένοι, γιατί στο παλάτι δεν τους έδιναν ούτε ένα ποτήρι νερό. Οι πιο προνοητικοί είχαν πάρει μαζί τους λίγες φέτες ψωμί με βούτυρο, αλλά δεν το μοιράζονταν με κανέναν. Πίστευαν ότι αν οι άλλοι έδειχναν πεινασμένοι όταν παρουσιάζονταν στην περιγίπισσα, οι ίδιοι θα είχαν καλύτερη τύχη».

«Ναι, αλλά ο Κέι; Πες μου για τον Κέι!» είπε η Γκέρντα. «Ήταν κι αυτός ανάμεσα στο πλήθος;»

«Κάνε υπομονή, θα φτάσουμε και σε αυτόν. Ήταν την τρίτη μέρα, όταν παρουσιάστηκε ένας μικροκαμωμένος άντρας, χωρίς άλογο ή άμαξα, με μάτια που έλαμπαν ακριβώς όπως τα δικά σου. Είχε όμορφα μακριά μαλλιά, όμως τα ρούχα του ήταν πολύ φτωχικά».

«Ο Κέι! Αυτός είναι!» φώναξε η Γκέρντα. «Αχ, επιτέλους, τον βρήκα!» και άρχισε να χτυπάει χαρούμενη τα χέρια της.

«Είχε κι ένα μικρό σακίδιο στον ώμο» πρόσθεσε το κοράκι.

«Θα πρέπει να ήταν το έλκηθρό του» είπε η Γκέρντα. «Το είχε μαζί του όταν έφυγε».

«Μπορεί να είναι κι έτσι» είπε το κοράκι, «δεν ξέρω, δεν το είδα από κοντά. Ξέρω όμως από τη φιλενάδα μου ότι πέρασε από την πύλη του παλατιού, είδε τους φρουρούς με τις ασημένιες στολές και τους υπηρέτες με τις χρυσές λιβρέες παραταγμένους στις σκάλες, αλλά διόλου δεν ταράχτηκε. “Θα πρέπει να είναι πολύ κουραστικό να στέκεστε στις σκάλες” είπε. “Εγώ λέω να πάω μέσα”. Οι μεγάλες αίδουσες ήταν κατάφωτες. Ο κα-

θένας εκεί μέσα θα αισθανόταν πολύ μικρός. Οι μπότες του νεαρού έτριζαν καθώς περπατούσε, και όλοι γύρισαν και τον κοίταζαν, αλλά δεν φάνηκε να ενοχλείται».

«Είμαι σίγουρη πως ήταν ο Κέι!» είπε η Γκέρντα. «Ξέρω ότι φορούσε τις καινούργιες μπότες του. Μάλιστα τις είχα ακούσει που έτριζαν στην κουζίνα της γιαγιάς μου!»

«Όσο γι' αυτό καθόλου δεν πρέπει να έχεις αμφιβολίες, στ' αλήθεια έτριζαν πολύ» είπε το κοράκι. «Εκείνος όμως πήγε θαρρετά προς την πριγκίπισσα, που καθόταν πάνω σ' ένα μαργαριτάρι μεγάλο σαν ανέμη. Μπροστά της ήταν παραταγμένες όλες οι κυρίες των τιμών, μαζί με τις καμαριέρες τους και τις καμαριέρες των καμαριέρων τους, και όλοι οι αυλικοί με τους υπηρέτες τους και τους υπηρέτες των υπηρετών τους».

«Θα πρέπει να ήταν τρομερό» είπε η μικρή Γκέρντα. «Πες, όμως, κατάφερε ο Κέι να κερδίσει την πριγκίπισσα;»

«Αν δεν ήμουν κοράκι» απάντησε, «θα την παντρευόμουν εγώ, παρόλο που είμαι αρραβωνιασμένος. Για να μην σου τα πολυλογώ, όμως, ο νεαρός της μίλησε τόσο έξυπνα όσο κι εγώ, όταν βέβαια μιλάω στη γλώσσα των κορακιών, τουλάχιστον έτσι μου είπε η φιλενάδα μου. Έδειξε αυτοπεποίθηση και είπε ότι δεν είχε έρθει για να φλερτάρει την πριγκίπισσα, αλλά για να ακούσει τις σοφές κουβέντες της. Και του άρεσε τελικά τόσο πολύ, όσο άρεσε κι αυτός σ' εκείνη».

«Ω, σίγουρα ο Κέι ήταν αυτός!» είπε η Γκέρντα, «Ήταν τόσο έξυπνος, μπορούσε να κάνει δύσκολες πρά-

ξεις χωρίς μολύβι και χαρτί, ακόμα και να προσθέτει κλάσματα. Αχ, σε παρακαλώ, πήγαινε με στο παλάτι!»

«Εύκολο να το λες» απάντησε το κοράκι, «μα δύσκολο να το κάνεις. Πρέπει πρώτα να μιλήσω στη φιλενάδα μου και να ζητήσω τη συμβουλή της. Έχε υπόψη σου, όμως, ότι πολύ δύσκολα θα δώσουν άδεια σ' ένα μικρό κορίτσι σαν κι εσένα να μπει στο παλάτι».

«Εγώ θα μπω!» είπε η Γκέρντα αποφασισμένη. «Μόλις ο Κέι μάθει ότι είμαι εδώ, θα έρθει να με πάρει ο ίδιος!»

«Εντάξει. Περίμενε με εδώ στο φράχτη» είπε το κοράκι, κουνώντας πέρα-δώθε το κεφάλι του και πέταξε μακριά.

Αργά το απόγευμα το κοράκι επέστρεψε. «Κρα-κρα» είπε, «η αγαπημένη μου σου στέλνει τα χαιρετίσματά της κι ένα δεματάκι που πήρε από την κουζίνα για σένα. Μέσα υπάρχει μπόλικο ψωμί, κι εσύ θα πρέπει να είσαι αρκετά πεινασμένη. Είναι αδύνατον, μου είπε, να μπεις στο παλάτι, έτσι όπως είσαι, από την μπροστινή είσοδο. Ούτε παπούτσια δεν φοράς. Οι φρουροί με την ασημένια στολή και οι υπηρέτες με τις χρυσές λιβρέες δεν θα το επιτρέψουν. Μην κλαις όμως, θα καταφέρουμε να σε μπάσουμε μέσα. Η αγαπημένη μου ξέρει μια μικρή σκάλα στην πίσω πλευρά, που οδηγεί στη βασιλική κρεβατοκάμαρα, κι ακόμη ξέρει πού να βρει το κλειδί».

Μπήκαν λοιπόν στον κήπο ακολουθώντας ένα μικρό δρομάκι, το οποίο ήταν σκεπασμένο από τα πεσμένα φύλλα των δέντρων. Σε λίγο τα φώτα του παλα-

τιού άρχισαν να σβήνουν το ένα μετά το άλλο. Το κοράκι οδήγησε το κορίτσι σε ένα πορτάκι που έστεκε μισάνοιχτο. Ω, πόσο δυνατά χτυπούσε η καρδιά της Γκέρντα, άλλοτε από αγωνία και άλλοτε από ελπίδα. Αισθανόταν λες και έκανε κάτι κακό, κι όμως το μόνο που ήθελε, ήταν να μάθει αν το αγόρι ήταν όντως ο μικρός Κέι. «Αυτός θα πρέπει να είναι» σκεφτόταν. Τον έφερνε ολοζώντανο μπροστά της, με τα φωτεινά μάτια του και τα μακριά μαλλιά του. Φανταζόταν ότι της χαμογελούσε, όπως έκανε τότε που κάθονταν μαζί δίπλα στις τριανταφυλλίες. Σίγουρα θα χαιρόταν πολύ που θα την έβλεπε, και θα ενδιαφερόταν να μάθει για το μακρύ ταξίδι που είχε κάνει για να τον βρει, και θα συγκινηόταν όταν άκουγε πόσο λυπημένοι ήταν όλοι στο σπίτι από τότε που έφυγε. Ω, πώς έτρεμε το μικρό κορίτσι από ελπίδα κι από φόβο! Είχαν φτάσει πια στη σκάλα και ξεκίνησαν να ανεβαίνουν. Μια μικρή λάμπα ήταν ακουμπισμένη εκεί δίπλα και έριχνε τρυγίρω το τρεμουλιαστό φως της. Στη μέση της σκάλας τούς περίμενε η φιλεναδούλα, που έστρεφε το κεφάλι της πότε από τη μια και πότε από την άλλη πλευρά, παρακολουθώντας την Γκέρντα. Το κορίτσι υποκλίθηκε ελαφρά, έτσι όπως την είχε μάθει η γιαγιά της.

«Ο αρραβωνιαστικός μου μού έχει πει τα καλύτερα λόγια για σένα, μικρή μου κυρία» είπε το εξημερωμένο κοράκι. «Η ιστορία της ζωής σου είναι πολύ συγκινητική, σίγουρα αγγίζει και τις πιο ευαίσθητες χορδές αυτού που την ακούει. Αν έχεις την καλοσύνη να κρατήσεις εσύ τη λάμπα, εγώ θα σου δείξω το δρόμο. Αν πά-

με ευθεία από δω, το πιο πιθανό είναι ότι δεν θα συναντήσουμε κανέναν στο δρόμο μας».

«Εμένα μου φάνηκε ότι κάποιος μας ακολουθεί» είπε η Γκέρντα. Και πράγματι, κάτι πέρασε βιαστικά από μπροστά της σαν σκιά στον τοίχο – κυνηγοί, λόρδοι και λαίδες που ίππευαν άλογα με λεπτά πόδια και χαίτες που ανέμιζαν.

«Δεν είναι παρά μονάχα όνειρα!» είπε το εξημερωμένο κοράκι. «Όνειρα που κάνουν οι άρχοντες. Αλλά μη στενοχωριέσαι που εσύ μπορείς και τα βλέπεις. Αυτό σημαίνει ότι όλοι είναι στα κρεβάτια τους και κοιμούνται, κι έτσι εμείς δεν διατρέχουμε κανέναν κίνδυνο. Ελπίζω, πάντως, να μην ξεχάσεις τη βοήθεια που σου προσφέρουμε, όταν εσύ θα γίνεις μεγάλη και τρανή».

«Έλα τώρα, δεν λέγονται αυτά τα πράγματα!» είπε το κοράκι του δάσους.

Μπήκαν στην πρώτη αίθουσα, που οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι με γυαλιστερά υφάσματα κεντημένα με λουλούδια. Εδώ τα όνειρα περνούσαν τόσο γρήγορα από μπροστά τους, που η Γκέρντα δεν προλάβαινε να διακρίνει τους λόρδους και τις λαίδες. Η κάθε αίθουσα που έμπαιναν ήταν πιο μεγαλόπρεπη από τις προηγούμενες, και το θέαμα που αντίκριζαν κάθε φορά ήταν τουλάχιστον εντυπωσιακό. Τέλος, έφτασαν στη βασιλική κρεβατοκάμαρα. Το ταβάνι ήταν σαν την κορυφή ενός φοινικόδεντρου, με διάφανα φύλλα από το ακριβότερο κρύσταλλο και στο κέντρο του δωματίου βρισκονταν δύο κρεβάτια σε σχήμα κρίνου, κρεμασμένα από έναν χρυσαφένιο μίσχο. Εκείνο όπου κοιμόταν η περιγίπισ-

σα ήταν λευκό και το άλλο ήταν πορφυρό. Η Γκέρντα ήξερε πως έπρεπε να κοιτάξει σε αυτό για να βρει τον Κέι. Σήκωσε ένα από τα κόκκινα φύλλα και είδε τα μακριά καστανά μαλλιά ενός αγοριού. Ω, αυτός θα πρέπει να ήταν ο Κέι! Φώναξε το όνομά του και κράτησε τη λάμπα κοντά στο πρόσωπό του. Τα όνειρα ξαναγύρισαν ορμητικά πίσω στον κοιμισμένο κι αυτός ξύπνησε, γύρισε το κεφάλι του – αλλά δεν ήταν ο Κέι! Ο πρίγκιπας, που του έμοιαζε μόνο στα μαλλιά, ήταν ακόμη πολύ νέος και όμορφος. Στο μεταξύ, ξύπνησε και η πριγκίπισσα που σηκώθηκε από το κρινοκρέβατό της και ρώτησε τι συμβαίνει. Η μικρή Γκέρντα, κλαίγοντας, διηγήθηκε όλη την ιστορία, δίχως να ξεχάσει να αναφέρει πόσο τη βοήθησαν τα κοράκια.

«Καημένο παιδί!» είπαν με μια φωνή ο πρίγκιπας και η πριγκίπισσα. Εν συνεχεία, επαίνεσαν την πρωτοβουλία των δύο κορακιών και είπαν ότι δεν είχαν θυμώσει καθόλου με αυτό που είχαν κάνει, πρόσδεσαν όμως πως δεν θα έπρεπε να το ξανακάνουν. Τους υποσχέθηκαν, πάντως, πως θα έπαιρναν την αμοιβή τους για τη βοήθεια που έδωσαν.

«Θα σας άρεσε να πετάτε ελεύθερα» ρώτησε η πριγκίπισσα, «ή θα προτιμούσατε μια μόνιμη θέση ως βασιλικά κοράκια;»

Τα δύο κοράκια υποκλίθηκαν και, καθώς ήταν συνετά πουλιά και σκέφτονταν τα γεράματά τους, διάλεξαν τη μόνιμη θέση. «Είναι πολύ σημαντικό να έχεις κάτι στην άκρη για τα γεράματά σου!» είπαν. Μετά, ο πρίγκιπας σηκώθηκε από το κρεβάτι του και το πρόσφερε

στην Γκέρντα για να κοιμηθεί. Το κορίτσι ξάπλωσε, διπλώσε τα χεράκια της κάτω από το κεφάλι της και σκέφτηκε: «Πόσο καλοί είναι όλοι μαζί μου – άνθρωποι και ζώα!» και μετά έκλεισε τα μάτια της και βυθίστηκε σ' έναν βαθύ ύπνο. Τα όνειρα επέστρεψαν, μα τώρα έμοιαζαν με αγγέλους, κι ένας απ' αυτούς κρατούσε ένα μικρό έλκηθρο, όπου καθόταν ο Κέι και της έγνεφε. Όμως η εικόνα αυτή δεν ήταν παρά ένα όνειρο, και εξαφανίστηκε αμέσως μόλις ξύπνησε.

Την επόμενη μέρα την έντυσαν από την κορυφή μέχρι τα νύχια με βελούδα και μετάξια, και την προσκάλεσαν να μείνει στο παλάτι για μερικές μέρες, να ξεκουραστεί και να διασκεδάσει. Εκείνη, όμως, τους παρακάλεσε να της δώσουν ένα ζευγάρι μπότες στο νούμερό της, για να ξεκινήσει πάλι το ταξίδι της στον απέραντο κόσμο και να ψάξει για τον μικρό Κέι. Της έδωσαν όχι μόνο μπότες αλλά και γάντια, και όταν ετοιμάστηκε να φύγει, βρήκε μια ολόχρυση άμαξα να την περιμένει έξω από την πόρτα. Το οικόσημο του πρίγκιπα και της πριγκίπισσας λαμποκοπούσε πάνω της σαν αστέρι, και ο αμαξάς, οι λακέδες και οι έφιπποι ακόλουθοι φορούσαν χρυσά στέμματα στα κεφάλια τους. Ο πρίγκιπας και η πριγκίπισσα τη συνόδευσαν αυτοπροσώπως μέχρι την άμαξα και της ευχήθηκαν καλή τύχη. Το κοράκι του δάσους, που είχε παντρευτεί την αγαπημένη του, τη συνόδευσε για τα δώδεκα ολόκληρα μίλια. Κάθισε στο πλάι της Γκέρντα, γιατί δεν άντεχε να ταξιδεύει στο πίσω κάθισμα. Το εξημερωμένο κοράκι στάθηκε στην πύλη χτυπώντας τις φτερούγες του. Δεν μπορούσε να πάει μαζί

τους, γιατί είχε φοβερό πονοκέφαλο μετά το τρικουύβε-
το γλέντι που είχε γίνει το προηγούμενο βράδυ στο πα-
λάτι. Το εσωτερικό της άμαξας ήταν γεμάτο με γλυκί-
σματα, ενώ κάτω από τα καθίσματα ήταν παραχωμένα
φρούτα και μελόψωμα. «Αντίο, αντίο» φώναξαν ο πρί-
γκιπας και η πριγκίπισσα, και η μικρή Γκέρντα δάκρυ-
σε, και το κοράκι δάκρυσε επίσης. Σε λίγο έφτασε η ώρα
του αποχαιρετισμού. «Έχε γεια» της είπε το κοράκι και
πέταξε πάνω σ' ένα δέντρο. Στάθηκε εκεί και χτυπού-
σε τις φτερούγες του, ώσπου τα μάτια του έπαψαν να
διακρίνουν την άμαξα που έλαμπε στο φως του ήλιου.

Η μικρή λησταρχίνα

Η άμαξα περνούσε τώρα από ένα σκοτεινό δάσος. Κι όπως έλαμπε μέσα το σκοτάδι σαν πυρσός, οι ληστές του δάσους θαμπώθηκαν και μπήκαν στον πειρασμό να της επιτεθούν.

«Είναι από χρυσάφι! Είναι από χρυσάφι!» ούρλιαξαν κι έτρεξαν μπροστά σπιρουνίζοντας τα άλογά τους. Σκότωσαν τον αμαξά, τους λακέδες και τους έφιππους ακόλουθους και τράβηξαν τη μικρή Γκέρντα έξω.

«Είναι στρουμπουλή και όμορφη σαν μεζεδάκι! Την τάζει βλέπεις με καρυδόψυχες» είπε μια γριά από τη συμμορία των ληστών, που είχε μακρύ γένι και πυκνά φρύδια κρέμονταν πάνω από τα μάτια της. «Είναι τρυφερή σαν αρνάκι!» είπε κι έβγαλε ένα κοφτερό μαχαίρι, που η λάμπα του άστραφτε στο φως. «Ωχ!» στρίγγλισε η μέγαιρα, καθώς η μικρή της κόρη, που στεκόταν πίσω της, την είχε δαγκώσει στ' αφτί. Ήταν ένα άγριο και άτακτο κορίτσι. «Σιχαμερό παλιόπρμα!» φώναξε η μάνα της, που απ' τον πόνο είχε ξεχάσει τι ήθελε να κάνει στην Γκέρντα.

«Θα την κρατήσω για να παίζει μαζί μου» είπε η μικρή λησταρχίνα. «Θα μου δώσει τα κομψά γάντια της και το όμορφο φόρεμά της και θα κοιμόμαστε μαζί στο ίδιο κρεβάτι». Και δάγκωσε ξανά τη μάνα της και την έκανε να ξεφυσά και να χοροπηδάει πάνω-κάτω από τον πόνο. Και όλοι οι ληστές γελούσαν και έλεγαν: «Κοίτα την πώς χορεύει με το μικρό κουτάβι της».

«Θα πάω μια βόλτα με την άμαξα» είπε η μικρή λησταρχίνα, που πάντα γινόταν το δικό της, γιατί ήταν πολύ ξεροκέφαλη, αλλά και κακομαθημένη.

Μπήκε μαζί με την Γκέρντα στην άμαξα και ξεκίνησαν για το δάσος, περνώντας ανάμεσα από θάμνους και αγριοτριανταφυλλιές. Η μικρή λησταρχίνα είχε περρίπου το ίδιο ανάστημα με την Γκέρντα, αλλά ήταν πολύ πιο δυνατή, με φαρδύτερους ώμους και πιο σκούρο δέρμα. Τα μάτια της ήταν σχεδόν κατάρμαυρα και το βλέμμα της ήταν παράξενα μελαγχολικό. Έπιασε τη μικρή Γκέρντα από τους ώμους και της είπε:

«Δεν πρόκειται να σε σφάξουν όσο είσαι καλή μαζί μου. Είσαι πριγκίπισσα, υποθέτω;»

«Όχι» είπε η Γκέρντα και της διηγήθηκε όλα όσα είχε περάσει έως τότε, και πόσο πολύ αγαπούσε τον μικρό Κέι.

Μόλις τελείωσε, η μικρή λησταρχίνα κούνησε συλλογισμένη το κεφάλι της και της είπε: «Δεν πρόκειται να σε σκοτώσουν, ακόμη κι αν με κάνεις να θυμώσω μαζί σου. Γιατί τότε θα έχουν να κάνουν μαζί μου». Σκούπισε τα μάτια της Γκέρντα από τα δάκρυα, και της φόρεσε τα ωραία, απαλά της γάντια.

Η άμαξα σταμάτησε στην αυλή του κάστρου ενός από τους ληστές. Οι τοίχοι του ήταν ραγισμένοι από πάνω μέχρι κάτω. Κοράκια και κουρούνες πετάγονταν μέσα από τις σχισμές και τις χαραμάδες, ενώ μεγάλα άγρια σκυλιά, που σε κοίταζαν λες και ήθελαν να σε κατασπαράξουν, πηδούσαν ψηλά στον αέρα, γιατί τους είχαν απαγορεύσει να γαβγίζουν. Σε μια μεγάλη αίθου-

σα, κατάμαυρη από την καπνιά, μια φωτιά έκαιγε πάνω στο πέτρινο πάτωμα. Δεν υπήρχε καμινάδα, κι έτσι ο καπνός ανέβαινε μέχρι το ταβάνι αναζητώντας διέξοδο. Σ' ένα τεράστιο τσουκάλι έβραζε μια σούπα και γύρω γύρω ήταν στημένες σούβλες, όπου σιγοψήνονταν λαγοί και κουνέλια.

«Απόψε θα κοιμηθείς μαζί μου και μαζί με όλα τα ζώακια μου» είπε στην Γκέρντα η μικρή λησταρχίνα, αφού έφαγαν και ήπιαν. Την οδήγησε σε μια γωνιά της αίθουσας, όπου ήταν στρωμένα άχυρα και χαλιά. Πάνω τους, όπως και στα γύρω περβάζια, κούρνιαζαν περισσότερα από εκατό περιστέρια, που έμοιαζαν να κοιμούνται, μόλις όμως τα δύο κορίτσια σίμωσαν κοντά τους, κουνήθηκαν ελαφρά. «Όλα αυτά ανήκουν σ' εμένα» είπε η μικρή λησταρχίνα, και άρπαξε αυτό που βρισκόταν πιο κοντά της, το έπιασε από τα πόδια και το ταρακούνησε μέχρι που αυτό άρχισε να φτεροκοπάει. «Φίλησέ το» φώναξε, κουνώντας το μπροστά στο πρόσωπο της Γκέρντα. Ύστερα, της έδειξε ένα κλουβί, πάνω από τα κεφάλια τους, όπου ήταν κλεισμένα δύο αγριοπερίστερα. «Θα το σκάγανε αν δεν τα είχα κλειδωμένα» είπε. «Και τούτος εδώ είναι η αδυναμία μου, ο Μπα», είπε, τραβώντας από τα κέρατα έναν τάρανδο που ήταν δεμένος σ' έναν μπρούντζινο κρίκο. «Είμαι υποχρεωμένη να τον κρατάω κι αυτόν δεμένο, γιατί αλλιώς θα μου φύγει. Κάθε βράδυ τού γαρφαλάω το λαιμό με το κοφτερό μαχαίρι μου, αλλά δεν φαίνεται να τον πειράζει και πολύ!» Και τράβηξε μέσα από μια χαραμάδα στον τοίχο ένα μακρύ μαχαίρι, και το πέρασε απαλά πά-

νω από το λαιμό του τάρανδου. Το φτωχό ζώο αγωνιζόταν να ελευθερωθεί και κλοτσούσε πέρα-δώδε. Η μικρή λησταρχίνα γέλασε και τράβηξε την Γκέρντα κάτω από τα σκεπάσματα.

«Ακόμα και στο κρεβάτι έχεις μαζί σου αυτό το μαχαίρι;» τη ρώτησε η Γκέρντα, κοιτάζοντάς το τρομαγμένη.

«Δεν το αποχωρίζομαι ποτέ!» είπε η μικρή λησταρχίνα. «Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συμβεί. Τώρα όμως πες μου άλλη μια φορά για τον μικρό Κέι και για το λόγο που σ' έκανε να βγεις στον απέραντο κόσμο».

Κι έτσι η Γκέρντα διηγήθηκε για μία ακόμη φορά την ιστορία της, κι όσο μίλαγε, τα πουλιά που ήταν στο κλουβί γουργούριζαν, ενώ τα υπόλοιπα είχαν αποκοιμηθεί. Στο τέλος αποκοιμήθηκε και η μικρή λησταρχίνα, με το ένα χέρι της περασμένο γύρω από το λαιμό της Γκέρντα, ενώ με το άλλο κρατούσε το μαχαίρι. Κι ενώ η ανάσα του κοριτσιού έγινε βαριά από τον ύπνο, η Γκέρντα δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Άραγε θα τη σκότωναν ή θα την άφηναν να ζήσει; Οι ληστές είχαν μαζευτεί γύρω από τη φωτιά, μπεκροπίνοντας και τραγουδώντας, και μια γριά γυρνούσε γύρω-γύρω τρεκλίζοντας. Α, ήταν στ' αλήθεια τρομερό θέαμα για ένα μικρό κοριτσάκι!

Τότε, τα φυλακισμένα αγριοπερίστερα είπαν: «Ρου-κου-κου! Ρου-κου-κου! Εμείς είδαμε τον μικρό Κέι. Ένα λευκό πουλί έσερνε το έλκηθρό του, κι αυτός καθόταν στην άμαξα της Βασίλισσας του Χιονιού που πετούσε πάνω από τις κορυφές των δέντρων. Η ανάσα της βασί-

λισσας ήταν τόσο παγωμένη, που όλα τα πουλιά ξεπάγιασαν, και μόνο εμείς καταφέραμε να σωθούμε. Ρου-κου-κου! Ρου-κου-κου!»

«Τι είναι αυτά που λέτε;» φώναξε αναστατωμένη η Γκέρντα. «Προς τα πού τράβηξε η Βασίλισσα του Χιονιού; Τι άλλο ξέρετε γι' αυτήν;»

«Θα πρέπει να πήγαινε προς τη Λαπωνία, όπου έχει πάντα χιόνι και οι πάγοι δεν λιώνουν ποτέ. Ρώτα και τον τάρανδο, αυτός σίγουρα κάτι θα ξέρει».

«Ναι, είναι μια χώρα που είναι πάντα σκεπασμένη με χιόνι και πάγο», είπε ο τάρανδος. «Είναι πραγματικά υπέροχο μέρος! Μπορείς να τρέχεις και να πηδάς ελεύθερος όσο λαχταρά η καρδιά σου στις απέραντες, παγωμένες πεδιάδες της. Η Βασίλισσα του Χιονιού έχει εκεί το θερινό παλάτι της, αλλά το μόνιμο σπίτι της είναι σ' ένα κάστρο στον Βόρειο Πόλο, πολύ μακριά από δω, σ' ένα νησί που λέγεται Σπιτςμπέργκεν».

«Αχ Κέι, φτωχέ μου Κέι!» αναστέναξε η Γκέρντα.

«Πέσε και κοιμήσου», είπε η μικρή λησταρχίνα, «αλλιώς θα καρφώσω το μαχαίρι μου στην κοιλιά σου».

Όταν ξημέρωσε, η Γκέρντα τής διηγήθηκε όλα όσα είχε ακούσει από τα περιστέρια του δάσους. Η μικρή λησταρχίνα κούνησε το κεφάλι της και είπε: «Μη δίνεις σημασία. Αυτά είναι μόνο λόγια». Ύστερα στράφηκε προς τον τάρανδο και τον ρώτησε: «Ξέρεις πού είναι η Λαπωνία;»

«Ποιος θα μπορούσε να ξέρει καλύτερα από μένα;» απάντησε το ζώο, και τα μάτια του έλαμψαν. «Γεννήθηκα και μεγάλωσα εκεί, και υπήρχε μια εποχή που έτρε-

χα ελεύθερος στις παγωμένες της πεδιάδες».

«Άκου τι θα κάνουμε» είπε τότε η μικρή λησταρχίνα στην Γκέρντα. «Όλοι οι άντρες έχουν φύγει – μόνο η μάνα μου είναι εδώ και δεν πρόκειται να το κουνήσει. Το μεσημέρι, όμως, θα κατεβάσει μερικές γουλιές από εκείνη τη μεγάλη νταμιτζάνα και μετά θα το ρίξει στον ύπνο. Τότε θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε για σένα!» Πήδηξε από το κρεβάτι, άρπαξε τη μάνα της από το λαιμό και άρχισε να της τραβολογεί το γένι φωνάζοντας: «Καλημέρα, αγαπημένη μου γρια-γκιόσα!» Η μητέρα της γύρισε και της πάτησε μια τσιμπιά στη μύτη, που της την έκανε κατακόκκινη, το έκανε όμως από αγάπη!

Όταν ύστερα από λίγο η μητέρα της άδειασε τη μισή νταμιτζάνα και πήγε για ύπνο, η μικρή λησταρχίνα πλησίασε τον τάρανδο και του είπε: «Θα μου άρεσε πάρα πολύ να συνεχίσω να σου γαρφαλάω το λαιμό με το μαχαίρι μου, γιατί είσαι τόσο αστείος όταν φοβάσαι, αλλά τι να κάνουμε; Αποφάσισα να σε ελευθερώσω για να μπορέσεις να πας μέχρι τη Λαπωνία. Θέλω να βάλεις τα δυνατά σου και να πας αυτό το κοριτσάκι σώο και αβλαβές μέχρι το παλάτι της Βασίλισσας του Χιονιού, εκεί όπου βρίσκεται ο σύντροφος των παιχνιδιών της. Μιας και είσαι από αυτούς που κρυφακούνε, σίγουρα θα ξέρεις την ιστορία της. Εξάλλου, μιλούσε αρκετά δυνατά».

Ο τάρανδος πήδηξε από τη χαρά του, και η μικρή λησταρχίνα έβαλε ένα μαξιλαράκι στη ράχη του και βοήθησε την Γκέρντα ν' ανέβει.

«Έτσι θα είσαι μια χαρά. Πάρε και τις γούνινες μπότες σου, θα σου χρειαστούν σίγουρα με τόσο κρύο που θα κάνει εκεί πέρα. Θα πρέπει όμως να κρατήσω τα γάντια σου· είναι τόσο όμορφα! Δεν θα σ' αφήσω όμως να παγώσεις. Να, πάρε τα γάντια της μάνας μου. Θα σου φτάνουν βέβαια μέχρι τον αγκώνα, αλλά είναι μεγάλα και ζεστά. Άσε με να σου τα φορέσω. Τώρα τα χέρια σου είναι ίδια με της μάνας μου!»

Η Γκέρντα έβαλε τα κλάματα από χαρά.

«Δεν αντέχω να σε βλέπω να μυξοκλαίς», είπε η μικρή λησταρχίνα. «Θα έπρεπε να γελάς τώρα. Ορίστε, πάρε και δύο φραντζόλες ψωμί και ένα κομμάτι χοιρομέρι για να μην πεθάνεις από την πείνα». Έδεσε τα τρόφιμα στη ράχη του τάρανδου και μετά η μικρή λησταρχίνα άνοιξε την πόρτα, έφερε μέσα τα μεγάλα σκυλιά, έκοψε με το κοφτερό μαχαίρι της το σκοινί που ήταν δεμένος ο τάρανδος, και του είπε: «Τρέξε τώρα, αλλά το νου σου! Το χοριτσάκι και τα μάτια σου!»

Η Γκέρντα άπλωσε τα χέρια της με τα τεράστια γάντια και φώναξε αντί στη μικρή λησταρχίνα. Ο τάρανδος έφυγε τρέχοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε, πάνω από βράχια και αγριοτριανταφυλλιές. Διάβηκε βάλτους και πεδιάδες, ποτάμια και βουνά, χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή. Οι λύκοι ούρλιαζαν και τα κοράκια έκρωζαν, ενώ ο ουρανός ήταν γεμάτος ήχους και λάμψεις. «Α, μα είναι τόσο όμορφα, δες πώς λάμπουν τα φώτα», είπε ο τάρανδος, και συνέχισε να τρέχει, μέρα και νύχτα, ολοένα και πιο γρήγορα, ώσπου το ψωμί και το χοιρομέρι τέλειωσαν, και ύστερα φτάσανε στη Λαπωνία.

Η γυναίκα της Λαπωνίας και η γυναίκα της Φινλανδίας

Σταμάτησαν έξω από ένα φτωχικό σπιτάκι. Η στέγη του έγερνε και ακουμπούσε σχεδόν στο έδαφος, και η πόρτα ήταν τόσο χαμηλή, ώστε η οικογένεια που έμενε εκεί, έπρεπε να σέρνεται στα τέσσερα κάθε φορά που ήθελε να μπει και να βγει. Εκείνη την ώρα δεν ήταν κανείς στο σπίτι, εκτός από μια γριά που έψηνε ψάρι πάνω στη φουφού. Ο τάρανδος της είπε όλη την ιστορία της Γκέρντα, πρώτα όμως της μίλησε για τα δικά του παθήματα, που τα θεωρούσε πολύ πιο σημαντικά. Η Γκέρντα είχε παγώσει τόσο πολύ από το κρύο, που δεν μπορούσε ν' αρθρώσει λέξη. «Ω, καημενούλια μου», είπε η γυναίκα της Λαπωνίας, «έχετε πολύ δρόμο μπροστά σας. Θα πρέπει να διασχίσετε ακόμα μερικές εκατοντάδες μίλια ώσπου να φτάσετε στη Φινλανδία. Η Βασίλισσα του Χιονιού βρίσκεται εκεί αυτόν τον καιρό, και κάθε απόγευμα ρίχνει πυροτεχνήματα. Θα σας γράψω σ' έναν παστό μπακαλιάρο δυο λόγια για τη γυναίκα της Φινλανδίας, μιας και δεν έχω χαρτί, κι εκείνη θα σας δώσει πιο ακριβείς πληροφορίες από μένα». Όταν λοιπόν η Γκέρντα ζεστάθηκε και έβαλε κάτι στο στόμα της, η γυναίκα έγραψε μερικά λόγια πάνω σ' έναν παστό μπακαλιάρο και είπε στην Γκέρντα να το φυλάξει καλά. Έπειτα, τη βοήθησε να δεθεί πάνω στον τάρανδο, ο οποίος ξεκίνησε ολοταχώς.

Το ταξίδι συνεχίστηκε, και όλη τη νύχτα τούς συντρόφευε το βόρειο σέλας. Τέλος, έφτασαν στη Φινλαν-

δία και βρήκαν την καλύβα της γυναίκας. Μιας και η πόρτα είχε σκεπαστεί από το χιόνι, χτύπησαν την καμινάδα και σύρθηκαν μέσα. Η ζέστη στο εσωτερικό του σπιτιού ήταν αφόρητη, και η γυναίκα φορούσε ελάχιστα ρούχα. Ήταν πολύ μικροκαμωμένη και έδειχνε πολύ βρόμικη. Βοήθησε την Γκέρντα να βγάλει τα βαριά της ρούχα, τις γούνινες μπότες και τα γάντια της. Εν συνεχεία, έβαλε ένα κομμάτι πάγου στο κεφάλι του τάρανδου, και στο τέλος διάβασε αυτά που ήταν γραμμένα στο παστό ψάρι. Αφού τα διάβασε τρεις φορές και τα έμαθε απ' έξω, έριξε το ψάρι στο τηγάνι, γιατί ήξερε ότι μπορούσε να φαγωθεί, κι εκείνη –όλα κι όλα– δεν άφηνε τίποτα να πάει χαμένο. Ο τάρανδος της είπε πρώτα την ιστορία του και, αφού τελείωσε, αφηγήθηκε και τα παθήματα της μικρής Γκέρντα. Τα έξυπνα μάτια της γυναίκας από τη Φινλανδία άρχισαν να πετάνε σπίδες, αλλά δεν είπε τίποτα. «Είσαι πολύ έξυπνη», είπε ο τάρανδος. «Ξέρω ότι είσαι ικανή να δέσεις όλους τους άνεμους του κόσμου μ' ένα κομμάτι σπάγκο. Όταν ο καπετάνιος λύσει τον πρώτο κόμπο, έχει ούριο άνεμο. Αν λύσει και τον δεύτερο, δυνατοί άνεμοι αρχίζουν να φυσάνε. Αν όμως λύσει τον τρίτο και τον τέταρτο, τότε ο άνεμος λυσσομανά και ξεριζώνει τα δέντρα του δάσους και βουλιάζει τα καράβια. Αν το θελήσεις, μπορείς να φτιάξεις ένα μαγικό ποτό γι' αυτό το χοριτσάκι, που θα το κάνει δυνατό όσο δώδεκα άντρες, ώστε να καταφέρει να τα βάλει με τη Βασίλισσα του Χιονιού».

«Δυνατό όσο δώδεκα άντρες!» είπε η γυναίκα της Φινλανδίας. «Χαράς το πράγμα!» και πήγε σ' ένα ράφι,

πήρε έναν πάπυρο και τον ξετύλιξε. Παράξενα γράμματα ήταν γραμμένα, μα εκείνη διάβαζε, κατέβαλλε, όμως, φαίνεται τόσο μεγάλη προσπάθεια, που ποτάμια ιδρώτα άρχισαν να σχηματίζονται στο μέτωπό της, και στη συνέχεια να κυλάνε καταρρακτωδώς στο πρόσωπό της. Ο τάρανδος δεν σταμάτησε στιγμή τα παρακάλια, και η Γκέρντα την κοίταζε τόσο παρακλητικά και τα μάτια της γυναίκας από τη Φινλανδία άρχισαν πάλι να βγάζουν σπίδες. Πήρε τότε τον τάρανδο παράμερα και κάτι του είπε, ενώ έβαζε ένα νέο κομμάτι πάγου στο κούτελό του: «Είναι βέβαιο πως ο μικρός Κέι βρίσκεται μαζί με τη Βασίλισσα του Χιονιού. Και τα βρίσκει μάλιστα όλα εκεί ωραία. Αυτό συμβαίνει γιατί ένα κομματάκι από τον σπασμένο καθρέφτη του δαίμονα έχει τρυπώσει στην καρδιά του κι άλλο ένα έχει μπει στο μάτι του. Πρέπει να βγουν αυτά πρώτα, γιατί διαφορετικά δεν θα ξαναγίνει άνθρωπος, και η Βασίλισσα του Χιονιού θα τον έχει υπό την εξουσία της».

«Δεν υπάρχει τίποτα που μπορείς να δώσεις στη μικρή Γκέρντα, για να τη βοηθήσεις να βρει τη δύναμη να λύσει τα μάγια;»

«Δεν μπορώ να της δώσω παραπάνω δύναμη απ' αυτήν που ήδη έχει», είπε η γυναίκα. «Δεν βλέπεις πόσο δυνατή είναι; Άνθρωποι και ζώα αισθάνονται την ανάγκη να της προσφέρουν τις υπηρεσίες τους. Δες πόσο καλά τα κατάφερε σ' αυτό το μακρύ ταξίδι στον απέραντο κόσμο, και μάλιστα ξυπόλυτη. Είναι δυνατή γιατί είναι αγνή και αθώα. Αν δεν καταφέρει μόνη της να βρει το δρόμο για το παλάτι της Βασίλισσας του Χιο-

νιού και αν μόνη της δεν αφαιρέσει τα κομμάτια του καθρέφτη από το μάτι και την καρδιά του Κέι, εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να τη βοηθήσουμε. Δύο μίλια από δω είναι τα όρια του κήπου της Βασίλισσας του Χιονιού. Πήγαινε το κοριτσάκι ως εκεί και άφησέ το πλάι στο μεγάλο θάμνο με τα κόκκινα βατόμουρα. Πρόσεξε, όμως, να μη χασομερήσεις. Φύγε αμέσως και έλα πάλι εδώ όσο πιο γρήγορα μπορείς». Κι αμέσως η γυναίκα της Φινλανδίας σήκωσε τη μικρή Γκέρντα και την έβαλε πάνω στον τάρανδο, που άρχισε να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

«Ω, ξέχασα τις μπότες και τα γάντια μου», κλαψούρισε η μικρή Γκέρντα, μόλις αισθάνθηκε το κρύο να την περονιάζει, αλλά ο τάρανδος δεν τόλμησε να σταματήσει, συνέχισε να τρέχει μέχρι που έφτασε στο θάμνο με τα κόκκινα βατόμουρα. Εκεί άφησε κάτω την Γκέρντα και την αποχαιρέτησε μ' ένα φιλί, ενώ δάκρυα άρχισαν να λάμπουν στα μάτια του. Κατόπιν, της γύρισε τη ράχη και έτρεξε πίσω όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Η καημένη η Γκέρντα στεκόταν εκεί ολομόναχη, δίχως μπότες και γάντια, στη μέση της παγωμένης Φινλανδίας. Έκανε να τρέξει προς τα εμπρός, όταν της επιτέθηκε ένα τάγμα από χιονονιφάδες. Δεν είχαν έρθει όμως από ψηλά, γιατί ο ουρανός ήταν καθαρός. Οι νιφάδες συνεχώς μεγάλωναν· ήταν τρομακτικές... Η Γκέρντα θυμήθηκε πόσο παράξενες και όμορφες της είχαν φανεί όταν τις είδε μέσα από τον μεγεθυντικό φακό. Αυτές όμως ήταν πολύ μεγαλύτερες και έδειχναν απειλητικές – ήταν οι φρουροί των συνόρων της χώρας

της Βασίλισσας του Χιονιού. Άλλες έμοιαζαν με μεγάλους σκαντζόχοιρους, άλλες με ερπετά που κουλουριάζονταν και συστρέφονταν, και άλλες με χοντρές αρκούδες με ορθωμένο το τρίχωμα της κεφαλής τους. Όλες όμως ήταν τρομακτικές και πάλλευκες. Η μικρή Γκέρντα άρχισε να λέει ψιθυριστά την προσευχή της, και το κρύο ήταν τόσο διαπεραστικό, που έβλεπε την ανάσα της να βγαίνει σαν σύννεφο από το στόμα της. Και το σύννεφο αυτό συνεχώς πύκωνε, ώσπου στο τέλος πήρε τη μορφή μικρών αγγέλων, οι οποίοι γίνονταν γιγάντιοι μόλις άγγιζαν τη γη. Όλοι φορούσαν περικεφαλαίες στο κεφάλι και στα χέρια κρατούσαν δόρατα και ασπίδες. Όσο η Γκέρντα συνέχιζε να προσεύχεται, οι άγγελοι συνεχώς έρχονταν, και, μόλις τελείωσε, μια ολόκληρη λεγεώνα είχε συγκεντρωθεί γύρω της. Τρύπησαν τότε με τα δόρατά τους τις τρομερές χιονονιφάδες και τις έκαναν χίλια κομμάτια. Έτσι, η μικρή Γκέρντα μπόρεσε να συνεχίσει το δρόμο της χωρίς να διατρέχει κανέναν κίνδυνο. Οι άγγελοι της χάιδευαν τα χέρια και τα πόδια, κι έτσι δεν ένιωθε πια το τρομερό κρύο· προχωρώντας βιαστικά, έφτασε στο παλάτι της Βασίλισσας του Χιονιού.

Ας δούμε όμως τι έκανε ο μικρός Κέι. Φυσικά και δεν σκεφτόταν τη μικρή Γκέρντα και, ασφαλώς, ούτε στο όνειρό του δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι αυτήν τη στιγμή εκείνη βρισκόταν έξω από το παλάτι.

Το παλάτι της Βασίλισσας του Χιονιού
και τι συνέβη αργότερα εκεί

Οι τοίχοι του παλατιού ήταν φτιαγμένοι από το χιόνι που έπεφτε, και τα παράθυρα και οι πόρτες από τους τσουχτερούς ανέμους. Υπήρχαν περισσότερα από εκατό δωμάτια, φτιαγμένα από χιονοστιβάδες. Τα μεγαλύτερα εκτείνονταν σε μήκος αρκετών χιλιομέτρων. Όλα τα δωμάτια φωτίζονταν από το λαμπερό βόρειο σέλας, που έστελνε από τα παράθυρα το ψυχρό φως του και ήταν όλα τεράστια, άδεια, αστραφτερά και παγωμένα. Εδώ δεν υπήρχαν παιχνίδια, ούτε διασκεδάσεις, ούτε μικρές αρκούδες να χορεύουν στα πίσω πόδια, για να επιδεικνύουν τους καλούς τους τρόπους. Δεν υπήρχαν παιχνίδια με χαρτιά, ούτε κουτσομπολιό γύρω από το τραπέζακι του τσαγιού για τις αλεπούδες. Στο κέντρο της παγωμένης αίθουσας βρισκόταν μια παγωμένη λίμνη, που είχε σπάσει σε χίλια κομμάτια, και κάθε κομμάτι ήταν ίδιο με τ' άλλα· όλα μαζί έφτιαχναν ένα κομψοτέχνημα. Όποτε βρισκόταν στο παλάτι, η Βασίλισσα του Χιονιού συνήδιζε να κάθεται στο κέντρο αυτής της λίμνης, που την ονόμαζε «Καθρέφτη της Λογικής». Η Βασίλισσα του Χιονιού έλεγε πως δεν υπήρχε άλλος σαν κι αυτόν, και, πράγματι, ήταν ο πιο σπουδαίος καθρέφτης του κόσμου.

Ο μικρός Κέι ήταν μελανιασμένος από το κρύο – δηλαδή σχεδόν κατάμαυρος, αλλά δεν το ένιωθε. Η Βασίλισσα του Χιονιού είχε διώξει με τα φιλιά της το ρίγος από το κορμί του, ενώ η καρδιά του έμενε πάντα ένα

κομμάτι πάγου. Περνούσε την ώρα του μεταφέροντας από δω κι από κει μερικά κομμάτια πάγου, με τα οποία προσπαθούσε να φτιάξει διάφορα σχήματα. Στην πραγματικότητα, προσπαθούσε να σχηματίσει τη λέξη «αιωνιότητα». Η Βασίλισσα του Χιονιού του είχε πει: «Όταν καταφέρεις να μου γράψεις σωστά τη αυτή λέξη, τότε θα γίνεις κύριος του εαυτού σου, κι εγώ θα σου χαρίσω ολόκληρο τον κόσμο και μαζί ένα καινούργιο ζευγάρι παγοπέδιλα». Έως τώρα, ο Κέι δεν τα είχε καταφέρει.

«Θα λείψω για λίγο καιρό, γιατί πρέπει να πάω να επισκεφτώ τις θερμές χώρες» είπε η Βασίλισσα του Χιονιού. «Θα πάω να ρίξω μια ματιά στους μαύρους κρατήρες στις κορυφές των φλεγόμενων βουνών, της Αίτνας και του Βεζούβιου, όπως χαρακτηριστικά λέγονται. Λέω να τους ασπρίσω λίγο τις κορυφές τους. Θα είναι μια ευχάριστη αλλαγή για τις λεμονιές και τις πορτοκαλιές που φυτρώνουν εκεί». Και αμέσως μετά πέταξε μακριά, αφήνοντας ολομόναχο τον μικρό Κέι, στην απέραντη παγωμένη αίθουσα. Αυτός κοιτούσε τα κομμάτια πάγου και σκεφτόταν, σκεφτόταν... και ήταν τόσο απορροφημένος από τις σκέψεις του, που καθόταν εντελώς ακίνητος και έμοιαζε με άγαλμα από πάγο.

Και ήταν εκείνη ακριβώς τη στιγμή που η μικρή Γκέρντα περνούσε τη μεγάλη πόρτα του κάστρου και έφτανε στη μεγάλη αίθουσα που καθόταν ο Κέι. Στην αρχή, ο άνεμος λυσομανούσε, όμως εκείνη ψιθύρισε την προσευχή της, κι αμέσως ο άνεμος καταλάγιασε, λες και είχε πέσει σε βαθύ ύπνο. Μόλις αντίκρισε τον Κέι τον αναγνώρισε αμέσως. Έτρεξε προς το μέρος του, τύ-

λιξε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του και τον αγκάλιασε σφιχτά, φωνάζοντας: «Κέι, αγαπημένε μου μικρέ Κέι! Επιτέλους, σε βρίσκω!»

Εκείνος όμως παρέμενε ακίνητος, σιωπηλός και παγωμένος.

Τότε η μικρή ξέσπασε σε κλάματα, και τα δάκρυά της ήταν τόσο καυτά, που έπεσαν στο στήθος του Κέι και έφτασαν μέχρι την καρδιά του. Το κομμάτι του πάγου έλιωσε και παρέσυρε το θρύψαλο του καθρέφτη που είχε καρφωθεί εκεί. Μετά, τον κοίταξε στα μάτια και άρχισε να του τραγουδάει:

*Τα τριαντάφυλλα θ' ανθίσουν και μετά θα μαραθούν,
κι όλα τα αγνά παιδάκια τον μικρό Χριστό θα δουν.*

Τότε, ο Κέι έβαλε κι αυτός τα κλάματα, κι έκλαιγε τόσο πολύ, που το κομματάκι του καθρέφτη κύλησε από το μάτι του και την αναγνώρισε. Πετάχτηκε πάνω και της είπε όλο χαρά: «Γκέρντα, μικρή αγαπημένη μου Γκέρντα, πού ήσουν όλο αυτόν τον καιρό; Πού βρίσκομαι; Τι μου συμβαίνει;» Κοίταξε τριγύρω και είπε: «Πόσο κρύο κάνει! Πόσο μεγάλα και άδεια μοιάζουν όλα!» και αγκάλιασε την Γκέρντα, που έκλαιγε και γελούσε από χαρά. Ήταν τόση η χαρά των δύο παιδιών που ξαναβρίσκονταν, ώστε ακόμη και τα κομμάτια πάγου άρχισαν να χορεύουν ολόγυρά τους. Και όταν κουράστηκαν, άρχισαν να πέφτουν στο πάτωμα, κι έτσι όπως έπεφταν, σχημάτισαν τη λέξη που είχε ζητήσει από τον Κέι η Βασίλισσα του Χιονιού. Ήταν η λέξη που θα του χάρι-

ζε την ελευθερία του, τον κόσμο ολόκληρο, και ένα καινούργιο ζευγάρι παγοπέδιλα. Μετά, η Γκέρντα τού φίλησε απαλά τα μάγουλα, κι αυτά ξανάγιναν ροδαλά, του φίλησε τα μάτια, κι αυτά έλαμψαν πάλι, του φίλησε τα χέρια και τα πόδια, και το αγόρι ξανάγινε γερό και δυνατό. Η Βασίλισσα του Χιονιού μπορούσε να επιστρέψει όποτε ήθελε, γιατί ο Κέι ήταν πια ελεύθερος, και το σημάδι της απελευθέρωσής του την περίμενε εκεί, μια λέξη φτιαγμένη με λαμπερά γράμματα από πάγο.

Τα δύο παιδιά πιάστηκαν χέρι χέρι και κίνησαν να φύγουν από το μεγάλο παγωμένο παλάτι. Στο δρόμο μιλούσαν για τη γιαγιά και για τις τριανταφυλλiές στη στέγη, κι όσο προχωρούσαν, ο άνεμος κόπαζε και ο ήλιος άρχισε να λάμπει. Μόλις έφτασαν στο θάμνο με τα κόκκινα βατόμουρα, βρήκαν τον τάρανδο να τους περιμένει. Μαζί του βρισκόταν κι ένας δηλυκός τάρανδος, που έδωσε το ζεστό του γάλα για να πουν τα δυο παιδιά. Μετά, τα δύο ζώα μετέφεραν τον Κέι και την Γκέρντα στο σπίτι της γυναίκας της Φινλανδίας. Εκεί ζεστάθηκαν και πήραν οδηγίες για το ταξίδι της επιστροφής. Μετά, οι τάρανδοι τους μετέφεραν στο σπίτι της γυναίκας της Λαπωνίας, που τους είχε ετοιμάσει καινούργια ρούχα και ένα έλκηθρο. Όταν έφυγαν κι από κει, για να συνεχίσουν το ταξίδι τους, τα δύο ζώα που έτρεχαν πλάι πλάι και η γυναίκα της Λαπωνίας τους ακολούθησαν μέχρι τα σύνορα της χώρας τους. Ο Κέι και η Γκέρντα είδαν ξανά τα πρώτα πράσινα ανοιξιάτικα βλαστάρια. Έπρεπε να αποχαιρετήσουν τη γυναίκα από τη Λαπωνία και τους δυο τάρανδους που θα γύριζαν στο βορ-

ρά. «Αντίο! Αντίο!» αποχαιρέτησε ο ένας τον άλλον. Τα πρώτα πουλιά της άνοιξης άρχισαν να τιτιβίζουν, και τα πρώτα πράσινα φύλλα φάνηκαν στα δέντρα. Μέσα από το δάσος εμφανίστηκε ένα κορίτσι, καβάλα σ' ένα υπέροχο άλογο. Η Γκέρντα αναγνώρισε αμέσως το άλογο, ήταν αυτό που είχαν ζέψει στη χρυσή άμαξα. Το κορίτσι φορούσε στο κεφάλι ένα κόκκινο καπέλο και είχε δύο πιστόλια περασμένα στη ζώνη της. Ήταν η μικρή λησταρχίνα, η οποία είχε κουραστεί από τη σπιτική ζωή και αποφάσισε να τραβήξει για το βορρά. Κι αν κι εκεί δεν της άρεσε, θα δοκίμαζε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου. Μόλις είδε την Γκέρντα, την αναγνώρισε αμέσως, και η Γκέρντα τη θυμήθηκε επίσης. Χάρηκαν πολύ που ξανασυναντήθηκαν.

«Καλός είσαι και του λόγου σου που τριγυρνάς από δω κι από χει», είπε στον Κέι. «Αν και αναρωτιέμαι αν αξίζει να φτάνει κανείς μέχρι την άκρη της γης για το χατίρι σου!»

Η Γκέρντα τής χάιδεψε το μάγουλο και τη ρώτησε για τον πριγκίπα και την πριγκίπισσα.

«Πήγαν ταξίδι σε άλλη χώρα!» είπε η μικρή λησταρχίνα.

«Και το κοράκι;» ρώτησε η Γκέρντα.

«Ω, το κοράκι πέθανε», απάντησε. «Η αγαπημένη του είναι τώρα χήρα, και φοράει μια μαύρη κορδέλα γύρω από το πόδι. Όλο κλαίει και θρηνεί, αλλά κατά βάθος δεν της καίγεται καρφάκι. Πες μου όμως τώρα, πώς κατάφερες να τον φέρεις πίσω;»

Τότε, η Γκέρντα και ο Κέι τής είπαν όλη την ιστορία.

«Τέλος καλό, όλα καλά λοιπόν!» είπε η μικρή λη-
σταρχίνα.

Έπειτα, έπιασε τα χέρια των δύο παιδιών και τους υποσχέθηκε πως, αν ποτέ περνούσε από την πόλη τους σίγουρα θα πήγαινε να τους επισκεφτεί. Και ύστερα έφυγε καλπάζοντας για τον απέραντο κόσμο. Η Γκέρντα και ο Κέι συνέχισαν το δρόμο τους, πιασμένοι χέρι χέρι. Καθώς προχωρούσαν, η άνοιξη μεταμόρφωνε το τοπίο με την καταπράσινη βλάστηση και τα υπέροχα λουλούδια. Σύντομα είδαν μπροστά τους τη μεγάλη πολιτεία όπου ζούσαν, με τα ψηλά καμπαναριά των εκκλησιών. Οι καμπάνες χτυπούσαν χαρμόσυνα μόλις πέ-
ρασαν την πύλη, και γρήγορα πήραν το δρόμο για το σπίτι τους. Ανέβηκαν τα σκαλιά και έφτασαν στο δωμάτιο της γιαγιάς, όπου όλα ήταν ακριβώς όπως παλιά, ακόμα και το παλιό ρολόι χτυπούσε «τικ-τακ» και οι δείκτες του έδειχναν τις ώρες και τα λεπτά. Όπως περνούσαν το κατώφλι, κατάλαβαν πως είχαν μεγαλώσει· είχαν γίνει άντρας και γυναίκα. Οι τριανταφυλλιές στη στέγη ήταν ολάνθιστες, δίπλα ακριβώς από τα ξύλινα σκαμνάκια που συνήθιζαν να κάθονται όταν ήταν παιδιά. Ο Κέι και η Γκέρντα κάθισαν ο καθένας στο δικό του και πιάστηκαν χέρι χέρι. Σιγά σιγά, η παγωμένη μεγαλοπρέπεια του παλατιού της Βασίλισσας του Χιονιού άρχισε να ξεθωριάζει από τη μνήμη τους, σαν ένα κακό όνειρο. Η γιαγιά καθόταν δίπλα τους, στη λιακάδα, και τους διάβαζε δυνατά από τη Βίβλο: «Μόνο αν εσείς γίνετε αγνοί σαν τα μικρά παιδιά, θα μπορέσετε να κατακτήσετε τη Βασιλεία των Ουρανών». Και ο Κέι

με την Γκέρντα κοιτάχτηκαν στα μάτια, και αμέσως κατάλαβαν το νόημα των στίχων του παλιού τραγουδιού:

*Τα τριαντάφυλλα θ' ανθίσουν και μετά θα μαραθούν,
κι όλα τα αγνά παιδάκια τον μικρό Χριστό θα δουν.*

Και κάθισαν εκεί, μεγάλοι πια, μα ακόμη παιδιά στην καρδιά, και ήταν πάντα καλοκαίρι, ένα ζεστό, υπέροχο καλοκαίρι.

TO ELATO

Σ' ένα δάσος μια φορά, ήταν ένα έλατο, ένα μικρό
όμορφο έλατο. Μεγάλωνε στον ζεστό ήλιο και τον
δροσερό αέρα, όμως δεν ήταν ευτυχισμένο και επιθυ-
μούσε να γίνει ψηλό σαν τους συντρόφους του, τα πεύ-
κα και τα έλατα, που φύτρωναν γύρω του. Δεν έδινε ση-
μασία στη ζεστασιά του ήλιου ή στον απαλό αέρα που
θρόιζε ανάμεσα στα κλαδιά του, αλλά ούτε και στα μι-
κρά παιδιά του χωριού που περνούσαν δίπλα του φλυ-
αρώντας χαρούμενα, καθώς μάζευαν φρούλες και βα-
τόμουρα. Μερικές φορές, τα παιδιά, μόλις γέμιζαν τα
καλαθάκια τους, κάθονταν κοντά στο έλατο λέγοντας:
«Δεν είναι ένα πανέμορφο δεντράκι;» Όμως αυτά ήταν
ακριβώς τα λόγια που το έλατο δεν ήθελε ν' ακούσει,
και το έκαναν ακόμη πιο δυστυχισμένο από πριν.

Τον επόμενο χρόνο είχε μια καινούργια σειρά κλα-
διών, και τον παραπάνω τα κλαδιά του είχαν μεγαλώσει
ακόμη πιο πολύ. Έτσι είναι: από τον αριθμό των κύκλων
που σχηματίζουν τα κλαδιά του, μπορούμε να καταλά-
βουμε την ηλικία που έχει ένα έλατο. Καθώς όμως μεγά-
λωνε, συνέχιζε να παραπονιέται: «Ω, να ήμουν κι εγώ
ψηλό σαν τ' άλλα δέντρα! Να απλώνω τα κλαδιά μου
προς κάθε κατεύθυνση, και να βλέπω όλο τον κόσμο με
την ψηλή μου κορυφή. Τότε, τα πουλιά θα έχτιζαν τις
φωλιές τους στα κλαδιά μου και, όταν θα φύσαγε αέρας,
θα έγερνα μεγαλόπρεπα, όπως και τ' άλλα έλατα». Το δέ-
ντρο ήταν τόσο δυσανεσχημένο, που δεν του έδιναν ευ-
χαρίστηση ούτε το ζεστό φως του ήλιου, ούτε τα ρόδι-
να σύννεφα που ταξίδευαν αργά στον ουρανό, πρωί και
βράδυ. Καμιά φορά, τον χειμώνα, όταν το χιόνι απλωνό-

ταν κατάλευκο και αστραφτερό τριγύρω, ένας λαγός ξεπεταγόταν και πήδαγε πάνω από το μικρό δέντρο. Πόσο ενοχλητικό ήταν αυτό! Δύο χειμώνες πέρασαν, και μπαίνοντας ο τρίτος, το έλατο ήταν πια τόσο ψηλό, που ο λαγός αναγκάστηκε να κάνει το γύρο. Παρ' όλα αυτά, ακόμα δεν ήταν ικανοποιημένο, και συνεχώς μονολογούσε: «Ω, αν μπορούσα να συνεχίσω να ψηλώνω και να μεγαλώνω συνέχεια! Δεν υπάρχει τίποτα που να αξίζει περισσότερο στον κόσμο!» Όταν έφτασε το φθινόπωρο, ήρθαν οι ξυλοκόποι, όπως κάθε χρόνο, και άρχισαν να κόβουν μερικά από τα ψηλότερα δέντρα. Το νεαρό έλατο, που δεν είχε ψηλώσει ακόμα αρκετά, έτρεμε στη θέα των περρήφανων δέντρων που γκρεμίζονταν στο έδαφος με μια τσεκουριά. Έπειτα τους έκοβαν τα κλαδιά, και καθώς ήταν ολόγυμνα, φαίνονταν τόσο λιγνά, που ήταν σχεδόν αγνώριστα. Τα φόρτωναν τότε πάνω στα κάρα, και τα άλογα τα μετέφεραν έξω από το δάσος. «Πού τα πηγαίνουν; Τι θ' απογίνουν;» Το νεαρό έλατο θα ήθελε πάρα πολύ να μάθει. Έτσι, την άνοιξη, με το που γύρισαν οι πελαργοί και τα χελιδόνια, πήρε θάρρος και ρώτησε: «Μήπως ξέρετε πού πηγαίνουν τα δέντρα που κόβουν οι ξυλοκόποι; Μήπως έτυχε να τα συναντήσετε;»

Τα χελιδόνια δεν ήξεραν τίποτα, ένας πελαργός όμως, αφού το σκέφτηκε λιγάκι, απάντησε κουνώντας το κεφάλι του: «Ναι, νομίζω πως ξέρω. Συνάντησα πολλά καινούργια πλοία όταν πετούσα πάνω από την Αίγυπτο, και είχαν ωραία, μεγαλόπρεπα κατάρτια που μύριζαν έλατο. Εκείνα ήταν, σίγουρα. Ω, πώς στεκόntonταν ολόισια!»

«Ω, πόσο θα 'θελα να ήμουν κι εγώ αρκετά ψηλό και να πετούσα πάνω από τη θάλασσα!» είπε το έλατο. «Τι πράγμα είναι, τέλος πάντων, αυτή η θάλασσα και με τι μοιάζει;»

«Πού να σου εξηγώ τώρα, θα μου πάρει πολλή ώρα», είπε ο πελαργός και πέταξε γρήγορα μακριά.

«Κοίτα να χαρείς τα νιάτα σου», του είπε μια ηλιαχτίδα, «να χαρείς την ομορφιά και τη ζωή που έχεις μέσα σου».

Κι ο άνεμος φίλησε το νεκρό έλατο, και η δροσοσταλίδα το πότισε με τα δάκρυά της, αλλά αυτό δεν τους έδωσε σημασία.

Πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, κι αυτήν τη φορά οι ξυλοκόποι έκοψαν πάρα πολλά έλατα, μερικά μάλιστα μικρότερα και πιο νεαρά από το έλατό μας, το οποίο δεν έβρισκε ησυχία, καθώς λαχταρούσε να φύγει μακριά από το δάσος. Τα νεαρά εκείνα έλατα, που ήταν στ' αλήθεια πολύ όμορφα, κρατούσαν όλα τα κλαδιά τους, και οι άνθρωποι τα φόρτωναν στα κάρα για να τα μεταφέρουν με τα άλογα έξω από το δάσος.

«Πού πηγαίνουν;» ρώτησε το έλατο. «Δεν είναι ψηλότερα από μένα, ένα μάλιστα είναι πολύ πιο μικρό. Και γιατί δεν τους κόβουν τα κλαδιά; Πού να πηγαίνουν άραγε;»

«Ξέρουμε, ξέρουμε!» τιτίβισαν τα σπουργίτια. «Κρυφοκοιτάξαμε από τα παράθυρα των σπιτιών κάτω στην πόλη, και ξέρουμε τι τα κάνουν. Τα στολίζουν υπέροχα. Τα είδαμε στημένα σε ζεστά δωμάτια, στολισμένα με κάθε λογής όμορφα πράγματα, μελόψωμα, μήλα χρυσά,

παιχνίδια και εκατοντάδες κεράκια».

«Και μετά;» ρώτησε το έλατο, καθώς τα κλαδιά του έτρεμαν, «και μετά τι γίνεται;»

«Δεν είδαμε τίποτε άλλο» είπαν τα σπουργίτια, «αλλά αυτό μας αρκεί».

«Αναρωτιέμαι αν μου επιφυλάσσει και η δική μου μοίρα κάτι τόσο υπέροχο», σκέφτηκε το έλατο με καημό. «Το προτιμώ από το να διασχίζω τη θάλασσα. Ω, πόσο λαχταράω να έρθουν τα Χριστούγεννα! Τώρα είμαι αρκετά ψηλό και φουντωτό, όσο και τα έλατα που πήραν την προηγούμενη χρονιά. Αχ και να ήμουννα κιόλας ξαπλωμένο στο κάρο, ή να στεκόμουννα σε κάποιο ζεστό δωμάτιο! Ω, σίγουρα κάτι ακόμη πιο καλό, ακόμη πιο όμορφο με περιμένει – εξάλλου γιατί να με στολίσουν το ίδιο κι εμένα; Όχι, θα είναι κάτι ακόμη πιο σπουδαίο, ακόμη πιο λαμπερό. Αλλά τι; Πόση αγωνία έχω, Θεέ μου! Έχω βαρεθεί να περιμένω. Δεν αναγνωρίζω τον εαυτό μου πια».

«Κοίτα να χαρείς τη ζωή σου», του είπαν ο άνεμος κι ο ήλιος. «Απόλαυσε το λαμπρό φως και τον δροσερό αέρα».

Το δέντρο όμως δεν μπορούσε να χαρεί, παρόλο που συνέχιζε να ψηλώνει κάθε μέρα που περνούσε, παρόλο που, χειμώνα-καλοκαίρι, το σκουροπράσινο φύλλωμά του ξεχώριζε απ' όλα τ' άλλα δέντρα μέσα στο δάσος, και όταν το έβλεπαν οι διαβάτες έλεγαν: «Τι όμορφο δέντρο!».

Λίγο πριν από τα Χριστούγεννα, το ανικανοποίητο έλατο ήταν το πρώτο που έπεσε στη γη. Καθώς το τσε-

κούρι διαπέρασε τον κορμό του και το χώρισε από τις ρίζες, το δέντρο έπεσε στη γη μ' έναν αναστεναγμό, λιπόθυμο από τον πόνο, ξεχνώντας κάθε χαρούμενη σκέψη. Ένωθε τόση θλίψη που θα άφηνε το σπίτι του, το μέρος όπου είχε μεγαλώσει. Ήξερε ότι ποτέ δεν θα ξανάβλεπε τους αγαπημένους του συντρόφους, τα δέντρα, ούτε τους μικρούς θάμνους και τα πολύχρωμα αγριολούλουδα που μεγάλωναν πλάι του – και ίσως να μην ξανάβλεπε ούτε τα πουλιά. Δεν υπήρχε τίποτα το ευχάριστο σε αυτό το ταξίδι. Το έλατο άρχισε να συνέρχεται όταν το ξεφόρτωσαν στην αυλή ενός σπιτιού, μαζί με τα υπόλοιπα δέντρα, και άκουσε έναν άντρα να λέει: «Αυτό εδώ είναι πανέμορφο – αυτό θα πάρουμε!»

Ήρθαν τότε δύο υπηρέτες με στολή και μετέφεραν το έλατο σ' ένα μεγάλο δωμάτιο. Στους τοίχους κρέμονταν διάφορα πορτρέτα, και το γείσο του τζακιού στόλιζαν τεράστια κινέζικα βάζα με λιοντάρια στο καπάκι. Υπήρχαν επίσης κουνιστές πολυθρόνες, καναπέδες με μεταξωτά καλύμματα, μεγάλα τραπέζια με στοίβες από εικονογραφημένα βιβλία, και σκόρπια παιχνίδια που άξιζαν εκατοντάδες λίρες – ή τουλάχιστον έτσι έλεγαν τα παιδιά. Το δέντρο τοποθετήθηκε σ' ένα μεγάλο ξύλινο βαρέλι γεμάτο άμμο, το οποίο ήταν όμως τυλιγμένο με πράσινη τσόχα, κι έτσι κανείς δεν μπορούσε να δει ότι ήταν βαρέλι, και στεκόταν πάνω σε ένα χαλί με ωραία, ζωηρά χρώματα. Πώς έτρεμε το έλατο! «Τι πρόκειται να μου συμβεί τώρα;» αναρωτιόταν. Ήρθαν μερικές νεαρές δεσποινίδες, και οι υπηρέτες τις βοήθησαν να στολίσουν το δέντρο. Σ' ένα κλαδί κρέμασαν μικρά σα-

κουλάκια από χρωματιστό χαρτί, τα οποία τα είχαν γεμίσει με ζαχαρωτά. Από άλλα κλαδιά κρέμασαν επιχρυσωμένα μήλα και καρύδια, που έμοιαζαν σαν να είχαν φυτρώσει εκεί. Έπειτα, στερέωσαν εκατοντάδες κόκκινα, μπλε και λευκά κεράκια, δένοντάς τα στα κλαδιά. Κούκλες, που έμοιαζαν με αληθινά μωρά, τοποθετήθηκαν κάτω από τα πράσινα φύλλα –το δέντρο δεν είχε ξαναδεί ποτέ του κάτι τέτοιο–, και στην κορυφή επάνω, πιο ψηλά απ’ όλα, έβαλαν ένα χρυσό αστέρι, που όμοιό του σίγουρα δεν θα έχετε δει ποτέ.

«Απόψε θα φεγγοβολήσει, θα το δείτε», έλεγαν όλοι. «Ω, πότε θα έρθει το απόγευμα», σκέφτηκε το έλατο, «ν’ ανάψουν τα κεράκια! Αναρωτιέμαι τι άλλο πρόκειται να συμβεί. Θα έρθουν τα δέντρα από το δάσος να με δουν; Τα σπουργίτια θα κρυφοκοιτάζουν από τα τζάμια των παραθύρων; Θα ριζώσω εδώ και θα κρατήσω τα στολίδια μου χειμώνα καλοκαίρι;» Τέλος πάντων, δεν μπορούσε να σκέφτεται άλλο πια! Η πολλή σκέψη έκανε το φλοιό του να πονάει, και ο φλοιόπονος αυτός είναι τόσο δυνατός για ένα λιγνό έλατο όσο και ο πονοκέφαλος για εμάς τους ανθρώπους.

Επιτέλους, τα κεράκια άναψαν, και τότε τι λαμπρό, τι μεγαλόπρεπο που ήταν το δέντρο! Από τη χαρά του άρχισαν να τρέμουν τα κλαδιά του, ώσπου κάποιο από τα κεριά έπεσε ανάμεσα στα πράσινα φύλλα και έβαλε φωτιά. «Βοήθεια, βοήθεια!» άρχισαν να φωνάζουν οι νεαρές δεσποινίδες, αλλά ο κίνδυνος πέρασε γρήγορα, γιατί έσβησαν τη φωτιά και απομάκρυναν το κερί. Ύστερα απ’ αυτό, το έλατο προσπάθησε να σταματήσει να τρέ-

μει, γιατί φοβήθηκε πολύ ότι θα έχανε τα στολίδια του, κι ένιωσε ζάλη με όλο εκείνο το μεγαλείο. Ξαφνικά, η δίφυλλη πόρτα άνοιξε διάπλατα, κι ένα τσούρμο παιδιά όρμησαν μέσα στο δωμάτιο με φόρα, λες και είχαν σκοπό να αναποδογυρίσουν το δέντρο. Πίσω τους ακολουθούσαν σοβαροί οι μεγάλοι. Τα παιδιά στάθηκαν σιωπηλά κοιτάζοντας το δέντρο με κατάπληξη, όμως αυτό κράτησε μονάχα μια στιγμή, και μετά το δωμάτιο αντήχησε από τις χαρούμενες φωνές τους. Άρχισαν τότε να χορεύουν χαρούμενα γύρω από το δέντρο και να ανοίγουν το ένα δώρο μετά το άλλο.

«Τι άλλο θα κάνουν; Τι πρόκειται να γίνει μετά;» σκέφτηκε το έλατο. Τα κεράκια είχαν καεί και, αφού τα έβγαλαν, οι μεγάλοι έδωσαν την άδεια στα παιδιά να ξεκρεμάσουν τα στολίδια από το δέντρο.

Ω, πώς όρμησαν πάνω του, μέχρι που τα κλαδιά του έτριξαν· αν δεν ήταν στερεωμένο με το χρυσό αστέρι στο ταβάνι, σίγουρα θα το είχαν ρίξει κάτω. Μετά, τα παιδιά έστησαν χορό κρατώντας τα καινούργια παιχνίδια τους· κανένα δεν πρόσεχε πια το δέντρο, εκτός από τη γριά παραμιάνα των παιδιών, που πλησίασε και κρυφοκοίταζε ανάμεσα στα κλαδιά, να δει αν είχε ξεχαστεί κανένα μήλο ή κανένα σύκο.

«Παραμύδι, παραμύδι», φώναξαν τα παιδιά, τραβολογώντας έναν κοντόχοντρο άντρα προς το δέντρο. Εκείνος κάθισε κάτω από το έλατο. «Άς καθίσουμε στη σκιά του», είπε, «για να έχει και το δέντρο τη χαρά να μας ακούει, αλλά θα σας πω μόνο ένα παραμύδι. Τι προτιμάτε; Τον Κοντορεβιθούλη ή τον Αυγοκάμπουρα,

που έπεσε και κατρακύλησε και βρέθηκε στο θρόνο και πήρε τη βασιλοπούλα για γυναίκα του;»

«Τον Κοντορεβιδούλη», φώναξαν μερικά παιδιά. «Τον Αυγοκάμπουρα», φώναξαν κάποια άλλα και επικράτησε πανδαιμόνιο. Μόνο το έλατο παρέμενε ακίνητο και σιωπηλό και σκεφτόταν. «Τι σχέση έχω εγώ με όλα αυτά; Δεν υπάρχει τίποτα να κάνω κι εγώ;» Μα φυσικά ήταν κι αυτό μες το παραμύθι, κάνοντας ακριβώς αυτό που έπρεπε να κάνει. Τότε, ο κοντόχοντρος άντρας τούς είπε την ιστορία του Αυγοκάμπουρα, πώς έπεσε και κατρακύλησε και βρέθηκε στο θρόνο και πήρε τη βασιλοπούλα για γυναίκα του. Και τα παιδιά χτυπούσαν τα χέρια τους από χαρά και φώναζαν: «Κι άλλο, πες μας κι άλλο παραμύθι!» γιατί ήθελαν να ακούσουν και την ιστορία του Κοντορεβιδούλη. Το έλατο συνέχιζε να είναι σιωπηλό και σκεπτικό. Τα πουλιά στο δάσος δεν του είχαν πει ποτέ μια ιστορία σαν κι αυτή, του Αυγοκάμπουρα, που έπεσε και κατρακύλησε και βρέθηκε στο θρόνο και πήρε τη βασιλοπούλα για γυναίκα του.

«Ωστε έτσι πάει μπροστά ο κόσμος», σκέφτηκε το έλατο, που είχε πιστέψει ότι όλα ήταν αλήθεια, γιατί τα είχε διηγηθεί ένας τόσο καλός άνθρωπος. «Ποιος ξέρει», σκέφτηκε, «μπορεί να πέσω κι εγώ και να κατρακυλήσω και να παντρευτώ καμιά βασιλοπούλα». Κι έμεινε να περιμένει με ανυπομονησία το επόμενο απόγευμα, που φανταζόταν ότι θα το στόλιζαν πάλι με φώτα και παιχνίδια, αστέρια και φρούτα. «Αύριο δεν θα τρέμω», σκέφτηκε, «θα απολαύσω τη μεγαλοπρέπειά μου και θα ακούσω την ιστορία του Αυγοκάμπουρα ξανά, κι

ίσως ν' ακούσω και τον Κοντορεβιδούλη». Και στάθηκε εκεί όλη νύχτα, σιωπηλό και σκεπτικό. Το πρωί μπήκαν στο δωμάτιο δύο υπηρέτες και μία υπηρέτρια. «Τώρα», σκέφτηκε το έλατο, «θα ξαναρχίσουν όλα από την αρχή». Αντί γι' αυτό όμως, οι υπηρέτες το έσυραν έξω από το δωμάτιο και το ανέβασαν από τις σκάλες στη σοφίτα. Εκεί, το πέταξαν στο πάτωμα, το στρίμωξαν σε μια σκοτεινή γωνία, όπου δεν έφτανε το φως του ήλιου, και το παράτησαν. «Τι σημαίνει αυτό;» αναρωτήθηκε το δέντρο «Τι κάνω εδώ πέρα; Δεν ακούω τίποτα εδώ που με φέρανε», κι έμεινε εκεί ακίνητο και σκεπτόταν κι όλο σκεπτόταν και περνούσαν οι μέρες και οι νύχτες και κανείς δεν ερχόταν κοντά του· όταν, επιτέλους, ανέβηκε κάποιος, το μόνο που έκανε, μόνο για να βάλει κάτι μπαούλα στην άκρη. Έτσι, το έλατο ήταν σαν να μην υπήρξε ποτέ. «Είναι χειμώνας τώρα», σκέφτηκε. «Το έδαφος είναι σκληρό και σκεπασμένο με χιόνι, και έτσι δεν μπορούν να με φυτέψουν. Μ' έβαλαν εδώ για να με προφυλάξουν, πιστεύω, μέχρι να έρθει η άνοιξη. Πόσο ευγενικοί είναι και πόσο με σκέφτονται! Αχ, μόνο να μην ήταν τόσο σκοτεινό αυτό το μέρος και να μην ένιωθα τόσο φοβερή μοναξιά! Ούτε ένας μικρός λαγός δεν περνάει... Πόσο ευχάριστα ήταν εκεί έξω στο δάσος, όταν έπεφτε το χιόνι, και ο λαγός περνούσε χοροπηδώντας δίπλα μου, ακόμη και όταν πηδούσε από πάνω μου, παρόλο που τότε δεν μου άρεσε. Ω, είναι τόσο μοναχικά εδώ!»

«Σκουίκ σκουίκ» έκανε ένα μικρό ποντίκι, πλησιάζοντας προσεκτικά προς το δέντρο, και μετά το ακολου-

θησε άλλο ένα. Άρχισαν να μυρίζουν το έλατο με τις μουσούδες τους και να σκαρφαλώνουν μέσα και έξω στα κλαδιά του.

«Ω, κάνει πολύ κρύο», είπε το μικρό ποντίκι, «κι εδώ είναι ένα θαυμάσιο μέρος να μένει κανείς. Τι λες κι εσύ, γέρικο έλατο;»

«Δεν είμαι γέρικο» είπε το έλατο. «Υπάρχουν ένα σωρό άλλα δέντρα που είναι πολύ μεγαλύτερα από μένα».

«Από πού έρχεσαι; Έχεις καμιά ιστορία να μας πεις;» ρώτησε το ποντίκι που είχε γίνει φοβερά αδιάκριτο. «Θέλουμε να μας πεις για το ωραιότερο μέρος πάνω στη γη. Έχεις πάει ποτέ εκεί; Έχεις μπει ποτέ σε κελάρι όπου φυλάνε τα τυριά στα ράφια και τα χοιρομέρια κρέμονται από το ταβάνι; Εκεί που τρέχεις πάνω στο λαρδί και μπαίνεις νηστικός και αδύνατος και βγαίνεις χοντρος και φαγωμένος;».

«Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτό το μέρος που μου λέτε», είπε το έλατο, «αλλά ξέρω το δάσος όπου ο ήλιος λάμπει και τα πουλιά κελαηδάνε». Και τότε, το δέντρο άρχισε να διηγείται στα μικρά ποντίκια την ιστορία της ζωής του. Δεν είχαν ξανακούσει ποτέ κάτι τέτοιο και, αφού το άκουσαν προσεκτικά, πλησίασαν και του είπαν: «Πόσα πολλά πράγματα έχεις δει! Τι ευτυχισμένο που πρέπει να είσαι!»

«Ευτυχισμένο!» αναφώνησε το έλατο και ξανασκέφτηκε τα λόγια του, και πρόσθεσε: «Α, ναι! Πράγματι, ήταν ευτυχισμένες εκείνες οι μέρες». Κατόπιν συνέχισε την ιστορία του και άρχισε να τους λέει για την παραμονή των Χριστουγέννων, πώς ήταν στολισμένο με

ζαχαρωτά και κεριά, και τότε τα ποντίκια είπαν: «Ω, ήσουν ένα ευτυχισμένο γέριχο έλατο!»

«Δεν είμαι καθόλου γέριχο», επανέλαβε το δέντρο. «Μόλις αυτόν το χειμώνα ήρθα από το δάσος, είμαι αρκετά νέο ακόμα, και η ανάπτυξή μου διακόπηκε μόνο για λίγο».

«Τι ωραίες ιστορίες που ξέρεις να λες», είπαν τα μικρά ποντίκια και έφυγαν και ξαναγύρισαν το άλλο βράδυ με άλλα τέσσερα μαζί, που ήδελαν κι αυτά ν' ακούσουν τις ιστορίες του δέντρου. Και το έλατο, όσο περισσότερο μιλούσε, τόσο περισσότερα θυμόταν τα δικά του, και τότε είπε από μέσα του: «Εκείνα ήταν όντως πολύ ευτυχισμένα χρόνια, αλλά δεν αποκλείεται και να ξανάρθουν. Ο Αυγοκάμπουρας έπεσε και καταρράχλησε και στο τέλος παντρεύτηκε τη βασιλοπούλα. Πού ξέρεις, μπορεί κι εγώ να παντρευτώ μια βασιλοπούλα». Και τότε το έλατο θυμήθηκε τη μικρή σημύδα που μεγάλωνε στο δάσος, και για εκείνο ήταν μια πανέμορφη πριγκίπισσα.

«Ποιος είναι ο Αυγοκάμπουρας;» ρώτησε ένα μικρό ποντίκι. Και τότε το έλατο τους διηγήθηκε την ιστορία. Θυμόταν κάθε λέξη, και τα μικρά ποντίκια ευχαρίστηθηκαν τόσο πολύ, που ήταν έτοιμα να πηδήξουν ως την κορυφή του δέντρου από τη χαρά τους. Το επόμενο βράδυ, ακόμα περισσότερα ποντίκια έκαναν την εμφάνισή τους, και την Κυριακή ήρθαν μαζί τους και δύο αρουραίοι. Αυτοί όμως είπαν ότι δεν ήταν καθόλου διασκεδαστική η ιστορία του, πράγμα που έκανε και τα μικρά ποντίκια να αλλάξουν γνώμη, που έως τότε δεν

τους είχε περάσει καν από το μυαλό κάτι τέτοιο.

«Μόνο αυτό το παραμύθι ξέρεις;» ρώτησαν οι αρουραίοι.

«Ναι, μόνο αυτό» αποκρίθηκε το έλατο «Το άκουσα την πιο ευτυχισμένη νύχτα της ζωής μου, αν και τότε δεν είχα καταλάβει πόσο ευτυχισμένο ήμουν».

«Νομίζουμε ότι η ιστορία σου είναι τρομερά βαρετή», είπαν τότε τα ποντίκια. «Δεν ξέρεις καμιά ιστορία με μπέικον και λαρδί; Κάποια ιστορία με κανένα κελάρι;»

«Όχι», αποκρίθηκε το έλατο.

«Τότε, ευχαριστούμε και αντίο», είπαν οι αρουραίοι, γύρισαν την πλάτη τους και έφυγαν.

Ύστερα απ' αυτό σταμάτησαν να έρχονται και τα ποντικάκια, και το δέντρο αναστέναξε και είπε: «Ήταν όντως πολύ ευχάριστα όταν τα χαρούμενα ποντικάκια κάθονταν γύρω μου και με άκουγαν να μιλάω. Τώρα, πάει κι αυτό. Θα ξαναγίνω, όμως, ευτυχισμένο μόλις έρθει κάποιος να με βγάλει από τούτο εδώ το μέρος. Αλλά πότε θα συμβεί αυτό;» Συνέβη ένα πρωί, όταν οι υπηρέτες ανέβηκαν για να καθαρίσουν τη σοφίτα. Μετακίνησαν τα μπουάλα και έσυραν το έλατο στο πάτωμα. Μετά ένας το τράβηξε απότομα προς τη σκάλα, όπου έλαμπε το φως του ήλιου. «Η ζωή ξαναρχίζει για μένα!» είπε το έλατο, απολαμβάνοντας τον ήλιο και τον δροσερό αέρα. Μετά, το κατέβασαν από τις σκάλες και βρέθηκε έξω στην αυλή τόσο γρήγορα, που ξέχασε να κοιταχτεί, ήταν πάρα πολλά αυτά που είχε να δει γύρω του! Η αυλή έβγαζε σ' έναν κήπο, όπου τα πάντα ήταν ανθισμένα. Δροσερά μοσχομυρωδάτα τριαντάφυλλα κρέμονταν

πάνω από τον χαμηλό φράχτη. Οι φλαμουριές ήταν ολάνθιστες, ενώ τα χελιδόνια φτεροκοπούσαν και τιτίβιζαν «τσίου, τσιού, έρχεται το ταίρι μου» αλλά, φυσικά, δεν εννοούσαν το έλατο. «Αυτή είναι ζωή για μένα», φώναξε το δέντρο, απλώνοντας χαρούμενο τα κλαδιά του, αλλά –αλίμονο!– ήταν όλα ξερά και κιτρινισμένα, και αυτό ήταν πεταμένο σε μια γωνιά ανάμεσα σε αγριόχορτα και τσουκνίδες. Το αστέρι από χρυσόχαρτο παρέμενε στη θέση του στην κορυφή, και έλαμπε από μακριά στο φως του ήλιου. Στην ίδια αυλή έπαιζαν μερικά από τα χαρούμενα παιδιά που τα Χριστούγεννα χόρευαν γύρω του και ήταν ενθουσιασμένα μαζί του. Το μικρότερο έτρεξε και ξεκόλλησε το χρυσό αστέρι. «Κοιτάξτε τι βρήκα πάνω σε αυτό το παλιό και άσχημο χριστουγεννιάτικο δέντρο», είπε το παιδί, ποδοπατώντας τα κλαδιά που έσπαζαν με θόρυβο κάτω από τις μπότες του. Και το έλατο κοίταξε γύρω του τα δροσερά λουλούδια στον κήπο, και μετά κοιτάχτηκε και ευχήθηκε να είχε μείνει στη σκοτεινή γωνιά της σοφίτας. Σκέφτηκε τα πρώτα του χρόνια στο δάσος, τη χαρούμενη παραμονή των Χριστουγέννων και τα ποντικάκια που άκουγαν με τόση χαρά την ιστορία του Αυγοκάμπουρα. «Όλα τέλειωσαν πια!» είπε το γέριχο δέντρο. «Τι κρίμα να μην απολαύσω τη ζωή μου τότε που είχα την ευκαιρία! Τώρα είναι πολύ αργά». Ένας νέος άντρας πλησίασε το δέντρο, και με το τσεκούρι του άρχισε να το κόβει σε μικρά κομμάτια, και να τα στοιβάζει κάτω από το καζάνι σε μια μεγάλη φωτιά, που αμέσως άρχισε να λάμπει ζωηρά. Σε κάθε τσεκουριά, το δέντρο αναστέναζε τόσο δυ-

νατά, που κάθε αναστεναγμός του ακουγόταν σαν πιστολιά. Κι αυτό έκανε τα παιδιά που έπαιζαν στην αυλή, να τρέξουν και να καδίσουν κοντά στη φωτιά και σε κάθε κρότο να φωνάζουν «Μπαμ!» Όμως σε κάθε «μπαμ!» –που ήταν κι ένας βαθύς αναστεναγμός– το δέντρο σκεφτόταν τις καλοκαιρινές μέρες του στο δάσος και την παραμονή των Χριστουγέννων και τον Αυγοκάμπουρα, τη μοναδική ιστορία που είχε μάθει να διηγείται... ώσπου στο τέλος έγινε στάχτη. Τα αγόρια έπαιζαν ακόμα στον κήπο, και το μικρότερο είχε πάνω στο στήθος του εκείνο το χρυσό αστέρι που στεφάνωνε το έλατο την πιο ευτυχισμένη βραδιά της ζωής του. Τώρα όμως όλα είχαν τελειώσει, και για το δέντρο αλλά και για την ιστορία μας, γιατί όλες οι ιστορίες φτάνουν κάποτε στο τέλος τους.

